

Какво би казал

Учителя

Лазар Стойчев

Лазар Стойчев

КАКВО БИ КАЗАЛ УЧИТЕЛЯ

София, 2013

Лазар Стойчев

КАКВО БИ КАЗАЛ УЧИТЕЛЯ

*В памет на Петър Пампоров –
един от най-ревностните ученици на
Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно),
проповядвал Божественото учение и
извън пределите на България.*

Съдържание

Обяснителни думи	7
Първи диалог	
За истинската философия на живота	8
Втори диалог	
Смисълът на човешкия живот. Христос	42
Трети диалог	
Връзката с Бога. Прощка. Молитва	71
Четвърти диалог	
Мъж. Жена. Семейство. Деца	113
Пети диалог	
Расите. Славянството. Българите	165
Шести диалог	
Учител. Ученик. Ученичество	210

Невидимите мостове на Словото

В древногръцката митология душите на умрелите преминават в царството на сенките – Хадес. Без разлика от сан и заслуги, за всички е отредена една и съща съдба. Аналогично и според вярванията на старозаветните израилтяни напусналите земния живот се преселват в преизподнята – шеол (на иврит). И праведници, и грешници обитават редом мястото на мъртвите до идването на Иисус Христос.

В тази всеобща орис на човеците все пак има едно изключение – Великите духовни учители. Те идват сред нас, простосмъртните, като правило чрез вселяване, а когато изпълнят мисията си и си тръгнат от света на материята, дори и за миг не спират в подземното царство. Те просто нямат дял в него. По нишка от злато, изпредена от Словото на Истината, те се завръщат в обителите на Духа. Наглед и те умират, както всички останали. Ала само наглед. За разлика от редовия земен жител, те: първо, не допускат тление за физическите си тела; второ, не спират в астралното или дори и в менталното поле при заръцането си в Царството на светлината; и трето, създадената от

тяхното саможертвено служение висока вибрационна среда изгражда невидим мост, съединяващ небесното със земното. Самите Учители не се нуждаят от подобен мост – тяхното незримо присъствие сред хората зависи единствено от собствената им воля и от същността на задачите, които изпълняват в полза на Божия план. Мостът е необходим за нас, които сме ги разпознали като пратеници на Любовта, Мъдростта и Истината и сме решили да следваме очертания от тях път към престола на съвършенството.

Пътеводна звезда по този мост между Духа и материята е тяхното безсмъртно Слово.

И когато Учителят не присъства физически между нас, най-сигурната връзка с него е именно чрез Словото, което ни е завещал. То носи печата на неговата божественост и разтваря широко дверите на Божието Царство пред душите, поели безстрашно по пътя към него. Велика е пресътворителната мощ на това Слово! Сред мрака на земните изпитания то е най-сигурният фар, най-верният помощник на онзи, който с чисто сърце и просветлен ум е устремен към осъществяване на своето предназначение.

Вътрешният диалог със Словото е част от обучението на ученика в окултната школа. Той има да зададе толкова много въпроси и на всеки от тях Словото предлага точен и най-мъдър отговор. Всеки от обучаващите се прониква в смисъла на Божественото послание според еволюционния си ръст. Учителят говори на всички, а всеки получава онова, което му е нужно в момента и което е способен да осмисли и приложи.

Словото е достъпно за всекиго, понеже то докосва всички струни на душата, всички равнища на духовната структура на слушателите и читателите. За мнозинството извън школата понякога Словото се нуждае от превод, от интелигентна интерпретация. Именно това е постигнал авторът и съставителят на тази книга – проф. Лазар Стойчев, ученик от школата на Учителя от Всемирното Бяло Братство Петър Дънов. Провеждайки хипотетични диалози със своя Учител, с помощта на неговото Слово той хвърля светлина върху най-важните проблеми на духовното развитие. Задавайки прости и умни въпроси, той черпи от богатството на това съзидателно Слово, за да изясни както вечните загадки на космическото и човешкото битие,

така и съвсем актуални за нашето време дилеми, сблъсъци и противоречия. Отговорите в текста не са точни цитати от беседите и лекциите на Учителя Беинса Дуно. Живото му Слово е преминало през светоусещането на проф. Л. Стойчев, пречупило се е през неговата система от убеждения и е приело привлекателна и разбираема за всички форма. В това е и главната заслуга на автора. Воден от благородния порив да бъде полезен на своите съвременници, той е помогнал и на самия себе си да преоткрие и преосмисли бисери от благовестието на Онзи, Когото е приел като свой водач по пътеката към Божественото.

Константин Златев

Първи диалог

ЗА ИСТИНСКАТА ФИЛОСОФИЯ НА ЖИВОТА

1. Учителю, ти проповядваш нова философия на живота, която аз наричам истинска. При наличието на толкова философски учения какво ново може да се каже? Още в Стария Завет е казано, че „няма нищо ново под слънцето“. Дали проблемът за живота и смъртта завинаги ще остане неразрешен?

УЧИТЕЛЯ: Съвременните хора трябва да се домогнат до правата философия на живота. Само тази философия ще даде истински разбирания на човека за живота и смъртта. Само тя е, която има живо и правилно приложение в практическото ежедневие. Запример, когато водата на някоя река замръзне и се превърне в лед, тя може да каже: „Свърши се с моя живот.“ Докога? До пролетта. Щом слънцето почне силно да пече, животът в реката отново дохожда.

Ето защо е необходима нова философия, която обаче не може да бъде различна. За да се създаде нова философия, трябва да се вземат за

основа онези неизменни принципи на природата, които са общи за всички времена и епохи, и върху тях да се гради. Личната философия не разрешава въпросите и важните задачи.

Човек трябва да се проникне от онази философия на живота, която почива на принципите на живата природа. С тази философия той може да плува над вълните на бурното житейско море. Без нея той ще бъде играчка на неговите вълни. За да не потъне, трябва да се откаже от личното, от егоизма и да се държи за общото, за цялото, за Божественото.

Божественото, това е космическото съзнание, което щом се докосне до човека, преобразява го!

Човек постепенно да се издига, да се качва като по стълба и когато дойде до положението на гений или светия, да опише онова, което е преживял. Той трябва да мисли като човек на правдата, като гений, като светия и най-после като Бога. С други думи, човек трябва да има висок идеал, който да го издига над материалното, над личното.

Ние имаме нужда от нова философия, която да ни насочва към съвършенството, да ни импулсира, да ни вдъхновява, да ни дава криле!

Иначе защo ни e тя? Новата философия трябва да ни преобрази!

2. Очевидно, Учителю, ти гледаш на някои от досегашните философски учения като на ограничени и без висок идеал, а на техните последователи – като объркани хора, изгубили правата посока на Живота?

УЧИТЕЛЯ: Точно така! Съвременните хора са изгубили своя идеал. Те са влезли в избата на грубия материализъм и страдат от отричане на идейния живот в себе си. Всички навсякъде казват: „Пари, пари ни трябва!“

Парите са станали идол, кумир. Колко хора има днес, които да не се подкупват с пари? Груби материалисти има навсякъде: и в църквата, и в държавата, и в науката, и в изкуството. Навсякъде, във всички области на живота има хора, които търгуват с най-възвишените идеи на човечеството, лъжат и заблуждават и себе си, и другите.

Това са съвременните книжници и фари-сеи, следовници на лъжливата религия и лъжливата наука.

3. Наистина парите са превърнати в идол на съвременните хора! Обяснимо ли e, Учи-

телю, защо в съвременото ни се проявяват толкова много пороци и кои са причините за грубото материалистично разбиране на живота?

УЧИТЕЛЯ: Една от главните причини е себелюбието! Себелюбието е майка на всички пороци. Себелюбието е покварило душата, потиснало е съвестта, създало е робството във всичките му видове, произвело е войните, изгонило е истината и е заточило добродетелта. Себелюбието е логически резултат на вярването, че човек е само материя и като умре, всичко свършва. А щом е така: яж, пий и се весели!

Това, че човек е само материално същество и като умре, всичко свършва с него, е най-голямата лъжа на света! Нищо не изчезва в природата, а само се видоизменя. Следователно не изчезва нито материята, нито душата.

Някои хора вярват, че Бог съществува, и Го проповядват. Други Го отричат. Обаче и едните, и другите работят за пари. И религиозни, и атеисти лъжат, крадат, убиват. Това означава, че те разбират истината от лично гледище! Това е философията на човешкия стомах, но тя не решава въпросите на живота. Хората смятат, че трябва да задоволят всички свои жела-

ния и ако им остане време, тогава ще помагат на другите.

Това е старата философия на егоизма, която се проповядва от хиляди години насам. Заблужденията на хората се дължат на това, че те гледат на света като на нещо неорганизирано и мислят, че трябва да въведат в него нов ред и порядък.

Погрешно съвременните хора отричат съществуването на Висша Разумна Сила, която прониква и управлява целия Космос!

4. В смисъла на това, което казваш, Учителю, себелюбието, философията на егоизма е безплодна философия, чиито плодове поддържат у човека подтискащите го алчност, завист и омраза. Но явно е, че не себелюбието, а себеосъзнаването на човека е пътят за постигане на толкова жадуваното лично щастие. Може би именно себеосъзнаването раздухва облаците на заблудите и разкрива пред взора на човека Силата на всеобщия живот, съществуването на Бога.

УЧИТЕЛЯ: Несъмнено това е така! Тези, които отричат съществуването на Бога, смятат себе си за божества. Но Бог съществува така, както съществува слънцето. Щом съществува

светлина, топлина и живот, то очевидно е, че съществува и източник на тази светлина, топлина и живот.

По отношение съществуването на Бога човешката философия е мравешка. Мравката не може да реши въпроса има ли Бог, или няма. За този, който вижда разумността в природата, не може и въпрос да става съществува ли Бог или не. Достатъчно е човек да проучи земята, слънцето, енергията, която то отделя, за да обхване поне отчасти величието на Космоса. Бог е същина, която не се доказва! Светлината доказва ли се? Бог е извън времето и пространството. Бог, безграничното, съществува като източник на Любовта, Мъдростта и Истината, от които излизат животът, светлината и свободата.

Съществуването на живота, на светлина, на слънцето не се нуждае от доказване и доказателства. То се чувства, то се възприема, то доказва всичко друго.

5. Досегашните философски учения, Учителю, могат ли да се групират в по-обща категория? В повечето от тях също се говори за Бог. Това, което ти проповядваш, съдържа ли елементи от старите философски учения?

УЧИТЕЛЯ: Всъщност има три основни философски системи: теизъм, идеализъм и материализъм. Според теизма или спиритуализма единствената първична реалност е Бог. Духът е създал и устроил света и го управлява. Без него нищо не би съществувало.

Според идеализма умът е, който твори света и той е архитектът на Вселената. Всичко, което виждаме и възприемаме от външния свят, това са форми и образи на ума. Без ум никакъв свят не би съществувал.

Според материализма пък няма нищо друго освен материя. Тя е единствената първична реалност, която можем да опитаем да възприемем с петте си сетива. Всичко е резултат на материята. Вън от тази реалност всичко е фантазия.

Но, строго погледнато, всяка система съдържа само една трета от истината. Нито една от посочените системи не съдържа цялата истина. В случая пред нас се явява дилемата на триъгълника, в който всеки ъгъл претендира да е целият триъгълник. За илюстрация ще посоча пример с къща. За да имаме къща, три неща са необходими: основи, стени и покрив. Смешно ще бъде да се поддържа, че само основите или че само стаите, или че само покривът

съставлява къщата. Простата очевидност показва, че трите части образуват къщата, както и трите ъгъла образуват триъгълника.

Ето защо теизмът, идеализмът и материализмът следва да заемат своето място при изясняване на света.

6. Всъщност, Учителю, ти не отхвърляш досегашните основни философски системи, а само подчертаваш тяхната непълнота при обяснение на живота. Примерът с къщата е много интересен и убедителен! Това ме кара да мисля, че истинската философия на живота съдържа целостта на самия живот. Правилно ли съм те разбрал?

УЧИТЕЛЯ: Радвам се на твоята вглъбеност. Добре схващаш, че примерът с къщата изразява една нова философия за живота, на единния и неделим живот. Тази нова философия съдържа живата и творяща сила, която открива пред търсеция човек извора на нетленните блага. Ти добре разбираш, че къщата е построена от някого, който не е нито в основите, нито в стените, нито в покрива, а е навсякъде.

Тялото на човека е съставено от материя, сила и ум. Затова материя, сила и ум не са от-

делни, независими едно от друго неща, а са свойства, качества и форми на едно и също битие, на едно същество, което е вътре и вън от нас.

Материята се определя от постоянните центрове, наречени монади или атоми. Силата се определя от движението и количеството на тия центрове. Умът пък се определя от групирането и разпределението на атомите и силите, които се управляват от постоянни закони, работещи с математическа точност и последователност за постигането на оная велика цел в Природата, която Духът на Битието си е поставил.

Така че свойствата представляват материята, качества – силата, а формите представляват ума. Всеки атом във Вселената носи свойствата, качества и формите, отпечатани в него от Първото Начало. Това Начало е Духът на живота, вечно животворяща енергия, изпълваща цялата Вселена. Духът е първичната същина, от която произтичат всички разумни действия. Духът е положил оная върховен закон, който ръководи душата и я подтиква да се стреми към съвършенство. Той е скритата сила в самосъзнанието на човека, която постоянно го подбужда да се подвизава в доброто, да тър-

си благородното и възвишеното, да обича истината.

Пред умствения кръгозор на човека се очертават велики бъднини, които се губят някъде във вечността, но душата със своята Божествена интуиция ги предчувства.

7. И аз, като моите съвременници, Учителю, изпитвам известна умора и тежота в душата си. С какво ще ни окуражиш, за да повярваме, че „има ново под слънцето“ и че не сме осъдени да повтаряме старозаветното „няма ново под слънцето“?

УЧИТЕЛЯ: „Събуди се, събуди се, ти, който спиш!

Стани, стани, ти, който си паднал,
и прости ръцете си към надеждата, която си изгубил!

Ръката, която те крепи, не е отслабнала
и любовта на живота към тебе не е угаснала.

Стани! Върви! Свети!“

Ти си жива душа, която не умира, която е вечна и безсмъртна. Тя е лъч на Слънцето на живота, искра от Божествения пламък.

Човешката душа, това е Божествената любов, която е оживотворила всички клетки в

организма ти! Тя го отхранва и те растат и се развиват в своите сили и способности.

Човешката душа не е функция на мозъка, на тялото. Мозъкът е само инструмент, проводник, чрез който душата се проявява. Всичко е функции на душата, която произвежда всичко!

Така стои този въпрос според новата философия на живота.

8. Учителю, обикновено във всяка една философска система се съдържат дефиниции за основните ѝ понятия. В тази връзка почти винаги се дискутират смисълът и значението на основните философски категории. Как този въпрос стои в новата, истинската философия на живота?

УЧИТЕЛЯ: Според новата философия на живота времето и пространството не са реални величини. Те зависят от съзнанието. Ако се движите с бързината на обикновен трен, вие ще стигнете до Слънцето за 250 години; ако се движите с бързината на светлината, ще стигнете за осем минути. Значи, вашето съзнание може да се движи с бързината на светлината, а може да се движи още по-бързо – с бързината на ума. Следователно времето и пространството зависят от съзнанието.

Съзнанието е извън времето и пространството, извън противоречието, извън страха и съмнението. Пространството произвежда страх, времето – съмнение.

Освен времето и пространството съществува и друго нещо, което ги обхваща. То е реалността на живота. Физическият живот се проявява във времето и пространството; духовният живот е извън времето и пространството. Нещастията на човека се дължат на това, че той живее във времето и пространството. Ето защо едно е нужно на човека: да дойдете до реалността.

Какво е реалността? Реалността е това, което свързва всички свои частици в едно цяло и им дава простор на развитие. Реалността винаги присъства в своите части. Тя ги свързва, прониква във всички и никаква външна друга сила не може да промени съотношението им. Бог като принцип, като Любов е реалността, която свързва всички души в едно цяло. Без тази реалност нищо не може да се измени или да се промени. За всяко разумно същество има определено отношение. Бог е великата реалност, абсолютната действителност, а човек е проява на реалността.

Реалността може да се прояви като относителна светлина или като относителна тъмнина. Тъмнината също е реалност, но без образ. И светлината сама по себе си е проява на реалността.

Човешкият дух е реалност, а душата е тясно свързана с него. Реалността се познава по това, че тя е безсмъртна, че произвежда една малка радост. Реалността на живота седи в това, че той е безсмъртен. Думите „Бог е Дух“ съдържат реалността на живота. До реалността на Духа се отива чрез любовта. Любовта е единствената реалност, чрез която Духът се проявява в Битието. Затова е казано още: „Бог е Любов“.

Мировата Любов е същината на живота. Мировата Любов е енергия, която излиза от центъра на вселената и отива към периферията. Космичната обич пък е енергия, която излиза от периферията и отива към центъра на Битието. Мировата любов и Космичната обич са венозното и артериалното течение на енергията в организма на Космоса, на великата Вселена.

9. Като слушам размишленията ти, Учителю, в душата си изпитвам особено състояние на хармония, лекота и удовлетворение.

На какво се дължи това? Възможно ли е хармонията на битийната пълнота да прониква у мен чрез изреченото от теб? Съществува ли подреденост на силите и йерархичност на Битийната реалност?

УЧИТЕЛЯ: Разбира се, че съществува подреденост и йерархизираност на битийната Реалност. В този смисъл ето как изглежда Космическата стълба на Реалността:

Материята е кондензирана енергия.

Енергията е кондензирана светлина.

Светлината е кондензирана мисъл.

Мисълта е кондензирана любов.

Любовта е кондензиран Дух.

Духът е първичната проява на Бога.

Бог е Абсолютното, Непроявеното, а Духът и материята са двата полюса на Битието. Духът – това са най-бързите трептения. Материята – това са най-бавните трептения. Материята е спящ дух. Всичко в света е трептение, вибрация, но трептенето е външната страна на Битието.

10. След като Духът е първичната проява на Бога, Учителю, какво е мястото на самия Бог в проявеното Цяло? След сътворяването на света Той, Бог, оттегля ли се от него

или продължава да присъства като Творческа сила?

УЧИТЕЛЯ: Бог, на гръцки „Теос“, означава движение в права посока. Значи, Бог е това Начало, което дава подтик за правилното движение, както Слънцето дава подтик на посятото семе да расте нагоре, стимулира го. Движението се превежда с думата „любов“; защото само Любовта е, която образува движение. Бог е любов, Първата Причина на движението, което произвежда живот.

С други думи, Бог е изворът на живота, първозиточникът на светлината, топлината и силата! Каквото е видимото Слънце за физическия живот, това е Бог за духовния свят. Бог е духовното слънце на живота!

Любовта на Бога е абсолютната реалност. Какво по-естествено от любовта на Бога, Който ни е дал всичко. Любовта към враговете, това е израз на Бога – нашият идеал, а любовта към ближните е относителна реалност. Единственото реално и неизменно в света, това е любовта към Бога, това е връзката и единството с Бога. Христос казва: „Аз и Отец Ми сме едно.“

Тази тайна разкрива най-великото посвещение на душата, когато Божественото Начало

у човека се слива с Първопричината на живота – с Бога, Отец на светлината.

11. Извини ме за множеството въпроси, Учителю, но бих желал да споделиш в какъв смисъл твоята философия на живота би променила в положителна посока живота на хората? В какво се изразява нейната новост?

УЧИТЕЛЯ: Новата философия на живота седи в това да знаем къде сме прави, т.е. къде сме в съгласие със законите на общия живот и къде не сме в съгласие. И когато животът и космичното съзнание влезе у нас, ние ще имаме нова философия, нова мисъл.

Старите гърци са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието. Новата философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието. Значи, човешкият дух и човешката душа трябва да бъдат обединени при обяснението им, за да намерят истинския път към тяхното развитие. В този смисъл сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират, защото ще се проявят като разумни и любящи души, обединили в себе си ума и сърцето, мъдростта и любовта. Тогава чрез тях ще се прояви Духът, а в Духа се крият сили, чрез които формите ще се видоизменят.

Вие се държите главно за материята или физическия свят, без да подозирате, че това не е всичко, че физическият свят е само една от стоте милиона брънки на веригата светове, която ви обгражда. Отдалечаването от Бога, от Любовта води човека към лишения, страдания, мъчнотии, нещастия, болести, смърт. Това са плодовете на философията на себелюбието, когато човек живее само за себе си и се смята за център на Земята и Вселената. Обаче личният живот няма никакъв смисъл извън цялото.

12. Доколкото разбирам, Учителю, твоят зов към хората е да преобразят себелюбието в Боголюбие.

УЧИТЕЛЯ: Наистина, добре си ме разбрал! Да се приближим към Бога, това значи да се обърнем от човешката към Божествената Любов. Човешката любов е егоистична, ограничаваща. Божествената Любов е безгранична, необятна, чиста и безкористна. Тя дава свобода и не ограничава никого.

Божествената Любов носи блага и осмисля живота, като го свързва с целокупния живот.

Откажете се от старата философия и пожелайте да познаете Бога така, както сте Го по-

знавали. Вие Го познавате в себе си като Любов, Мъдрост, Истина, като Милост и Благост.

13. Ти, Учителю, поддържаеш, че хората са се отклонили от правия път, т.е. от Боголюбието, и са затънали в тресавището на себелюбието, т.е. в безкрайни раздори и братоубийства.

УЧИТЕЛЯ: Аз не поддържам, а просто констатирам, че хората не вярват в себе си, а вярват във философията на „учените“, за които реалността е само тялото.

Много хора искат първо да уредят живота си и тогава да търсят Бога. Така никога няма да Го намерят. Вие ще намерите Бога само в нещастията и страданията. Защото само те ще ви разкрият безсмислието на личния, егоистичен живот. Очевидно е, че всеки човек остарява, боледува, умира. Това е закон. Тогава какъв смисъл има животът на тялото?

Човек неизбежно минава през живота на тялото и през живота на духа. Във временния живот, т.е. живота на материята, съществуват всички противоречия и заблуждения. Вярно е, че противоречията водят към Истината, но Истината не е в тях.

14. Тогава къде се съдържа Истината, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: В живота на Цялото! Спрете вниманието си върху процесите, които протичат в Природата. Какво става със семенцето, което посадате в земята? То се пропуква и започва да гние. В земята семенцето минава през процеса на анархията, т.е. разрушава се.

И светът е минал през процеса на анархията!

Знайте, че в този процес се крият Божествени закони. Реката е придошла, вдига къщи, огради, отнася животни, хора. Вие се страхувате, че тя ще отнесе целия свят. Не се страхувайте! Това ще трае, докато се стопят снеговете.

Във всички прояви на Природата ние трябва да виждаме положителни неизбежни неща!

15. А в какво да виждаме положителните неизбежни неща в системата на нашите човешки отношения, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: В какво ли? В желанието да оживее у нас оная братска връзка и да се разбере, че всички хора еднакво страдат в този свят. Когато съзнаем този факт, ние ще дойдем до една правилна философия на живота. Защото

тази правилна философия означава един за всички и всички за един. Спасението на едного е спасение за всички, а спасението на всички е спасение за едного.

В Битието всяко същество, колкото и малко да е то, е част от Цялото!

Като не осъзнават хората този закон, те сами на себе си причиняват страдания. Цялото човечество е един общ организъм и затова всички трябва да приложим своята дейност за благо на този общ организъм.

Новата, истинска философия на живота, това е: Живот за Цялото!

Човек трябва да търси щастието, благо на само за себе си, както е правил досега, или само за своето семейство и своя народ. Човек трябва да желае благо на всички хора, а това значи: любов към всички.

16. Добре чувствам, Учителю, че нашият човешки живот е изпълнен с много противоречия и неразбории поради тъмнината на себелюбието и егоизма. Много се радвам, че със светлата ти мисъл разреждаш тази тъмнина и в хоризонта на нашето съзнание се проявява Боголюбието. Струва ми се, че хармонията на всеобщото Битие влиза в съз-

вучие с нарастващата ни човешка хармония. Всъщност това е вътрешно състояние, което подсказва, че индивидуалното съзнание се докосва до Новата, истинска философия на живота. Фактът, че твоето учение на Любовта печели все повече привърженици, ясно показва, че вече е дошло времето за усилена работа в пътя на човеколюбието.

УЧИТЕЛЯ: Да, човечеството навлиза в нова епоха, утвърждавайки в живота философията на Любовта, на съзнателната и разумна любов, която работи за общото благо безкористно. Това е Божествената Любов, която носи свобода и светлина на всички. Тази Любов включва в себе си великия закон на самопожертването, т.е. частта да живее в Цялото. Истинската философия на живота е тази: да съзнаем, че ние сме дошли да изпълним волята на Онзи, Който ни е изпратил преди милиони години. Тази воля е любов към всички без разлика, защото във всичко живо се проявява Бог. Христос донесе една философия на любов и свобода, която може да направи всички хора щастливи и свободни от егоизма, греха и смъртта.

Дошло е време да се разбере, че в света съществува само едно Начало – Бог, и този Бог е любов вечна и безгранична.

Бог е виделина, която освобождава човека от всички противоречия и ограничения. Той е в нас и в цялата вселена, навсякъде. Ние Го познаваме като жива Любов, като жива Мъдрост и жива Истина. Един е Бог на Любовта, Който се разкрива на всички народи като правда и свобода.

Когато хората направят вътрешна връзка с Бога, когато осъзнаят великото единство на живота, тогава философията, науката и изкуството ще се изпълнят с ново съдържание, а общественият, семейният, личният живот ще изразява едно и също ухание – уханието на радостта и щастието. Тогава животът на хората ще бъде изпълнен с нови идеи и разбирания, с нов стремеж към красивото и възвишеното.

17. Ако правилно схващам смисъла на изреченото от тебе, Учителю, животът на Земята е просто едно училище за нас, в което се учим и усъвършенстваме с цел да превърнем живота си в небесна градина.

УЧИТЕЛЯ: Да, наистина Бог създаде света като едно Велико училище, за да се учим, да пеем и да се веселим. Той облече всички Свои създания в различни облекла и ги изпрати на

Земята да живеят в мир и любов, в правда и светлина. Той не благоволява в тяхната смърт!

Обърнете шишето надолу да изтече старото съдържание – лъжливите философски учения на книжниците и фарисеите, на материалистите и черковниците, които оправдават стария живот на гъсениците. Отворете сърцата и душите си за новата светлина на Слънцето и приемерте новата философия на Любовта и Мъдростта. Тя е опитна философия! Като обикнете Слънцето, то ще ви заговори на такъв сладък език, какъвто никога не сте чували. Сега вие сте затворени в телата си като в гробове и питат какво да правите.

Единствената права философия на света е да се научим да мислим, както Бог мисли; да се радваме и веселим, както Бог се радва и весели.

А това значи: да желаем да работим за благото на всички!

В благовестието на Христа има една велика философия, чрез която ние можем да пресъздадем своя живот съобразно законите на Вселената.

18. Защо тази толкова очевидна и красива истина, Учителю, не се разбира от хората повече от 2000 години?

УЧИТЕЛЯ: Защо ли? Защото съвременните хора не живеят по законите на Вселената. Защото те искат да оправят другите, вместо да усъвършенстват себе си. Трябва да проумеете, че външният свят е оправен, всичко в него става по природни закони, но светът на човека, неговият вътрешен свят не е оправен. И понеже Бог е дал свобода на човека, затова всеки трябва да оправи своя свят в съгласие с природните закони. Само тогава чрез своя пример можем да помогнем и на другите да оправят себе си.

Това е един от основните принципи на новата философия!

Най-голямото заблуждение е да си въобразяваме, че можем да оправим другите, без да оправим себе си. Индивидуалното изправление на личността е основа на общественото издигане. Хор или оркестър могат да се образуват само от музикални хора. Ново общество не можем да създадем от хора нечестни, себични и несправедливи.

Външният свят ще се оправи, когато всеки човек изправи своя вътрешен свят. Гъсеницата трябва да се превърне в пеперуда, да се откаже от своята лакомия. И в човека трябва да се пробуди новото, Божественото съзнание, да се

откаже от стария живот на себелюбието и да влезе в новия живот на Любовта.

Бъдещата култура на Любовта и Свободата няма нищо общо със старата култура на насилието и робството, както пеперудата няма нищо общо с гъсеницата. Необходимо е коренно преобразуване и духовно раждане.

Това е учението на Христа, това е новата философия на Любовта. Да познаем Бога като Любов, Мъдрост и Истина и да придобием живота, светлината и свободата. На философски език казано: да познаем Бога и Неговото есенциално, субстанциално и материално проявление.

В това седи всичката философия на света!

19. Вълнуващи са думите ти, Учителю! Те внасят ведрост и радост в душата, но е притеснително, че у хората преобладава старата философия, философията на егоизма и себелюбието. При сегашните обстоятелства, Учителю, дали е възможно приложението на философията на Любовта? Аз мисля, че е възможно, защото всеки може да преобрази себелюбието в Боголюбие. Достатъчно е в този процес на преобразяване да не се включва външният свят, а само собственият вътрешен свят. В края на краищата свободната

воля на човека е осъзнатата сила, чрез която той успешно върви по пътя на самоусъвършенстването. С други думи, приложението на философията на Любовта във вътрешния свят е предпоставка за постигане на хармония в междуличовешките отношения.

УЧИТЕЛЯ: Философията на Любовта е лесно приложима, защото тя се съдържа в полето на свободната воля на човека. Защото философия, която няма приложение в живота, която не открива един висок идеал и не импулсира човека към съвършенство, няма никакъв смисъл. При толкова философски школи и системи човечеството днес се намира в положението на фалирал търговец. Защо? Защото повечето от тях оправдават съществуващите неправди. Аз искам да ви дам една правилна философия, да не се увличате от страстите на хората, които защитават своите интереси, като казват: „Целта оправдава средствата.“ Това не е истина!

Лъжливата философия, която твърди, че нямало значение какво средство употребява човекът за постигане на своите добри цели и желаниа, че добрата цел оправдава лошите средства, това си остава едно чисто йезуитско учение. С него Католическата църква е оправ-

дала убийствата и престъпленията на инквизицията с най-възвишените идеи на Христа.

Не, добрата цел не оправдава и не може да оправдае лошите средства. Това е измамният критерий на Истината. Това именно е и практическото приложение на новата философия на живота. По тази причина Истината изключва лъжата и робството, Мъдростта изключва невежеството и заблудата, Правдата изключва несправедливостта, Доброто изключва злото.

Това са важни максими. Те изключват йезуитския морал на лъжата и лицемерието.

Любовта и братството изискват чисти и святи средства.

Който се ръководи от новите максими, той е новият човек, който ще се ползва от великите блага на живота. Ако всички хора се ръководеха и вдъхновяваха от любовта и изпълняваха изискванията на този велик закон, той непременно щеше да принесе своите плодове на мир, благоденствие, успех и духовен подем. Това е правата философия, която създава силни, устойчиви и благородни характери.

20. Но днес хората са твърде далече от това, което проповядваш, Учителю. Те с голяма лекота сменят любовта с омразата,

истината с лъжата, доброто със злото. Това лутане в пътя на живота поражда много честото разочарование, умора, недоверие, озлобление. Какво ще посъветваш тези, които съзнателно са избрали пътя на добруването?

УЧИТЕЛЯ: Ако на злото се отговаря със зло, с това повече се усилва. Никога на злото не отговаряй със зло! На доброто обаче отговаряй с добро, на истината – с истина, на любовта – с любов, на мъдростта – с мъдрост. Това е една отлична философия!

Злото се побеждава с добро, лъжата – с истина. Вие трябва да знаете, че лъжата е изобретение на низши същества.

Всеки човек може да бъде щастлив, учен, истинолюбив, добродетелен. Каквото мисли човек, това става. Мисълта е велика сила! Мислете за доброто, за положителното, докато то вземе надмощие в душата. Не мислете за злото, за да не му давате сила!

21. Всъщност, Учителю, като говориш за доброто, какво точно имаш предвид? Често се казва за някого, че „с чужда пита помен прави“. Това не показва ли, че не всяко направено добро е истинско добро? Какво е съдържанието на истинското добро?

УЧИТЕЛЯ: Истинското добро дело е, когато аз влагам сили, а не когато баща ми е оставил един милион лева и с тях правя добрини. Това не е никакво добро! Не се лъжете и не се самоизмамвайте. Това е една лъжлива философия. А в новата философия всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко проявление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината на нашата душа. Аз разбирам добро – да дойда на лозето ти с мотиката, да покопая един час. Един час да ти жъна или да ти шетам въщи.

Бъдете будни за помощта и услугата на своите ближни, на своите паднали по-слаби братя и сестри. Тази добра черта е Божественото в човека. Намерете във всеки едно добро черта, която да носите постоянно в ума си. Да насърчиш обезсърчения, да му кажеш една блага дума, да го подтикнеш да върви напред – в това седи Божественият метод и тази е Божествената философия, с която трябва да си служите. Божественото винаги се застъпва за себе си! То е скрито във всеки човек. Веднъж дошъл на земята, човек има своя мисия, която трябва да изпълни успешно. Мислете добро за всеки човек и имайте доверие в Разумното начало, скрито в него. Щом той разбере, че имате доверие в него, той ще се отвори за вас.

22. Как да подходиме към себе си, Учителю, когато осъзнаваме, че сме допуснали сериозни грешки в своето поведение?

УЧИТЕЛЯ: Просто не съжбялявайте за погрешките, които сме направили, но ги изправяйте. Изправяйте погрешките си, като не се спъвате с тях. Вървете напред! Какво сте били не е важно. Разумно използвайте всеки момент. Да изправиш една погрешка, в това се съдържа велика сила! Че ако нямаше препятствия, къде щеше да се покаже нашата сила?

23. С други думи, всеки човек трябва да разбира възникващите препятствия пред него като задачи, дадени от Бога, които да реши успешно. Дали може да се каже, че самото преодоляване на препятствията характеризира развитието на духовната сила на личността?

УЧИТЕЛЯ: Несъмнено това е така. Като ви дойде някакво нещастие, всеки от вас трябва да има самообладание да може да контролира ума си, да се проникне от вяра в Бога, да се зарадва и да знае, че всичко случващо се е за добро. Каквото и да се случи, да знаете, че това е волята Божия. Щом волята Божия е такава,

душата ви трябва да се изпълни с благодарност и благоговение, че Бог действа навсякъде в света. Само Бог може да внесе в душата ни мир и спокойствие, да ни даде знание и свобода, светлина и простор, сила и живот. Единственият, който има крайното благо на всички живи същества, това е Бог.

Ето защо, като станете сутрин, отправете ума си към Бога, към това Велико Начало и кажете: „Днес ще обичам всички заради Бога!“ Да служим на Бога, това означава да служим на всички, защото Бог е скрит във всички. Няма по-велико от това – да служим на Бога!

Светът има нужда от морални герои, а не от герои на парите, герои на силата. Великата философия на живота е: служене на Бога, служене на Любовта, служене на Правдата, служене на Доброто. Това значи да обхванем в съзнанието си благото на всички същества: хората, животните, растенията.

Абсолютно безкористие в Любовта – това е служене на Бога!

24. Дълбоко чувствам, Учителю, че приемането на философията на Любовта представлява най-великата революция, която човек може да извърши в душата си. Какво

трябва да постигнем в себе си, за да ме сигурни, че сме в Божествения път?

УЧИТЕЛЯ: За да можем да разберем и да приложим философията на Любовта, трябва да имаме чисто сърце, светъл ум и диамантена воля. Нашият ум трябва да бъде в съгласие с Мъдростта, нашето сърце трябва да бъде в съгласие с Любовта, а нашата воля трябва да е в съгласие с Истината. Чистотата, свободата, светлината – това е Любовта. Това е вечната и съвършена Божия Любов, която ни освобождава от робството на егоизма, греха и смъртта.

Новата философия ни препоръчва да прием вода от извора, а не от реката. Изворът е Христос, Духът Божий, а реката – това са човешките учения, пълни със заблуди и примеси от лични интереси.

25. И все пак, Учителю, за мен не е ясен определящият признак за реално служене на Бога.

УЧИТЕЛЯ: Най-важната индикация е: абсолютно никаква лъжа! Абсолютната искреност и правдивост към себе си, към Бога и към ближния!

Това е първото условие, за да се освободим от всички съблазни и оправдания за своите грешки и престъпления. Защото да грешиш е човешко, но да оправдаваш грешките си – това е дяволско. Да оправдаваш грешките си, това е най-голямата заблуда.

За да приложим философията на Любовта, Истината трябва да грее в душите ни.

26. Ако човек на практика прилага философията на Любовта, Учителю, какво ново верую да приложи в живота си, каква да бъде молитвата на неговата душа?

УЧИТЕЛЯ: Вярвам в единния свещен хляб, който ядат всички хора и без който никои човек не може да живее. Вярвам в единната свещена вода, от която всички хора пият. Вярвам в единния свещен въздух, който всички хора дишат. Вярвам в единната свещена светлина, която всички хора възприемат.

Всички ядат свещения хляб, всички пият свещената вода, всички дишат свещения въздух, всички живеят в свещената светлина и я възприемат.

Бог е в хляба, Бог е във водата, Бог е във въздуха, Бог е в светлината. Бог е изворът!

Хлябът носи доброто, водата носи живота,
въздухът носи силата, а светлината носи зна-
нието. Вярвайте в свещения хляб, чрез който
Словото се проявява!

Втори диалог

СМИСЪЛЪТ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ ХРИСТОС

1. Като се вглеждам в историята на човешките общества, Учителю, установявам едни и същи факти: хората са живели в измами, лъжи, насилие, убийства, войни и какви ли не престъпления. Ти говориш за новата философия на живота, т.е. философията на любовта, но нали за нея още преди 2000 години е говорил и Христос? А социалните катаклизми продължават да правят хората нещастни, превръщайки живота в безсмислица. Кажете ми, Учителю, какъв е смисълът на човек да живее?

УЧИТЕЛЯ: Смисълът на живота се изразява в изпълнение на волята на Бога. Земята е мястото, където хората се учат да любят Господа и да изпълняват Неговата воля. Няма по-велико нещо за човека от това да извърши волята Божия и да следва Божия път. Който върши волята Божия, всичко може да направи, всичко може да постигне. Да вършиш волята Божия с

любов, това е лозинката, от която всеки човек трябва да се ръководи. Бог изисква да приложим Божията любов!

Бог мисли, чувства и действа чрез нас. Това наричам вдъхновение. Докато човек върши волята Божия, никакво изкушение не може да дойде у него.

За да изпълните волята Божия, трябва да облечете Надеждата, да се изпълните с Вярата и да се съедините с Любовта. Като изпълнява волята Божия, човек постепенно изправя живота си. В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа. Нито хвалете, нито укорявайте хората, главното е изпълнение на волята Божия. Да изпълним волята Божия, това е най-възвишеното, най-святото, до което можем да стигнем в този живот. Велика е волята Божия! Тя няма да се измени никога, по никакъв начин.

Докато не изпълниш волята Божия, на този, Единия Отец, Който е горе на небето, не можеш да станеш брат, сестра и майка на Великия учител Христос.

Отец е онзи, Който движи света; Който всичко слага в ред и порядък; Който се грижи и промишлява за напредъка, за условията на всички същества, които е създал.

Волята на този Отец сега иде в света! Всичко може да стане, цялата Вселена може да се разруши, но да се измени тази воля – никога! И да знаем, че тази Негова воля е свещена, защото дава живот и благо на всички.

Досега Божията воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света. И много други са управлявали света, но не можаха да сложат изисквания ред и порядък в света. Сега Господ е сложил в действие своя Велик Дух и вложил волята Си. Горко ономува, който не слуша и не изпълнява Неговата воля!

Третият завет е заветът на изпълнение волята Божия. Божият план е сложен в действие и няма сила, която може да попречи в изпълнението на този план. Когато вършим волята Божия, ще имаме Божието благословение.

2. Като те слушам, Учителю, неволно се питам дали с малко думи може да се обясни дълбоката същност на волята Божия?

УЧИТЕЛЯ: Да, може: вашите постъпки включват в даден момент благо на всички същества. Божията воля е един всемирен закон. Този акт включва в даден момент благо на всички същества, без изключение!

3. Струва ми се, Учителю, че това е непостижимо за човека. Нима е възможно да се постигне такова съвършенство на земята? Има ли случай в човешката история, който да показва изпълнимост на волята Божия?

УЧИТЕЛЯ: Да, има, и това е Христос. Христос е изпълнение на Бога, изявление на Любовта. Христос е реално възплъщение на волята Божия. Най-пълнен израз на Любовта е дал на земята Христос; и като историческа личност, и като космическа същина, и като мистично преживяване Христос си остава най-съвършеният израз на Любовта.

И наистина, няма друг човек на земята преди Христа, който да е имал по-голяма Любов от Него. Няма в Космоса, вън, и в мистичните дълбочини на душата, вътре, по-пълно изявление на Любовта от онова, което олицетворяваме в Христа.

„Ето Човека!“ Ето историческия, идеалния Човек, в Когото живеят Любовта, Мъдростта и Истината и Който ги прилага. Така историята хроникира за Христа преди 2000 години.

Всички човешки души, в които Христос живее, обединени в едно, това е физическата страна на Христа. Всички ангели, събрани в

сърцето на Христа, представляват духовната Му страна. А всички божества, събрани в ума на Христа, представляват божествената Му страна. Това е космическият Христос, проявеният Бог в света! И за това мистикът вижда навсякъде Христа – Великия брат на човечеството. Той е първородният в света, началото на човешкия род, начало на човешката еволюция. Първородният, който е развил и проявил всички Божествени добродетели; който е приложил всички Божествени закони; който е издържал всички изпити и пожелвал всичко за своите братя – това е Христос.

4. Съвършенството на Христа, Учителю, възхищава, но и притеснява. Нима е възможно ние, обикновените човеци, да постигнем Неговата божественост?

УЧИТЕЛЯ: Трябва да гледате на Христа като на сила, която прониква цялата Земя. Когато тази сила мине през всички същества, от малки до големи, тогава ще дойде освобождението на цялото човечество. Христос е Божественият огън, който пречиства човечеството! Всеки, който е намерил този огън, той е намерил еликсира на живота тук, на земята. Аз го-

вора за този, живия Христос, Който е у нас и между нас. Този Христос е Духът и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Силът и Духът са едно и също нещо.

5. В Библията се говори за Дърво на Живота и Дърво на Познанието на добро и зло. Интересно ми е, Учителю, защо Бог позволява на човека да се храни само с плодовете на Дървото на Живота?

УЧИТЕЛЯ: Защото трябва да разберете, че Дървото на Живота е образ на Христовото учение. Дървото на Живота – това е Христос! Когато тази велика мисъл проникне в ума ви, тогава ще дойде спасението.

Христос е вече на Земята. Той е решил да избави човечеството и ще го избави. Няма сила на света, която, колкото и мощна да е, да може да противодейства на Неговата сила. Христос – това е разумното начало, което простира ръце към нас. Трябва да приемем Христа, да станем синове Божии.

Бог, Който е слава, се е въплътил в Христа и е станал видим! Христос, това е човекът, който е победил, който служи на Бога, който е готов да се жертва. Христос е, Който е движил и дви-

жи, и ще движи целокупния живот на Земята и цялото човечество. Без Христа няма история, няма мистичен живот. Той е вдъхновител на всички откровения през всички времена – невидимият двигател на целия духовен живот на човечеството.

Христос се явява като централно лице в историята. Всичко до Христа беше приготвление за Неговото идване. Всичко след Христа е осъществяване на Неговите идеи, реализиране на Царството Божие на Земята, реализиране на благоденствието.

Сам Христос казва: „За Мене писаха Мойсей и пророците.“ Мойсей, в широк смисъл на думата, представя всички духовни водачи на човечеството, всички учени, философи, поети, художници, музиканти, които подготвят човешките умове за разбиране на Христа, на Божествената истина.

Със Своето слизане на земята Христос откри нова епоха в развитието на човечеството. Той очерта пътя, по който единствено може да възлезе човешката душа към Бога. И затова казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

6. Нима, Учителю, преди слизането на Христа на Земята човешките души не са жи-

вели с Бога? Мисля, че е съществувала някаква връзка.

УЧИТЕЛЯ: До Христа човешките души слизаха в материята, а след Христа започнаха да възлизат отново към Божествения свят.

Излязъл от Божествения свят на Истината и слязъл в материалния, Христос свързва човешката душа със света на Истината, дето се крият великите цели на Битието. Трябва да има една нишка, която да съединява човешките души, потънали в материята, с Бога. Само Христос е, Който може да прокара тази нишка, да съедини хората с Бога. Защото Той очерта пътя, който води от временния живот към вечния. А вечен живот е да познаят Тебе, Единия, вечния Бог и пратения от Тебе Исус Христос! Христос е пътят на онова разумно движение на душата, което води към вечния живот на Истината. Сам Христос казва: „Аз за това се родих и за това дойдох, да свидетелствам за Истината.“

Христос донесе на Земята науката за душата. Той показва пътя, по който човешките души могат да познаят Бога, да добият вечния живот. Врата на този път е Любовта. Който мине през тази врата, ще излезе на царския път, по който го чакат велики подвизи. Много души

преди Христа са слизали на земята, но не са могли да се справят с мъчната задача за повдигане на човечеството. Преди Христа Бог е пращал на Своята нива слугите Си – пророци, светии, но те не можаха да свършат работата както трябва.

Когато Христос, Синът Божий, слезе на Земята, работниците от цялото Небе се съединиха в Неговото име, за да довършат започнатото дело. В този момент „Бог толкова възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“.

Синът, това е Духът, това е Словото, Разумното Божествено Начало, което единствено може да възстанови хармонията в света и връзката на човешката душа с Бога. Христос може да възстанови тази връзка и да упражни влияние на човечеството като цяло, защото Той самият беше свързан с Великото мощно цяло, с Бога. Слизането на Духа върху Иисус е съединение на Иисус с колективния Дух на разумния свят. За да се върши Божието дело, трябва един човек от земята да се съедини с едно същество от небето. Това същество беше колективният Божий Дух.

Христос е сбор на всички синове Божии, чиито души и сърца бликат от живот и любов.

7. Учителю, какво епохално внесе Христос в човешката история, че с Неговото идване датира „Нова ера“ в живота на хората, човечеството?

УЧИТЕЛЯ: Идването на Христа в живота на човечеството преди две хиляди години е едно изключително събитие. То е изключително както по съдържание, така и по смисъл. С него е свързана основната идея на човешкия живот – идеята за безсмъртието, идеята за Вечния живот. И усилията на цялото човешко съществуване се свежда към това – да се постигне безсмъртието, да се влезе във Вечния живот.

След като реши Своята трудна задача, Христос разбра опитно, че единственият път за спасението на човечеството е Любовта. Тогава осъзна дълбокия смисъл на всичките Си страдания. На кръста Христос преживя идейно-мистични страдания, най-дълбоките и интензивни страдания, които може да преживее човешката душа. Той трябваше да изпие до дъно чашата на страданията, в която бяха събрани всички горчиви утайки на миналото. Ала

в тези кондензирани, интензивни страдания Нему се разкриха всички тайни на миналото. И затова, съзнавайки важността на момента, след вътрешната драма, преживяна в Гетсиманската градина, Христос казва: “За този час аз дойдох.”

Чрез могъщата алхимия на Любовта Христос претвори отровите, събрани в тази чаша, и по такъв начин ликвидира веднъж завинаги с насилието. Пред Него е стояла алтернативата – или да призове ангелските легиони, с помощта на които да унищожи и еврейския народ, и Римската империя, сиреч да си послужи с методите на миналото, с Мойсеевско-Илиевския метод на силата и меча, с методите на древните магове и адепти, или да приеме чашата и кръста и да ги превъзмогне чрез силата на Любовта. Христос избра второто и това беше един пръв по рода си опит на Земята. И опитът излезе сполучлив.

Така Христос разреши една задача, от която зависеше бъдещето на цялото човечество. Така Той откри пътя за спасението на онези страдащи души, за които бе дошъл.

8. В какъв смисъл опитът на Христос излезе сполучлив, Учителю? Неговата мъченическа смърт с какво може да се оправдае?

УЧИТЕЛЯ: Разпъването на Христа беше една голяма трагедия, но тази трагедия имаше своето разрешение – Възкресението. Христос възкръсна и чрез Възкресението Си победи смъртта. И тъй, както в страданията Нему се разкриха тайните на миналото, така във Възкресението Той получи откровение за бъдещето. В лицето на Христа ние имаме един истински силен Човек, един мощен Дух, един герой. Той всичко преодоля – и мъчения, и кръст, и гроб.

Погребаха Го и запечатаха гроба. Но и оттам излезе. Той не искаше да остави тялото Си в гроба, защото то беше живо. Той Сам го възкреси. После Христос влезе в ада, раздвижи всичките му жители и ги пусна на свобода. В ада Той беше вожд на цяло войнство от ангели, които очистиха ада от всички затворници. Силният не умира – той възкръсва и дава Живот и на другите.

9. След като Христос е възкръснал, Учителю, Той отдалечил ли се е от хората, които преди 2000 години Го разпънаха позорно на кръста? Ако това е така, защо те очакват Неговото повторно идване на Земята?

УЧИТЕЛЯ: Наистина, преди 2000 години ние виждаме Христа в унижения и скърби, в страдания и изпитания. Ние Го виждаме като герой на изкуплението. Хората не познават още Христа в Неговата слава, в Неговата Божествена мощ и сила. Христос бе сърцето на Бога и затова възкръсна.

Христос е проява на Божията Любов. И Той ще дойде като вътрешна Светлина в умовете и сърцата на хората. Този Христос сега ще посети човешките умове и сърца като светлина и любов. Той ще срути всички затвори, ще заличи всички лъжливи учения – всичко онова, което разрушава човешкия ум и сърце, което всява смут и безначалие, което сковава човешкия живот. Той е живият Христос, Който внася Живот, Светлина и Свобода за всички души, Който повдига и събужда у тях Любов към всичко. Отварянето на човешките умове и сърца и приемането на Христа отвътре – това ще бъде Повторното идване на Христа на Земята. И затова идва Той – да ви освободи от затвора на вашия егоизъм и да ви заведе сред Великата природа на простор и свобода, при бистрите потоци.

Ние не гледаме на Христа и Неговото учение като на нещо минало, а като на вечно настояще.

Христос във време и пространство не е проповядвал. Той и днес проповядва великата наука на Любовта и методите на нейното приложение. Той и днес проповядва пътя на ученичеството, братството и служенето.

10. До идването на Христа, Учителю, хората са живели в същинска социална джунгла, което е отклонение от пътя, определен от Бога. След Неговото идване на Земята, обаче, същите тези хора продължават да живеят в духа на Мойсеевата философия „око за око“ и „зъб за зъб“. Сякаш те предпочитат омразата и войните пред любовта и хармонията! Струва ми се, че и съвременните хора изповядват тази стара философия.

УЧИТЕЛЯ: Христос дойде на Земята да покаже на хората начин, по който да се освободят от своята карма и да влязат в пътя на дихармата. Какво представя дихармата? Тя е закон на благоденствие, при който човек живее в благоприятни условия, в пълна хармония. Дихармата подразбира живот на безсмъртие. Тя е живот на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на свободата. Българите наричат дихармата „дарба“. Много естествено – като

почнеш да обичаш, това е дарба. Като мислиш право – това е дарба. Когато си истинолюбив и говориш истината – това е дарба. За да придобием една от тия дарби, трябва да пуснем живия Бог в себе си.

Що е карма? – Последствие от всички лоши плодове, които сам си посадил в миналото. Христос е дошъл на Земята само за едно нещо – да спаси хората. Под „спасение“ подразбираме да ги научи да осветят името Божие в себе си и в света. Върху това име почиват основите на нашето битие. Осветяването на името Божие е най-великото нещо! То представлява философия на бъдещето.

11. Очевидно е, Учителю, че Бог благоволи да върне хората от лошия в правия път, пращайки първородния Си Син Христос в социалната джунгла на човеците. В смисъла на този Божествен жест каква е основната задача на човека?

УЧИТЕЛЯ: Първата задача на човека е да изправи своята карма, т.е. да изплати дълговете на своето минало. Като изправя своята карма, той неизбежно се натъква на някои чужди погрешки. Щом се натъква на чуждите погреш-

ки, той не трябва да ги избягва, но да потърси начин за тяхното изправяне. Тъй щото човек трябва да се заеме с изправяне на всички неща, които са преплетени с неговата карма. Христос дойде на Земята да разплете и оправи чужда карма – кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Не беше лесна работата на Христа. Той изпълни задачата, която невидимият свят Му беше възложил, но кръв излезе от порите Му. На всеки човек е дадена една задача, която трябва да реши. В изпълнението на задачата си човек не е сам – Бог присъства в него и всеки момент го изпитва. Като греши, Той го поучава, съветва го втори път да не прави същата погрешка. Като греши и като върши добри дела, човек трябва да се самонаблюдава – да разбере под чие влияние се намира.

Бог пожела да покаже на хората как могат да изплатят дълговете си, като изпрати Христа на Земята с голям кредит. Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам живот, и то преизобилно.“ Новият живот, който Христос донесе на човечеството, представлява капитала, с който хората могат да изплатят старите си

дългове. По същия начин и вие ще се кредитирате едни други, ще си помагате взаимно за усъвършенстване, за облагородяване на своето сърце.

12. Учителю, има ли лесен път за излизане от мрака на лъжата, завистта и злобата? Поради натрупана карма ли днешните хора толкова много страдат и се мъчат?

УЧИТЕЛЯ: Ако с леснотия се постига нещо, пръв Христос щеше да приложи тоя метод. Какво по-лесно от това, да дойдеше Христос като цар, да издаде един закон и да застави всички хора да приемат учението Му? Защо Бог избра толкова тежък път за Христа? Защо Го изпрати като син на едно семейство с незавидно положение, да няма къде глава да подслони? Труден е пътят на човешката душа. Още по-труден е пътят на великите души. Това, което душата желае, не се постига на земята. Тук тя прави опитите си, копае, разработва, а плодовете жъне другаде. Земята не е място на щастие. Тя е велико училище, в което човек развива своя ум, своето сърце, своята душа. В бъдеще земята ще се преустрои, ще даде условия за правилното развитие на човека. Тогава хората ще бъдат щастливи, но днес това е невъзможно.

13. Чрез страданията ли, Учителю, човек се освобождава от своята карма? Кармата ли е в основата на човешките страдания?

УЧИТЕЛЯ: Казват: „Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на живата Природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме от Божествения път. Да не смесвате скръбта и страданията с вашите грехове. Питам тогава: ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, ако и Син Божий, дойде на Земята да научи някои уроци, да се усъвършенства. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде – да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на Своите по-малки братя. Това наричам изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията – това са Божествен език.

И аз ви казвам: когато започнете да страдате, вие сте в границите на изявения живот. Страдате ли, Бог ви обича; не страдате ли – вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърби за другите хора.

14. Това полюсно съдържание на човешките отношения, Учителю, е много интересно. Не го проумявам достатъчно, но чувствам, че то изразява същността на тези отношения. В този смисъл, какво е нужно на сегашните хора?

УЧИТЕЛЯ: Растене и развитие. Това е идеалът на човешката душа! Като расте и се развива, човек се усъвършенства. Всички, които следват пътя на високия идеал, са станали съвършени. Христос дойде на земята, за да изпълни мисията Си. Така Той придоби истинско съвършенство. Който иска да бъде съвършен, трябва да изпълни известна мисия, която Бог ще му възложи. В лицето на Христа ние имаме образец на разумно служене. Христос казва на учениците Си: „Аз имам друга храна, която вие не знаете.“ – Каква е тази храна? – Да изпълни волята Божия.

Всеки човек трябва да има една силна мисъл, която да привлече вниманието му към другия свят и да поддържа равновесието в живота му. В тази идея именно е силата на човека. Тя е тил, основа на неговия живот.

Докато е на земята, човек трябва да се стреми към все по-висок идеал, към самоусъвършенстване. Процесът на самоусъвършенстването е вечен, той е без начало и без край. И Христос, като Син Божий, дойде на земята да придобие нещо, да придаде нещо към Своето съвършенство. Ще кажете, че Той не е бил абсолютен Бог, затова е трябвало да се усъвършенства. Това са човешки приказки и разбирания. Вие трябва да разбирате думите, които Христос е казал: „Отец Ми е по-голям от Мене. Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Отца, Който Ме е проводил.“ Христос дойде да изпълни волята Божия, а с това заедно и да се самоусъвършенства. В изпълнение волята Божия седи усъвършенстването на човека. Следователно същото се отнася и до вас. Като не можете да изпълните тази Свещена воля, вие често изпадате в малодушие, измъчвате се, страдате. Това, че имате малки или големи страдания, е в реда на нещата. Кой не е страдал

в света? Покажете ми един Учител, един адепт, един велик човек, който да не е страдал. И боговете са страдали. Само Вечният, Абсолютният, Свещеният не е страдал и не страда. Всички същества след Него са подложени на страдания, мъчнотии и несполуки, докато достигнат съвършенство.

И сега Великият Учител се обръща към всички пробудени души, възвестявайки им основите на вечното благовестие: да бъдат прилежни ученици на Любовта, добри братя и истинни служители, за да могат да станат творци на Новата култура.

15. Какво имаш предвид, Учителю, когато казваш, че пробудените души трябва да станат творци на Новата култура?

УЧИТЕЛЯ: Имам предвид, че не обикновени вярващи иска днес Христос, които воюват едни против други, не господари и жреци, а истински човеци, творци на новото, ученици, братя и служители, в които живее Христос – проявеният Бог на Любовта.

Основата на новата култура е Любовта. Божията Любов, която включва в себе си Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто. Защото

Любовта е единствената Сила, която може да направи човеците прилежни ученици, добри братя, верни и истинни служители, творци на Новия живот. Има само един Христос на великата Любов, Който сега действа в света, Който действа в душите на човеците. За този Христос ви говоря аз – не за историческия или разпънат Христос. Най-сетне, като историческа личност, хората достатъчно Го познават, но като жива Любов те не Го познават. За живия Христос ви говоря аз, за онзи Христос, Който носи в Себе Си Живот, Който носи живота Знание и Светлина, Който носи Истината и Свободата. За онзи Христос, Който носи всички методи за изграждане на Разумния живот. Той е великият Христос, Който се нарича Глава на Великото Всемирно Братство. Този Христос трябва да познаят днес човеците! Него трябва да видят те и да Го познаят. Ала за да може да види човек Христа, той трябва да има ум, сърце, душа и дух като Неговите. Трябва да пие човек от самия извор, а не от реката, която е размътена, защото в нея са влезли много други примеси на човешки учения.

16. Като слушам какво говориш за Христос, Учителю, става ясно, че Той и сега е сред хората, както преди 2000 години. Ако това е

така, защо те очакват повторно да дойде на земята? Това не е ли парадокс?

УЧИТЕЛЯ: Една от най-големите заблуди е да се мисли, че Христос е на Небето, че седи и чака Второто пришествие, за да започне да съди живите и мъртвите. Истината е, че Христос никога не е напуснал Земята. Казано е в Писанието: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете да проповядвате!“

Христос е бил между хората и продължава да идва, но те не Го виждат. Той посещава всеки човек, докосва се до него и отвън, и отвътре, но малцина се отварят за Него. Хората искат да Го видят в човешка форма, подобен на тях. Христос живя между хората в човешки образ, но втори път няма да дойде така. Неговата кръв, чиста от условия за болести, не може да тече в жилите на човешки образ. Неговите мисли и чувства не могат да изпълват обикновения човешки мозък и плътското човешко сърце. Христовата кръв е живото Божие слово. Христовата кръв е живият хляб, слязъл от небето. За тази кръв именно Христос казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.” Живото Божие слово е храната, която поддържа организма и пречиства кръвта му.

Тяло, в което тече Христовата кръв, е здраво, силно, свободно от външни влияния и нечистотии. Това тяло е неуязвимо и за злото, и за смъртта. Злото пада на колене пред нозете на Христос, на любещия човек, ближе Ги и става Негов слуга.

17. Значи Христос няма да слезе на Земята, както преди 2000 години?

УЧИТЕЛЯ: Разбира се, че няма! Ако Христос слезе втори път на Земята в плът, хората пак ще го разпънат! Този път Христос иде в такава форма, която нито от храна се нуждае, нито кръст я хваща. Той се нуждае от плодовете на вашето дърво. Като ви погледне, Той ще види има ли плодове вашата душа и като намери плод, ще каже: “Да бъде благословена тази душа!”

Казвам: блажена е онази душа, на чието дърво има поне един узрял плод! Като дойде Христос при вас, ще Му предложите своя плод да се нахрани. Така Той ще познае, че вие сте работили в градината си с любов, добре сте разкопавали и поливали плодните дръвчета.

Разни проповедници говорят, че Христос ще дойде да спаси света и всички Го очакват.

Че какво е Христос? – Христос, това е Любо-
вта в света. Има ли Любов между хората, има и
Христос; няма ли Любов между хората, няма и
Христос. Има ли Истина и свобода, има Хрис-
тос; няма ли Истина и свобода – няма и Хрис-
тос. Има ли правда и равноправие, има Хрис-
тос; няма ли правда и равноправие – няма и
Христос. Има ли добродетел, има и Христос;
няма ли добродетел – няма и Христос. Има ли
доброта, благодет, кротост, въздържание, мило-
сърдие между хората – има и Христос; няма ли
тия неща – няма и Христос.

Христос няма да дойде нито в човешка
форма, нито в каква и да е друга някаква фор-
ма. Ако е за форма, ето – аз съм пред вас. Всеки
от вас може да бъде Христос. Когато Христос
дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-
красива от сегашната.

Под думата “Христос“ ние подразбираме
цялото човечество, турено в едно тяло. Това е
физическата страна на Христа. Значи всички
човешки души, събрани на едно място в тяло-
то на Христа, съставляват физическата страна
на Христа. Всички ангели, събрани в сърцето
на Христа, съставляват духовната Му страна, а
всички божества, събрани в ума на Христа, със-

тавляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е Проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христа! Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!

18. Учителю, с известно неудобство искам да попитам: Христос ще говори ли на хората при новото Си идване, както е говорил преди 2000 години? Ако да – какво по-различно би ни казал?

УЧИТЕЛЯ: Христос е говорил на тогавашните хора, а сегашните трябва да посеят Словото Му, да опитат неговия плод. Ако не направят това, те са на крив път. Христос е проявление на Бога. Той е Любов! Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички около Христа като около велик център. Това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца Си, ще привлека всички при Себе Си“ и „Който Ме люби, той ще опази Моето слово“.

Сега у нас се пробужда онази велика мисъл и казваме: „Опазихме ли ние словото Божие?“ Кое е това слово? – Живото слово, словото на Любовта, а не изказаното слово само на думи.

Сега ние подлагаме туй учение на опит. Дошло е време за един свещен опит и всеки от вас трябва да се убеди има ли друг свят или не, има ли по-напреднали същества от хората или не... И ако питате мухите, те ще ви кажат: “Друг свят освен нашия – на мухите, не съществува.“ Не, съществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнем до тях. И първото нещо във всяко учение е да се пробудят тези чувства. Когато Христос дойде на Земята, Той имаше за цел да пробуди човешката душа и да я освободи от всички тия лоши условия, които я спъваха в туй пробуждане.

Сега всеки трябва да увие сърцето и ума си в светлина, да се молите на Господа. В новия живот човек трябва да живее по закона на Любовта.

19. Какъв е твоят съвет, Учителю, към този, който истински обича Христа?

УЧИТЕЛЯ: Тръгни по пътя, що води към извора на Неговото слово! Пътят е малко труден и дълъг, но затова пък ще пиеш от самия извор жива вода, която ще освежи завинаги твоя ум, твоето сърце и ще ти даде живот вечен. Бъди сред своите братя и приложи като ученик

и служител на живото Слово на твоя небесен Баща, Който те е привлякъл с нишките на Своята Любов. Тези нишки са в ръцете на Христа, изявения Бог на Любовта.

Бог, Който учи човека отвътре, всякога му нашепва: „Ти ще постъпваш с хората така, както Аз постъпвам с тебе.“ Искате ли да не страдате, идете в Божествения свят. Там и душата, и умът, и сърцето, и тялото ви ще бъдат неуязвими, както Бог е неуязвим. Следователно, решите ли да се оплаквате, че някой ви причинил пакост, ще знаете, че вие живеете още в един от низшите светове – физическия, астралния или умствения. Престанете ли да се оплаквате от хората, вие сте се качили в причинния или в Божествения свят.

“Не съдете, за да не бъдете съдени!“ С други думи казано: съдете, както Бог съди. Носете страданията си, както Христос носеше Своите. Христос можеше да измоли Господа да изпрати легион ангели да Му помогнат, но Той понесе Своя кръст с велико търпение. По-голям герой е онзи, който търпи, отколкото онзи, който заповядва и си служи с насилие. Христос си каза: “По-добре Аз да умра, но хиляди други да се спасят, отколкото Аз да живея, а хиляди

души да страдат.“ Той избра най-добрия метод. По-добре е хиляди да благуват, а един да страда, отколкото хиляди да страдат, а един да благува. Турете в ума си мисълта: “По-добре е хиляди добри мисли да се реализират, отколкото една лоша.“

20. Всичко звучи толкова хубаво, Учителю! Благодаря ти!

Трети диалог
ВРЪЗКАТА С БОГА. ПРОШКА.
МОЛИТВА

1. Необходимо ли е, Учителю, да търсим връзка с Бога, нали Той е в нас? В какъв смисъл да търсим връзка с Него?

УЧИТЕЛЯ: За да се развива човек бързо и правилно, нужна му е връзка с Бога. Тази връзка трябва да бъде непрекъсната. Тя носи всичко най-хубаво за човека. Всички постижения се обуславят от тази връзка. Силата на човека, силата на талантливия, гениалния, на просветения, на Великия Учител седи именно в тази вътрешна връзка с Първата Причина. От тази връзка зависи всичко. Величието на човека се определя именно от тази връзка.

За да не изпада в песимизъм, човек трябва да има връзка с Бога. Без тази връзка той се излага на съмнения, недоразумения, колебания. Затова първото правило за влизане в новия живот, живота на чистотата и любовта, е възстановяване връзката на човека с Бога. Основ-

ната идея, която трябва да държите в ума си, е да възстановите вътрешната връзка с Бога. Тя е ключ към всички тайни. Стремете се към реализиране на тази идея, докато всички неща ви станат ясни. Когато Божествената светлина ви озари, всичко ще ви стане ясно. Една мисъл трябва да ви занимава – че сте свързани с висшето съзнание, на което можете да разчитате и упоавате. Свещено нещо е връзката с великото Божествено Начало на живота. Уповавайте на нея! Тя ще ви извади от най-забърканите положения на живота, ще ви освободи от забърканите конци на материалния свят.

2. Може ли да се каже, Учителю, че връзката на човека с Бога е едничката възможност той да получи всички блага на живота?

УЧИТЕЛЯ: Който иска да се прояви, той трябва да се свърже с Първата Причина, от Която излиза вдъхновението, от Която бликат живите сили, които протичат в целия Космос. Искат ли хората да приложат Божественото учение в живота си и да развият своите добродетели, те трябва да се свържат със Съзнанието на Бога и от Него да черпят. Бог ви държи в съзнанието Си като живи души, но вие постоянно

прекъсват връзката си с Него, вследствие на което страдате, измъчвате се, не можете да се справите с положението си. Всяко отделяне на човека от Божествения организъм причинява известна дисхармония в Божественото съзнание. Грехът се обяснява само с прекъсване на връзката между Божественото и човешкото съзнание. Силата на човека се състои именно в правилните отношения между неговата душа и Бога. Доброто е нишка, която съединява човека с Бога.

Връзката на човека с Бога е нужна, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Всеки човек трябва да бъде свързан с Бога, защото сигурността му седи в тази връзка. Днес има мъже и жени, които трябва да живеят като братя и сестри, а те се изтормозват. Защо? По единствената причина, че не се свързват с Бога. За да се създаде велика мисъл, нужна е връзка с Бога. Трябва да свържем душата и духа си с душата и духа на Бога. Тогава ще има преливане между Бога и нас, ще има вътрешна пълнота.

Няма по-велика мисъл от тази да се свържем с Бога. Тази връзка осмисля живота. Ние сме в края на века. Сегашната епоха е почти за-

вършена, а новото е връзката с Бога. За да излезе човек от обикновения живот, той трябва да се свърже с Първата Причина, Която работи в света. Тогава той ще може да се усъвършенства и да помага на хората. За онзи, който е свързан с Живия Господ, смърт не съществува. Успехът на един човек, на едно семейство, на едно общество, на един народ, както и на цялото човечество, зависи от връзката с Бога, т.е. с целия възвишен и разумен свят. Всеки трябва да има тази опитност, да се свърже с Бога и да опита Любовта Му, тъй както опитва слънцето.

3. В този смисъл какъв е твоят призив към хората, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Не отивайте на онзи свят, преди да сте направили връзка с Бога! Каквото и да става в света, дръжте тази връзка. Каквото и положение да заемаш, дръж връзка с Великия Център на живота и не се бой. Колко велико и славно е да бъдем във връзка с Бога, с висшия свят. Ние, съвременните хора, всичко искаме: богатства, сила, власт, но същественото не искаме, а то е връзката ни с Бога. С Бога, във връзка в Бога всичко ще постигнем. Единственото нещо, което отличава човека и го прави

истински човек в пълния смисъл на думата, е връзката му с Бога. Вън от тази връзка никаква философия не съществува. Всички неща ще придобие, само ако запазите връзката си с Бога.

Христос дойде на земята да създаде здрава, постоянна връзка между ангелите и хората, от една страна, и, от друга, между хората и Бога. Връзката на човека с Бога е извор, който напоява и най-сухите и неплодни места и ги прави плодородни. И най-малката вадичка, прекарана през сърцето на човека, е в състояние да оплодотвори всичко. Животът трябва непрекъснато да тече от Бога към нас и от нас към Бога. Връзката не трябва да се прекъсва.

4. Учителю, нали тази връзка още преди 2000 години беше проповядвана на хората от Христа? В този смисъл тя представлява ли за тях нещо ново?

УЧИТЕЛЯ: Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са приложили, не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Всичко, което човек не може да направи, може да го направи Бог. Това означава да даде-

те възможност на душата си да се свърже с Божия Дух. Свържеш ли се с Бога, Той веднага ще те кредитира. Няма по-велико благо от това.

Трябва да приемем Христа в себе си, за да се свържем с Бога. Христос е връзката между нас и Бога. Ако има единствено същество, което живее чист и свят живот, това е само Бог. Ето защо единственото важно нещо за нас е да се съединим с Бога. Няма по-хубаво нещо в живота от оня велик ден, в който човек почувства, че е във връзка с туй, великото, реалното, което носи живот в себе си.

5. При какви условия, Учителю, става възможно възникването на връзка между нас и Бога?

УЧИТЕЛЯ: Връзката между вас и Бога може да стане при условията, в които сега живеете. И в ада, и в рая да сте, пак може да направите връзка с Бога. Това не зависи от външните условия. Разумният всякога може да използва условията.

Сега вие сте достигнали до степен на развитие, при която можете да направите връзка с Бога, да разрешите тази задача още в този живот.

Първото условие, което се изисква за създаването на тази връзка, е смиренieto. При Бога ще отидете не праведни, не учени, а смирени. Бог живее в сърцата на смирените, се казва в Писанието. Бог може да ви придаде Своята благод, само когато сте смирени. Любовта, благодта на вечния Бог е еднаква към всички същества, но всички не я възприемат еднакво. Кажеш ли, че Бог те чува и мисли само за тебе, Той действително те чува и мисли само за тебе. В Него няма измяна и промяна. Усъмниш ли се, връзката се прекъсва.

Щом съзнавате, че Бог живее във вас, вие ще желаете да помагате на бедни и да лекуват болни. Всеки човек може да бъде проводник между Бога и хората и да им помага.

6. Кой е най-прекият път за свързването на човека с Бога?

УЧИТЕЛЯ: Като се стремите да приложите Христовото учение. Така вие ще се свържете с Бога и Той ще живее във вас. Някой пита дали човек може да приложи Христовото учение и да се свърже с Бога? Разбира се, че може. Десет години трябва непрекъснато да се моли, да прави опити и като ляга, и като става, и като

работи, и като почива, за да създаде връзка с Бога, връзка с Любовта.

7. Връзката с Бога в своята проява придобива вероятно различна сила на звучене, има различни профили.

УЧИТЕЛЯ: Да, и първият специфичен профил, първата връзка е от Бога към хората, втората е – от нас към Бога, третата е от човека към човека, а четвъртата връзка е от Бога към Бога, която е най-възвишената. Направим ли тази връзка, това значи да се съединим с този мощен Божествен Дух, та като ви срещна, да виждам във вашето лице Бога.

8. Тези различни профили на връзка с Бога, Учителю, вероятно означават и различни степени на осъзнатост на хората. Мисля, че тези от тях, които са в най-ниската степен, обикновено се чувстват нещастни и не проумяват задачата на своя земен живот. Защо с тях става така?

УЧИТЕЛЯ: Защото са прекъснали връзката си с Бога. Адам съгреша, защото сам прекъсна връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая, запита го: “Как искаш да живееш – като жи-

вотните или като Мене?“ Адам погледна Бога, погледна животните и каза: “Някак ми допада повече да живея като животните.“ По този начин той сам се отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог извади заченатото от него. Така се яви Ева на света.

Човек не трябва да върви по пътя на животните. Защото животните са разрешили въпроса за размножаването за себе си. А ние разрешаваме друга задача.

9. Каква е тя, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Ние разрешаваме въпроса за отношението си към Бога, за връзката си с Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човека от онова материално робство, от оня вътрешен гнет, под който се намира. Тази връзка ще даде простор и свобода на неговия ум, на неговото сърце, простор и възможности на неговата душа и сила на неговия дух, за да се прояви. Всеки човек, който е свързан с Бога, може да направи това, което Бог прави. Този, Който внася в нас живот, благородни чувства и мисли, това е Бог. Него трябва да държим в съзнанието си. Бог е влязъл в хляба, в плодовете, във водата, във въздуха и в светлината –

пожертвал се е да ни даде живот. Затова яжте с любов, пийте с любов, приемайте светлина с любов. Когато човек приема Любов и живее в Бога, и Бог живее в него, в душата си има радост, постоянно е добър и весел.

10. Но съвременните хора, Учителю, правят връзката си с Бога в съня си и твърде малко в будно състояние. При това положение какво трябва да се направи?

УЧИТЕЛЯ: Когато сте в лабиринта на материята, дръжте се здраво за връзката с Бога. Това значи вяра в Бога! Следователно положителната вяра, за която говорим, подразбира съзнателно поддържане на вътрешната, разумна връзка между Първата Причина и нас. Ще вярваш в Бога, за да Го запазиш като обект в себе си, Който никога не се мени и никой не може да Го отнеме. Необходима е абсолютна вяра! Това значи при най-големите изпитания да не допуснем в съзнанието си сянка на съмнение в Бога като Любов. Във всичко може да се усъмним, но в Бога като Любов, която дава живот, не можем да се съмняваме. Никога не трябва да се съмняваме в Бога, Който ни е родил и Който постоянно ни дава всички блага.

Ние вярваме в този Господ, Който е Любов, Който е живот, светлина, топлина, храна, вода и всичко, което е в нас. Първото нещо, с което Бог е изявил Любовта Си, е животът. Бог е любов вечна, безгранична, пълна с живот. Той иска Неговата Любов да премине през нас, всички да се наречем синове Божии, да станем проводници на Божията Любов. Но за това е нужна вяра, а не вярване. Обикновените хора имат суеверия. Истинската, абсолютна вяра в Любовта е нужна за човека, за да прояви силите и дарбите си, които са вложени в него.

Ето защо положи вярата си в Бога, Който е жив и Който непрестанно работи в света. Вярата е помощник на Любовта. Вярвайте в Бога, Който живее във всички. Съвременните хора не вярват в Бога, защото сами са богове, смятат себе си за божества. Вярвайте, че в света има само Един Бог, който се проявява в живота чрез Любовта, чрез Мъдростта и чрез Истината. В който момент повярваш, че Бог живее в тебе, ти ще бъдеш мощен, силен. Който повярва в Единия Бог, в една Любов, в една Мъдрост, в една Истина, в една Правда и една Добродетел, той ще има всичко на света. Ако вярвате в Бога, всичко ще придобиете.

Щом повярвате в Бога, вие напълно ще се обновите, ще се подмладите. Всеки човек трябва да се обновява. Който вярва в Бога, то Той ще го избави от всички несгоди в живота. Бог живее във всеки човек дотолкова, доколкото той вярва в Него. Вярата в Бога включва вярата във всички хора, които произлизат от Него. Да вярваш в Бога, това значи да вярваш във всички, в които Той живее.

11. Фактът, че в живота на хората има много страдания и скърби, не показва ли, че те не обичат Бога, забравили са Го, не вярват истински в Него?

УЧИТЕЛЯ: Да, показва. Първото нещо, което се изисква от всички, е любов към Бога. Бог е създал света и ние трябва да имаме любов към Него. Защо да не обичаме Онзи, Който ни е дал всичко? Умът, сърцето, душата и духът са ни дадени от Бога. Бъдещето, щастието и животът на човека зависят изключително от любовта му към Бога. Който има любов към Бога, той лесно се справя с всички въпроси.

Естесвеното състояние на човека е да започне с любовта към Бога. Като любим Бога, ние се повдигаме и се освобождаваме от всички свои слабости и недъзи.

12. С други думи, Учителю, в какво се изразява любовта на човека към Бога?

УЧИТЕЛЯ: Любовта на човека към Бог се изразява в светли мисли, възвишени чувства и добри дела. Само така човек може да бъде силен и мощен, защото силата му зависи от любовта му към Бога. Когато люби Бога, човек превръща течението на отрицателните сили в себе си в положителни.

Като знаете това, любете Бога и носете Неговото благословение по целия свят.

13. Любовта към Бога може ли да се определи като високо постижение в развитието на човека, изразяващо осъзнатото му участие в живота на Цялото?

УЧИТЕЛЯ: Да! Човек е дошъл на земята да опита любовта си към Бога. Ще го хулят, ще го гонят, да се развие неговата вътрешна любов. Сиромашията трябва да дойде, за да опита човек красотата на вътрешния живот. Той трябва доброволно да раздаде богатството си и да приеме сиромашията. Това значи да използва човек разумно и богатството, и сиромашията. Ето защо да възлюбиш Господа твоего, тази е първата и голяма заповед!

Тази заповед е основа, почва, върху която се гради. Тя е сила, с която се работи, и е опорна точка, от която се тръгва и излиза от кладенеца на греха. Тази заповед ни учи да мислим, да чувстваме и действаме правилно.

Като любиш Бога, ти влизаш в Неговото сърце да се пречистиш. Това значи да цъфтиш и да разнасяш благоуханието си надалеч. Това значи да бликаш като извор, който знае само да дава. Това е момент, в който любовта към Бога е по-силна, отколкото към вашите желания. Всичко това означава, че сте в областта на безсмъртието.

Магическата сила се крие в момента, когато човек отправя ума си, сърцето си и душата си към Бога без колебание.

14. От опит зная, че когато обичам някого, у мен се ражда готовност да му служа, стремя се да го радвам и развеселявам. Това не означава ли, Учителю, че всъщност аз служа на Бога?

УЧИТЕЛЯ: Да, означава! Трябва да започнем с Божествената наука – служене на Бога! Тя ще ни научи на всичко онова, за което душата ни копнее и към което духът ни се стрее-

ми. Във великата Божествена наука от всички се изисква служене на Бога.

Най-първо ще се научиш да служиш на Бога. Бог ще ти бъде учител. После ще отидеш при ближния си, той ще те учи, и най-после ще се учиш от себе си. Да служиш на себе си, това е най-мъчното учение. А човечеството започва с най-мъчното учение, служенето на себе си, вследствие на което идват най-големите страдания.

И днес се казва: младият трябва да си поживее, не му е дошло времето да служи на Бога. Казвам: и младият, и старият трябва да служат на Бога. Но в който ден се откажат от това служене, те подписват своята присъда. От служенето на Бога, от любовта им към хората зависи тяхната младост. Докато обичате всички, вие сте млади! Любовта дава смисъл на живота.

15. Може ли да се мисли, Учителю, че служенето на Бога е белег за най-висок връх в развитието на човека?

УЧИТЕЛЯ: Несъмнено! Не си правете илюзии: или на Бога ще служите, или на Мамона. Ако служиш на Бога, ще живееш в хармония с всички живи същества. Това всеки може да оп-

ита. Дръж дълбоко в себе си идеята да служиш на Бога, на ближния и на себе си.

Всички трябва да се върнем и да изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Оттам да започнем, не може да има друго учение, което да разреши всички въпроси на земята.

16. Учителю, имаш ли някакви конкретни коментари към поведението на съвременните хора?

УЧИТЕЛЯ: Да. Питам: къде е моралът на съвременните хора? Защо Господ ни изпрати на земята? Да ядем и да пием ли само?

Ние всички стоим пред престола на Великия Господ на Любовта, който ни даде живот. Тогава на хората ли трябва да служим или на Бога? Първо ние трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме чист и свят живот, че имаме един велик идеал, към който се стремим. Най-великото е човек да служи на Бога и да пожертва всичко заради Него. Ти си кажи: „О, Господи, аз вече живея в Тебе. Ти си ми дал този ум, който имам. Ти си ми дал това сърце, което имам. Ти си ми дал тази сила, която имам. Ти си ми дал този живот. И в името на всичко това, което си ми дал, искам да Ти служа.“

17. Ако това, което казваш, Учителю, един път е важно за обикновения човек, то не е ли два пъти по-важно за тези, които управляват обществото? Мисля, че държавата е като едно голямо семейство. Ако бащата и майката са разумни в живота си, то и децата им ще бъдат разумни в живота си. И обратно – ако те са лъжливи и крадливи, със сигурност и децата им ще станат такива.

УЧИТЕЛЯ: Аналогията е правилна. Един държавник най-първо трябва да служи на Бога. Владиката трябва да служи на Бога. Свещеникът трябва да служи на Бога. За Бога трябва да работим без пари. Да станем герои на Божествената Любов.

Ако искаме да бъдем идейни хора, трябва да имаме висок морал. Ти и аз можем да живеем по Бога, без абсолютно никаква лъжа. Ти и аз можем да служим на Бога без пари. Като служим на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и всичката си сила, ние ще подобрим съдбата си.

С други думи: да служим на Бога с всичките си мисли, с всичките си чувства и всичките си действия. Да служим на ближния като на себе си. Трябва да бъдем служители на Бога, да

проповядваме Истината. Който служи на Бога, всякога говори Истината. Като служи на Бога, аз искам тялото ми да бъде здраво, защото то принадлежи на Бога. Моето тяло е клетка от великия Космос и трябва да бъде здраво. Всички трябва да почитаме Бога вътрешно, с онази неизменна, истинска любов, и да Му служим непрестанно. Ако служите на Бога, ще живеете!

18. Какво ще кажеш, Учителю, за царете и патриарсите, които се смятат за наместници на Бога на земята? Да се служи на тях, означава ли служене на Бога?

УЧИТЕЛЯ: Има нещо по-велико от това да си цар, патриарх, а то е да слугуваш на Бога. Да се прояви Бог в тебе, да проявиш Неговото съвършенство, то е по-горе от това да си земен цар или патриарх.

Всички трябва да се научим да служим на Бога. И вам казвам: този хотел, в който живеете временно, гори и ви съветвам да се спасявате.

Ако искаме да придобием вечен живот, непременно трябва да служим на Бога. В който ден се подчиниш на Бога, на съдбата си, всички други ще ти се подчинят. Това е най-великата философия, която съвременните хора трябва да изучават.

Научете се да служите на висшето, за да бъдете господари на нисшето. Светът изисква свои слуги и Господ изисква Своето. Ако служите на Любовта, ще бъдете здрави, почитани, щастливи. Според законите на великата Природа човек може да служи само на Бога. Защо? Защото Той е най-силният, най-разумният, най-благият. Само на Бога може да се служи!

Първата фаза, през която минава ученикът, е да вярва в Бога. Втората фаза, през която минава, е любов към Бога, а третата – служене на Бога и изпълнение на Волята Му.

19. Тези фази на ученичеството, Учителю, може ли да се смятат за развитие на връзката на човека с Бога?

УЧИТЕЛЯ: Разбира се. Да се служи на Бога, значи да се служи на всички. Да служиш на Бога, това подразбира да служиш на Цялото, което включва в себе си частите. Най-благородното учение е да служиш на Бога и да съзнаваш, че си в един разумен свят и служиш на всички. Душата ви да бъде храм Божий, а сърцето ви Негов олтар, на който да принесете жертвата си. Това значи да служиш на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила.

Да служиш на Бога, означава да имаш всичките благоприятни условия за работа и учение. Външният, обективният свят с всички свои прояви представлява предметно учение за онзи, който е готов да служи на Бога. Да служите на Бога, подразбира готовност да изучавате с любов всички предмети. Служенето на Бога подразбира възможности при всички условия.

Представете си, че днес се даде на всекиго по един билет за първа класа на трен, параход или самолет, да обиколите света. Какво повече желаете на земята? Това нещо представлява за човека служенето на Бога. Няма по-велико нещо в света от това да служим на Бога. Светът изисква морални герои, а не герои на парите.

20. Учителю, би ли посочил най-сигурния белег, по който човек да разбира, че наистина с действията си служи на Бога?

УЧИТЕЛЯ: Служенето на Бога подразбира приемане и предаване на Божията Любов, в която влизат два разумни елемента: светлина и растене на душата. Няма по-свещено знание от това човек да служи на Бога с любов. Който служи на Бога, всякога е готов за доброто. Ако е музикант, той ще прилага музиката си

като средство за въздействие върху човешката душа, да ѝ покаже правия път и да осмисли живота ѝ. Така той служи на Бога. Ти на Бога ще дадеш всичко, което имаш. Като дадеш на Бога всичко, то и всичко ще вземеш. Онзи човек, който служи на Бога, има всичко: и пари, и знание, и сила. Лесният път в живота седи в служенето на Бога.

21. Тази леснота в служенето на Бога сигурно се предполага от определени качества, които човек трябва да притежава, нали?

УЧИТЕЛЯ: Безспорно. Първо той трябва да бъде доблестен и искрен човек, да признава пред себе си своите грешки и да ги изправя. И после, изисква се абсолютна чистота и безкористност.

22. Учителю, бих желал да споделиш нещо за самото практикуване на служенето на Бога. Струва ми се, че това е особено важно за всеки, който е вдъхновен от копнежа на обичта.

УЧИТЕЛЯ: Това и малките деца го знаят. Служенето на Бога е служене, което иде найестествено и се проявява в най-малките неща.

Служенето на Бога е естествено не само за човека, но и за животните. Доказано е, че животните имат много по-голяма признателност. Всяка тревица дори крие в себе си формулата: великата наука на живота е служенето на Бога.

Казвам: първото задължение на човека е към Бога. Едно служене има в света: служене на Бога, служене на Цялото. Да служиш на Бога, това подразбира да обхванеш в съзнанието си благото на всички същества: на хората, на животните и на растенията. На Бога може да се служи идеално, а не материално. Като човек ти не можеш да помогнеш на всички същества материално, но можеш да помогнеш идеално, като държиш в душата си най-добри мисли и чувства за тях.

23. А с какво се отличава душевното състояние на човек, който служи на Бога?

УЧИТЕЛЯ: С чистота и святост в своите мисли, желания и действия. Само при съвършенството на духа и свободата на душата ние разбираме какво иска Бог от нас в даден момент. Дойде ли да служи на Бога, той трябва да бъде съвършен, без никакъв недъг. Всички отрицателни качества на нашия ум, на нашето

сърце трябва да се подчинят на Божественото в нас. Сприхавият човек трябва да се превърне в деятелен човек. Гневливият човек трябва да се превърне в любящ човек. Той трябва да трансформира тази енергия от гняв в любов; ще служи на Бога с мъдрост и любов, ще носи Неговото Слово без никакви примеси. Всички ние сме пратени да служим вярно на Бога. В служенето на Бога няма никакво користолюбие. Човек и сега е добър, но само за себе си. Той е по-добър, отколкото трябва, но за себе си. Важното е, обаче, да бъдете добри към Господа. На човека доброто се проявява в три направления. Човек може да бъде добър към себе си; той може да бъде добър към ближния си, а най-идеалното е да бъде добър към Бога. Човек е изучил изкуството да бъде добър към себе си, също така да бъде добър към ближния си, а сега трябва да изучава изкуството да бъде добър към Господа. Служенето на Бога се изразява в следното: гладния да нахраниш, голия да облечеш, болния да посетиш, наскърбения да утешиш, невежия да просветлиш.

24. В процеса на самообучение в служене на Бога, Учителю, какви мисли и чувства трябва да имаме в съзнанието си?

УЧИТЕЛЯ: Всякога казвайте: „Учителю благи, ще служа на Бога с щедрост и милосърдие. Мога да служа на Бога през всички времена и при всичките условия.“

Дръжте в ума си мисълта, че служите на Бога. Повтаряйте тази мисъл. Вашето съзнание трябва да присъства при всяко действие, даже и най-малкото, и да знаете, че служите на Бога. Каквото правиш, прави го за Господа. Каквото работите, все за Господа мислете.

Да бъдеш син Божий ,значи да служиш на Бога и да знаеш как да служиш.

25. В замяна на служенето се на Бога, Учителю, човек получава ли нещо от Него?

УЧИТЕЛЯ: Не само получава, а всичко получава. Ако се обърнеш към Бога с желание да му служиш, Той плаща за тебе. Само така човек може да бъде свободен и да ликвидира кармата, т.е. да изплати дълговете си. Онзи човек, който служи на Бога, има всичко: пари, знания и сила. Щом работиш за Бога, и Той работи за тебе. Не е имало случай в историята на човечеството някой да служи на Бога и да не му се въздаде стократно живот вечен.

Който служи на Бога, в каквото и общество да влезе, той нито ще се окислява, нито

ще ръждясва, нито ще се изтрива. Щом служиш на Бога, ще имаш един ключ, с който ще отваряш всички врати. Затова човек трябва да започне със служене на Бога, да научи всички ключове, с които Бог работи. След това ще служи на ближния си, като ще прилага някои от тези ключове; най-после ще служи на себе си, където ще покаже всичкото изкуство, което е придобил от първите два вида служене – това е най-трудното изкуство.

Казвам: това, което търсите, ще намерите само в служенето на Бога. Когато човек работи за Бога, той е свързан с всички хора, които работят за Бога. Когато той работи за всички, тогава дарбите му ще разцъфтят и ще му идват идеи по вдъхновение. Искате ли да имате вътрешен мир и спокойствие, приложете първия закон: служене на Бога.

26. Ако си представим за момент, Учителю, че всички хора служат на Бога, как би изглеждал техният живот?

УЧИТЕЛЯ: Ако всички имаха Христовия принцип да служат на човечеството, на Бога, нямаше да има никакви спорове, никакви насилия и войни. А сега всички се въоръжават, за

да имат господство. Днес всеки иска да стане господар. Всяка раса, всеки народ иска да господарства над всички други раси и народи. Затова всички идват до сблъсъци.

Когато служим на Бога, всички ще бъдем здрави и щастливи, ще бъдем почитани в обществото, ще имаме мир и благоденствие. А ако служим на Мамона, хората ще ни презират; ако един народ служи на Бога, ще бъде възвишен, а ако служи на Мамона, ще се снишава и изражда; ако служим на Бога, умът ни ще се развива правилно, ако служим на Мамона, умът ни ще се смущава и потъмнява, ще има насилия и войни.

27. В служенето на Бога необходимо ли е човек да се моли? Молитвата, сама по себе си, какво допринася в процеса на служене на Бога?

УЧИТЕЛЯ: Да, човек трябва да се моли. Молитвата е необходима, защото тя е разговор с Бога, общение с Отца на светлината и на светлите духове. Молитвата е необходима, за да впрегне злото във вас на работа, да дойде духът във вас, за да бъдете мощни и силни, да побеждавате съблазните и изкушенията. Молитвата

е необходима, за да изправяме своите погрешки и вместо тях да развиваме добродетелите.

Както е необходимо нагласяването на цигулката преди да почнем да свирим, така е необходима и молитвата. Тя е нагласяване на нашата нервна система, на нашето сърце и на нашия ум. Затова първото нещо, което трябва да правим сутрин, е да се молим, да се нагласим вътрешно и така да се явим пред Бога на работа.

Трябва да се молите да придобиете повече светлина в съзнанието си. Човек, който не се моли, общество, което не се моли, са осъдени на израждане. Ако човек огрубява, това се дължи на факта, че той рядко си спомня за Бога, Първоизточника на живота.

28. Интересно е, Учителю, дали ние трябва постоянно да се молим на Бога, за да не ни забрави като наш Баща, или Той просто ни е забравил още в момента на сътворяването ни? Та човешките същества са толкова много!

УЧИТЕЛЯ: Че кой баща забравя децата си? Както Бог не може да ни забрави, така и ние нямаме право да Го забравяме. Ако Той ни за-

брави, всичко с нас е свършено, ние умираме. Ако, обаче, ние Го забравяме, пак умираме.

Когато някой пита може ли без молитва, то е все едно да пита не може ли да живее без да диша. Ако дишането представя необходимост за човека, то мисълта му за Бога е хиляди пъти по-голяма необходимост. Колкото повече човек си спомня за Бога и Го държи в ума си, толкова е по-благословен. Бог е същина, която протича през нас. Във всички положения на живота си – и в радости, и в скърби, ние трябва да си спомняме за Бога. Мисълта за Бога е слънчев лъч за духа.

29. Всичко това не означава ли, че, както е казано в Писанието: „Живеем ли, умираме ли – в Бога сме“? Това не означава ли, че вън от служенето на Бога в човека и човешката общност съществува неовладяем хаос?

УЧИТЕЛЯ: Да, така е. Вън от Бога никакво възпитание, никакво благородство, никаква наука, никаква религия, никакви изкуства и занаяти – нищо не съществува. Колкото животът на Земята може да съществува без Слънце, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото растенията могат да съществуват без

вода, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото хората могат да съществуват без въздух, толкова и културата може да съществува без Бога. Това са сравнения, които показват голямата необходимост от молитвата.

Помнете: няма по-велико нещо в живота на човека от молитвата. Нито знанието, нито любовта, нито мъдростта на Земята са в състояние да се сравнят с молитвата, с общението на човека с Първата Причина.

Мисълта на човека не може да се развива без молитва. Съвременните хора се нуждаят от молитва, която може да изправи живота им и да премахне от тях всякакво користолюбие. Користолюбието е порок, язва, която разяжда човешката душа.

Душата има нужда от вътрешна, духовна храна, която може да се достави само чрез молитвата. Душата се храни с пеене и молитва.

Молитвата е вътрешна потребност на душата.

30. Какво още би казал за молитвата, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Молитвата е общение с Бога, връзка с Великото Начало на живота. Ако мо-

литвата не ни свързва с Бога, защо ни е тя? Сила е молитвата! Тя оживява и одухотворява знанието, дава подем и вдъхновение, сила на ума, на сърцето, на душата и духа.

Молитвата е разговор на душата с Бога. Да се молиш, това значи да отправяш своя доклад към оня център, от който си излязъл. – За какво ще дадеш доклад? – За работата, която си свършил. И в отговор на това ще получиш помощ и просветление.

Молитвата е свързване на човешката душа с Бога, при което човек изповядва погрешки, изправя ги и благодари за всички блага, които всеки ден получава. Молитвата не е прошение за материални неща и блага. Смисълът на истинската молитва е в съзнателния стремеж на душата към Бога. Тя ни помага да се движим към съвършенството на Бога. Да бъдем чисти по сърце, светли по ум, любящи като Бога. Да се молим, това означава да обърнем ума, сърцето, душата и духа си към Онзи Източник на живота, от Когото сме излезли. Тя е свещен акт, който всеки човек трябва да върши във всяко време и без отлагане.

Да се молиш, това означава да си в положението на царски син: седиш спокоен и размиш-

ляваш за Великия на небето, за напредналите същества, с които влизаш във връзка. Така се създава прииждане на сили от Бога към човека, при което човек забравя нисшето, земното и се повдига по-високо в обикновеното всекидневие.

Молитвата е дълбок и съзнателен процес, работа, красиво желание на човешката душа да постигне нещо възвишено. Където умът, сърцето и волята се съединят и действат в съгласие, там молитвата се реализира. Затова тя е най-силният акт на човешкия живот. Тя съсредоточава човешката мисъл, чувство и воля в едно. Такава молитва върши чудеса. Тя е усилие на човешкия дух да се изкачи на по-високо място. Така се придобива прилив на умствена енергия. С това се улеснява работата на съзнателния живот на човека. Молитвата е процес, който уравнива силите на доброто и злото.

Молитвата с любов всякога се приема! Който има любов към Бога, само той може да се моли. Трябва да съблечем всички човешки вярвания и постановления, да влезем в скришната стаичка на своята девствена душа и тогава да се молим. Там ще решим най-великите въпроси заедно с Бога.

31. Молитвата само до живота на човека ли се отнася, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Молитвата е Божествен закон, който се отнася и съществува в цялото Битие. Яденето, пеенето и молитвата са трите въведения в съзнателния живот. Най-необходимо е яденето, най-приятно е музиката, а най-велико е молитвата. Яденето е въведение във физическия живот на човека, музиката е въведение в духовния живот, а молитвата е въведение в Божествения живот. Яденето ще ни даде здраве, музиката – щастие, а молитвата ще ни даде блаженство. Най-великото, най-силното е молитвата, която ни свързва с Бога, с туй, вечното вътре в нас, което ни открива сисъла на живота. Ако сте в общение с Бога, вие ще придобие-те възкресение.

Молитвата е закон, чрез който се привличат всички добри влияния, влизаш във връзка с Бога, в съзнанието ти се явява светлина, а в душата ти настъпва дълбок мир. Мисълта за Бога обновява, подмладява и физическото тяло, а молитвата е метод за организиране на духовното тяло, в което човек може да живее след смъртта си.

32. Учителю, това не означава ли, че човек сам моделира собственото си духовно тяло с помощта на молитвата? Може ли да се каже, че тя е велик метод за духовни постижения?

УЧИТЕЛЯ: Да, молитвата е метод за разрешаване на най-трудните задачи. Магическа сила е молитвата! Тя повишава трептенията на човешката аура, а чрез това човек става неуязвим за по-низшите околни влияния. Искай от Бога да живее в теб и да се проявява чрез теб, защото Единственият, Който преобразява, е Бог.

Ето защо смисълът на живота е общението с Бога. Ония хора, които не се молят, са много неспособни ученици. Те са като сирачетата – изоставени, окъсани, немили, недраги. Тогава паразитите един след друг почват да го нападат и той изгубва смисъла на живота. Чрез молитвата човек се справя с отрицателните състояния, съмнения, подозрения, неверие и др., като ги трансформира в положителни. Човешкото съзнание е подобно на радиоапарат, който приема и предава вълни от пространството. Достатъчно е човек да произнесе един стих от Евангелието с желание да го разбере, за да дойде Христос и да му помогне.

33. Молитвата като универсален метод, Учителю, какви качества трябва да притежава, за да бъде тя плодородна за човека?

УЧИТЕЛЯ: Молитвата трябва да бъде съзнателна, да има определена цел. Детето се моли на майка си, която то познава. Неговата молба е точно определена. То знае какво иска и от кого го иска.

Молитвата трябва да включва в себе си качествата на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Милосърдието и на ред още добродетели. Щом молитвата е чиста, искрена, дълбока, тя винаги се приема. Молитвата изисква съсредоточена мисъл. Светът, в който живеем, е пълен с разумни, напреднали същества, които следят действията на всяко живо същество и му въздават заслуженото. От сърцето зависи колко далеч ще изпратите вашата молитва.

34. Учителю, а има ли белег, по който човек може да разбере, че неговата мисъл е приета от Бога?

УЧИТЕЛЯ: Да, има и това е онази тиха вътрешна радост, която ще ви помогне при решаването на известни въпроси. Страданието

прави молитвата на човека интензивна, а връзката му с Бога – здрава и съзнателна. Докато не преживее нещо тежко, страшно, молитвата на човека е повърхностна и по-далеч от него не отива. Щом се натъкне на големи страдания, човек отправя гореща, дълбока молитва към Бога, която се предава направо в невидимия свят.

Който е готов да изпълни волята Божия, него Бог слуша и на него Бог отговаря. Праведният е силен човек, неговата молитва всякога се чува. Ако в един град има десет души праведни, те са в състояние да го предпазят от всякакви беди и пакости. „Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото желаете и ще ви бъде дадено“, казва Христос. Молитвата ви трябва да бъде от сърце, с вяра и любов.

Когато имате жива вяра, че Бог е всемогъщ и всичко може да ви даде, ще получите помощта Му като отговор на вашата молитва. Искрен трябва да бъде човек!

Бог обича кратки, но съдържателни молитви. Всяка дума в молитвата трябва да бъде съдържателна и на място поставена. Трябва да кажеш за кои грехове се молиш, да те помил-

ва Бог и да се освободиш от тях, и да развиеш съответните добродетели. Изповядай се пред Бога и пожелай Неговата светлина и сила, за да не повтаряш погрешките си.

Ако умът ви се смуцава, поискайте помощ от Бога. Ако сърцето ви копнее за нещо, молете се на Господа за успех. За всичко се молете и го предоставете на Бога.

Сегашните хора, без да изпълняват волята на великия си Баща, очакват големи резултати. Това е невъзможно! Речете ли да поискате богатство, сила, знание, молитвата ви няма да бъде чута.

35. Ако молитвата за богатство, сила и знание е от сърце, изпълнена с вяра и любов, пак ли няма да бъде чута? И ако да – защо?

УЧИТЕЛЯ: Защото невидимият свят знае, че ако вашите лични желания се задоволят, то възвишените мисли и желания, които Бог е вложил във вас, ще заглъхнат.

Бог слуша и отговаря само на онзи, който е роден от Бога. Роденият от Бога прилича на своя Баща, той грях не прави. Бог е съвършен и иска същото от нас, молитвата за нас има най-голямо значение именно като средство да се

движим към съвършенството на Бога. Колкото по-често и по-интензивно сме в общение с Бога, толкова повече ние ставаме подобни на нашия Баща в Любовта, в Мъдростта, в Истината, в Правдата и в Добродетелта.

Но за да бъде чута молитвата на човека от Бога, той трябва да забрави всички противоречия и обиди, да се примири с всички хора, да прости. Истинската молитва трябва винаги да се предшества от прошка, защото нашата прошка е единственото условие, за да прости и нам Бог.

36. В школата на Бялото братство ние придобихме много знания и молитви, които да отправяме към Бога. Можем ли да смятаме, че сме добри ученици, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Вие сте забогатели със знания, които преподавам, но не сте се научили как да се молите. Голямо изкуство е човек да знае да се моли. Единственото нещо, на което не мога да ви науча, е как именно да се молите. Защо? Защото молитвата е най-свещеният акт, който е достойние само на душата. Как се моля аз не мога да ви кажа, но всякога и навсякъде се моля.

37. Това означава ли, че молитвата е най-важната работа, която човек трябва да свърши в живота си? Може ли да се мисли, че колкото тя е по-осъзната, толкова е по-силна?

УЧИТЕЛЯ: Молитвата е най-важната работа в живота. Когато хората научат това изкуство, Царството Божие ще дойде на земята. Когато разумният човек разбере великия закон на молитвата, той ще стане един от великите адепти.

Молитвата не седи в механическото произнасяне на думи. Истинската молитва трябва да остави в ума на човека поне една положителна мисъл, в сърцето му – поне едно положително чувство, и в душата му – поне един малък подтик към възвишено и благородно действие. Христос казва: „Станете като децата!“ Това значи: имайте вярата на децата. И тогава, преди да се помолите на Бога, всичко ще ви се даде. Човек трябва да слезе от своето високо положение, да се смири и като дете да се моли на Бога. Бог е наш Баща и ние сме Негови деца.

Когато се молите, вие така трябва да се съсредоточавате, че да забравите всичко около вас. Истинската молитва подразбира вглъбява-

не в себе си, уединение, никого да не виждаш, всичко да забравиш. Човек може да се уедини и когато е сред хора. Уединението не е външен процес. При молитвата си ще влезеш в скришната си стаичка, в своята девствена душа

Молете се тайно в душата си. Молете се за всички, и за враговете си. В живота на любещия всичко е молитва.

38. Учителю, човек трябва ли да си определи час за молитва и само тогава да се моли?

УЧИТЕЛЯ: „Непрестанно се молете, за всичко благодарете!“ – се казва в Писанието. Ти можеш да се движиш и пак да се молиш. Може да работиш, да копаеш и пак да се молиш. Работата не изключва молитвата. Който живее по закона на Любовта, той всякога има разположение за молитва. С други думи, в живота на любещия човек всичко е молитва. Когато човек мисли за Бога, той е ограден.

Христос е прекарвал цяла нощ в молитва. Защо? Защото през тия часове Той се е изпълвал с енергия като акумулатор, която е харчил през деня. Най-благоприятни часове за молитва са ранните часове след полунощ, например 3 часът, 5 часът. Това значи, че на ранина, преди

изгрев, ще се занимая с най-великата работа – общение с Великия Център на Битието, за да придобия енергията, с която да свърша работата си през деня.

39. При какво състояние на душата си трябва да се молим, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Ще се молите и когато сте разположени, и когато сте в противоречия, и когато имате тъмнина в съзнанието. Човек се нуждае винаги от светлината на Бога. Човек се моли по-добре, когато го гонят. Когато те поставят на големи страдания, изпитания и гонения, тогава се молиш, както трябва. Докато огнището на сърцето не се сгорещи, молитвата не може да стигне до Бога.

40. В Христовата молитва „Отче наш“, Учителю, се казва: „Да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя както на Небето, така и на земята“. Ти какво ще кажеш за въздворяването на Царството Божие на земята?

УЧИТЕЛЯ: Царството Божие е стремеж на човешката душа, цел и смисъл на човешкия живот. Смисълът на човешкия живот е Царството

Божие, дето човек ще намери своите близки, които го обичат и които той обича. Царството Божие е свят на хармония и красота, на светлина и простор. Към този свят именно се стремят съзнателно и несъзнателно всички мъже, жени и деца. Търсите ли красиви форми, възвишени идеи, Божествена музика и поезия, ще ги намерите в Царството Божие, в света на безсмъртието. Не е далеч от вас този свят. Той ни обикаля отвред; той прониква в нас. Разстоянието от нашия свят до Царството Божие е само една стомилионна част от милиметъра.

Причината, дето хората не могат да видят тази близост, е стремежът им към периферията на живота. С това те се отдалечават от Бога и от Царството Божие. Истинският път на душата е към Бога. Това означава вътрешен стремеж, съсредоточаване на човека към неговото висше, Божествено съзнание.

41. Понеже става дума за молитвата, Учителю, би ли казал коя е най-подходящата църква, в която трябва да се молим? От хилядите ръкотворни храмове – ще ни препоръчаш ли някой от тях?

УЧИТЕЛЯ: По-голяма църква от отвореното небе няма! Най-хубавият светилник е слън-

цето, а вечерно време най-хубавите кандила са звездите.

Съвременните хора се връщат към еволюцията на душата, но в бъдеще те ще минат през еволюцията на силата. Казано е, че Царството Божие не е съградено върху ума или върху сърцето, но върху Силата. Ние трябва да любим човека дотолкова, доколкото нашият ум, нашата душа, нашето сърце и нашата сила представяват обект на Любовта.

Ако дадеш на човека нещо от своя ум, от своето сърце, от своята душа и сила, той непременно ще те обича. Затова Бог казва, че трябва да Го любим, за да получим нещо от Него. Той казва: „Късайте от плодовете на Дървото на Живота, за да бъдете силни, да проявите Любовта, Правдата, милосърдието, кротостта и въздържанието.“ Само така човек може да прояви характер; само така може да кали волята си. Който има силна воля, той е кротък и смирен.

Казано е в Писанието: „Търсете Царството Божие и всичко друго ще ви се приложи.“

*42. Душата ми се насити със светлина.
Благодаря ти, Учителю!*

Четвърти диалог

МЪЖ. ЖЕНА. СЕМЕЙСТВО. ДЕЦА

1. След като мъжът и жената са двете човешки същества, Учителю, които изразяват съдържанието на човешката общност, какво определение може да се направи за тях?

УЧИТЕЛЯ: Новото определение за мъжа и жената е като зрънцето, което расте, и слънцето, което го огрява. Това показва, че те трябва да бъдат един за друг винаги желателни. Явили се най-малкото нежелание един към друг, всичко между тях изчезва. Това вече не е нито мъж, нито жена. Когато мъжът види жената, тя трябва да му причини радост.

Когато човек види Слънцето, той се радва, понеже има отношение към него. Когато отношенията на хората към Слънцето са правилни, и временните им отношения към другите същества ще бъдат правилни. Когато някой се жени, това е временно положение. Мъжът за жената и жената за мъжа е залъгалка, каквато е куклата за малкото момиченце и кончето

– за малкото момченце. Букварът е залъгалка за напредналия ученик. Яденето е залъгалка за хората на земята. То е временен процес. Зад яденето стои нещо по-велико – храненето, което ще дойде по-късно. Всички съвременни хора се приготвят за великото, което иде.

2. Учителю, апостол Павел казва: „Всеки един от вас да люби жена си, както обича себе си, а жената да се бои от мъжа си“, и още: „Вие, жените, покорявайте се на мъжете си като на Господ, защото мъжът е главата на жената, както и Христос е главата на църквата, и Той е спасител на тялото“. Как да разбирате тези стихове?

УЧИТЕЛЯ: За да се разберат тези стихове, вие трябва да се освободите от буквата на нещата. Освободете ума и сърцето си от всички странични, временни разбирания.

Ако дъното на една река е кално, тинесто, а вие искате да влезете вътре, да я изучите, водата ще се размъти и вие нищо няма да разберете. Затова казвам: не газии река, на която дъното е кално. Влезеш ли в такава река, ще се окаляш, ще размътиш водата и нищо няма да научиш. Какво нещо е жената и какво мъжът, какви са

отношенията помежду им, това са ред фило-софски разисквания. Обаче този социален въ-прос и до днес още не е разрешен.

Жената е вода, която тече. Сега хората ис-кат със закон да направят жената чиста. Ако дъното на реката е кално, жената непременно ще се оцапа. Границите, бреговете на реката представляват мъжа, който здраво е прегърнал жена си и казва: „Тук ще седиш! На друго мяс-то, при друг мъж няма да ходиш.“

За да бъде жената чиста, мъжът трябва да гледа дъното на реката всякога да е чисто. Задачата на жената е да си направи малък на-клон, да има силно течение, за да може да се чисти от утайките на бреговете.

Следователно калта иде от мъжа, от брего-вете, които често се ронят. По този начин мъ-жът изпитва жена си може ли да чисти калта, която той прави. Ако може да чисти калта, тя е работна, трудолюбива жена. Ако не може да я чисти, тя е мързелива жена, вследствие на кое-то водата и ще бъде мътна, нечиста.

И тъй, жената е вода, която всякога трябва да тече, чиста да бъде. Мъжът е граница, брего-ве. Обаче, това е материално схващане за мъжа и жената. По-възвишено, духовно сравнение

за мъжа и жената са двата образа: слънцето и семенцето, което пониква и расте. В този смисъл отношението между мъжа и жената представлява отношение между човешката душа и Божествения Дух.

3. Интересно е, Учителю, как така и мъжът, и жената като се оженят, един друг се възприемат като частна собственост. Още по-интересно е, че нито единият, нито другият се чувства собственост на някого. Не минава много време и възникват тежки противоречия, в които клетвата „Умирам за тебе“ се сменя с: „Умирам от тебе“. Ти какво би казал за тези парадокси?

УЧИТЕЛЯ: Мъжът и жената трябва да се жертват един за друг, без да се владеят, без да се считат за частна собственост. Това не значи мъжът да напусне жена си или жената да напусне мъжа си. Връзката между жената и мъжа трябва да бъде вътрешна, да почива на закона на любовта, в която няма измяна. Не казвам мъжът да напусне жена си, нито жената – мъжа си, но да определите отношенията си един към друг.

Ако един ден хората престанат да се обичат, животът ще престане. Благодарете, че се

обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови.

Човек иска да се прояви в света, да обича някого. Божественото в нас е стремление на Духа. Оставете човека свободен. Нека Божественото работи в него!

Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, когато съзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича и всичкото щастие помежду ви изчезва. Някой казва: „Аз мога да обичам някой човек, макар и да е с порок.“ Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клонищата му почват да съхнат. Вие ще кажете: „Е, при сегашните условия може и така.“

4. Всъщност, Учителю, кое прави жената жена и мъжа – мъж?

УЧИТЕЛЯ: В едно отношение жената е основа, а мъжът киселина, т.е. киселинен окис, и между тях може да стане едно химическо съ-

единение. Следователно мъжът и жената се различават по степента на своите вибрации. Вибрациите на жената се различават от вибрациите на мъжа, и обратно. У мъжа всякога преобладават правите линии; той е праволинеен. Той мяза на радиоактивни сили, които излизат от центъра на един кръг. Жената обича кривите линии; тя се движи по спирала. Ще кажете: „Значи, тя се лута.“ Не, то е закон на движение. Когато Господ праща някоя душа на земята, пита я: „По кой път искаш да вървиш, по радиуса или по периферията на окръжността?“ Тази душа казва: „Аз искам да се движа по периферията.“ Добре, тогава ще бъдеш жена. Друга душа казва: „Аз искам да се движа по радиуса.“ Добре, тогава ще бъдеш мъж.

Следователно жената определя движението на мъжа, докъде той може да върви. Мъжът като върви, дойде до периферията, до жената и скоро гащите му започват да треперят – връща се назад, към радиуса, към центъра. Вие казвате: „Мъжът не се бои от жената.“ Трепери сърцето на мъжа, бои се той от жената.

Вземете някой генерал, от когото треперят толкова войници, толкова офицери, като срещне някоя мома, затрепери му сърцето,

хвърля пашка, всичко хвърля, казва: „Опасна е тази мома, очите ѝ горят като огън.“ Трепери човекът! Ще трепери, разбира се, и отгатык ще мине. Защо? Защото Божественото е в жената. Ще дойдеш със смирение до нея! Ти ще знаеш, че Бог се проявява в нея. Докато жената знае, че Бог се проявява в нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила; каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнеш, мъжът се явил с някаква пръчица и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щом жената определя дейността на мъжа и казва: „Извън този кръг ти няма да работиш, това е полето на моята деятелност“ – тя изгубва своето смирение и своята сила.

Жената трябва да знае, че външната деятелност се определя от деятелността на радиусите. Жената не трябва да ограничава деятелността на мъжа, защото с това ограничава и себе си. Расте ли радиусът, с това се увеличава и окръжността.

5. Да разбирам ли от казаното за мъжа и жената, че между тях съществува изначално принципно различие?

УЧИТЕЛЯ: Разбира се. В това различие се намира основата на обичта, която мъжът има спрямо жената. В който ден жената измени позицията си, в която Бог я е поставил, мъжът няма да я обича. Каквито и диаманти, огърлици и копринени рокли да сложи, никаква външна сила не е в състояние да накара мъжа да я обича.

След като обикнеш някой човек, остави го свободен. За да избегнете противоречията на този, когото обичаш, дай му свобода. Това е естественият ход на нещата. Любовта трябва да се изрази само по този начин, за да изчезнат противоречията.

6. Очевидно е, че между любовта и свободата на мъжа и жената има пряка зависимост. В противен случай противоречията между тях са неизбежни, които закономерно ерозират взаимните им добри очаквания.

УЧИТЕЛЯ: За да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички като дават свобода, тогаз любовта свободно ще се прояви. Другояче любовта ще бъде любов на ограничение. Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш сво-

бодно, то ще си състави за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него един антагонизъм; ще гледа да те избягва. Това е общ процес.

Най-важното в Новото учение е: на онзи, когото обичате, ще му дадете свобода като на себе си! Защото ако онзи, когото вие обичате, е свободен, и вие ще бъдете свободни. Ако той не е свободен, тогава и вашата свобода се ограничава!

7. Това, което казваш, изразява смисъла на поговорката: „Каквото повикало, такова се обадило.“ Правилно ли съм разбрал идеята за човека и човешките отношения?

УЧИТЕЛЯ: Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено! Как можеш да вземеш брата си, да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля. Той може да чувства тъй, както и аз чувствам. Той може да действа тъй, както и аз действам. И във всяко едно отношение той има право на тези блага. Нарушава ли най-малко туй правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

8. Идеята за човека и човешките отношения звучи много общо за мен. Би ли я конкретизирал, Учителю, във връзка с живота на семейството? Мисля, че съпружеството е един от най-стръмните житейски пътища.

УЧИТЕЛЯ: Да. Един мъж се оженил за жена, която цял живот го терзае: не му дава свободно да погледне някъде. Каквото направи, тя все е недоволна от него. Той ходи от стая в стая, пъшка, въздиша, трепери от нея, да не каже нещо, което да не ѝ хареса. За него тя представя желязо, което постоянно го притиска. По едно време дойде в дома им една приятелка на жената, весела, разположена, цялата къща развеселява. Мъжът се отпусне, разположи се, отдъхне си свободно. Нов тормоз настъпва за него: защо в присъствие на жена си бил мрачен, недоволен, а в присъствие на приятелката ѝ се развеселявал? Кой е виновен за това? Кой човек не предпочита златния пръстен пред железния? Къде е престъплението в този случай? Дайте свобода на човека, ако искате да ви обича.

9. И какъв е изходът от такова затлачване на един семеен живот? Недоверието и ревността между съпрузите вероятно ще

обрулят пъпките на любовта и обичта в семейството.

УЧИТЕЛЯ: Много съвременни хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни!“ Можете да бъдете свободни, ни щом някой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбите някого, трябва да се ограничите.

Ще ви запitam сега: коя майка не ограничава детето си? Майката, като вземе детето си, че го повие в пелените, стисне го в ръцете си, прегърне го, казва: „Моето детенце!“ То вряка, плаче. Как няма да плаче – ограничават го! „Ама обичам те“ – казва майката. – „Не разбирам твоята любов.“ – „Ще я разбереш. Аз те запечатвам сега с един велик закон, че Бог е истинен. Той ти е дал този живот и аз искам да дам израз на този живот.“ Майката не създава живота, тя само дава израз на живота.

10. Да разбирам ли, Учителю, че свободата е основно и естествено състояние на човека?

УЧИТЕЛЯ: Безусловно! Всеки се стреми към свобода. Трябва всяка жена да има тази свобода, при условие че може да я използва, като гради върху нея щастието и здравето на

своя мъж, на своите деца. На жена, която не е свободна, мъжът ѝ не е щастлив. Мислите ли, че болната жена е свободна? Жена, на която сърцето и умът постоянно се смущават, не е свободна. Не казвам, че умът не трябва да се вълнува. Смущение е едно нещо, вълнение – друго. Умът и сърцето трябва само на повърхността да се вълнуват, а не да се смущават издъно, за да не се размътват. Последното показва, че те са плитки.

Един човек не трябва да го обичате повече от потребното. Ако го обичате повече, ще му причините вреда: ако някого толкоз привличате към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост. Целия ден той не може да бъде спокоен. Вие, като го обичате, мислите да не направи някаква погрешка, ще го контролирате.

Да обичаш човека, значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен.

Много често жената прилича на директор на затвора, която постоянно следи къде отива мъжът ѝ, какво прави, как прилага нейното учение и за всяка най-малка грешка го бие. Като казвам: „Жено, напусни мъже си!“, това означава: остави го на свобода, остави го свободно да нарастват раните му.

Днес всички хора се държат един за друг като кърлежи и трябва сила, за да ги отделиш.

11. Мисля, Учителю, че това, което казваш за жената, е валидно и за мъжа.

УЧИТЕЛЯ: Разбира се. Мъжът казва: „Не мога да се спогодя с жена си.“ Защо не можеш? Тя е гладувала дълго време и сега не може да ходи, отслабнала е. Пусни жена си пет-шест месеца на свобода, да се нахрани и напои с чиста храна и чиста вода, да видиш колко силна и красива ще стане.

И жената по същия начин трябва да извади юлара на мъжа си и да каже: „Бъди свободен! Иди в гората!“

Това са формули за новия живот, които трябва да преведете и приложите, да видите какъв резултат ще имате. Мислете добро за вашите мъже и жени. Ако днес не са добри, ще станат добри.

12. При всичките неразбории в брака и семейството, Учителю, свободата и на мъжа, и на жената неизбежно бива ограничена. Какво ще посъветваш съпрузите за преодоляване на тези ограничения?

УЧИТЕЛЯ: Както Бог ни е създал, така трябва да си останем – с една вечна свобода!

Брак, който не дава свобода, е робство; любов, която не създава свобода, това е едно робство. Това е една проказа. Така е казал и Христос. Любов, която не дава свобода, тя е проказа, тя е една лъжа. Ти ще вярваш на онзи, когото обичаш, както Бог му вярва. По този начин в твоето сърце ще се роди всеопрощението, както Бог обича да прощава. Това е новото, което сега иде в света. Само по този начин светът може да се поправи.

Ако вървим по старому, още хиляди години можем да седим в същото положение. По този начин още хиляди години ще страдате. Докато седите на едно място и мислите кой е прав и кой е крив, светът не може да се поправи.

Ние трябва да станем изобилни проводници на любовта, че като дойде любовта, да ни очисти, да внесе в нас всичко онова, което дава живот.

Питам жабата защо кречи в блатото? – „Е-е, едно време тъй кречеа и дядо ми, и баба ми, това е един обичай у нас.“ Туй няма никакъв смисъл, ако аз намеря онзи впрегнат вол в ралото да го попитам как си е сложил врата в

тоя хомот и той казва: „Не зная.“ Трябва да го е впрегнал някой и той казва: „Впрегнат съм, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нещо усещам и трябва да ора, необходимо е, неволя е това.“

Да, неволя е човешкият остен. А ние такива хомоти и остени не искаме. Господ не ги е създал. Първоначално Господ е създал един живот на Любов и хармония, а ние, когато развалихме тази Любов и хармония, направихме всички хомоти и остени и казахме: „Този хомот е необходим, този остен е необходим.“ Необходимо е за воловете, но ако и теб сложат в този хомот като човек, тогава ще кажеш: „Може и без хомот.“

13. Затова ли, Учителю, нито мъжът, нито жената в семейството понасят ограниченията? В същото време си мисля, че не толкова мъжът, колкото жената олицетворява семейното гнездо. Какво би казал ти за това?

УЧИТЕЛЯ: Най-първият въпрос на жената е семейният въпрос: какъв мъж ще има, какви деца, а след туй идват другите второстепенни въпроси. Тя е царица, мъжът е, от когото има

да взема, а децата – които ще слугуват. Жената има големи претенции, тя иска един министър, мъжът ѝ е първият министър, а децата ѝ са първите поданици. Казва: „Мойто царство.“

Мъжът, като съзнава това, от 8000 години се бори да отхвърли това владичество на жената, бие я, но тя казва: „Макар и да ме биеш, аз съм царица.“ Децата не я признават, но тя казва: „Вие трябва да знаете, че сте мои поданици, ще правите това, което кажа.“

Тия неща са стремежи на човешката душа. И прави са жените – жената трябва да бъде царица. Това ми харесва, но дето не признава, че мъжът ѝ е цар, че децата – и те са царчета, не харесвам.

Първа жената е станала царица, авторитетът на мъжа е подбит, но не на сегашния мъж. А аз бих попитал сегашните жени: „Вие вашия мъж срещали ли сте някъде? Какви са чертите на вашия мъж? Я опишете чертите на вашия мъж, по какво се отличава той?“

Казвате: това не е най-важният въпрос. И затова светът се пита: „Как може да се разреши основният въпрос?“ Жената мъчно признава, че мъжа го има за нещо второстепенно. Тя признава само децата си. Нищо повече. И веднъж,

щом има деца, тя турне мъжа на опашката, а това най-много го шокира, той е въвн от себе си.

Знаете ли защо ви говоря така? Вие мислите, че се нахвърлям отгоре ви, че ви нападам. Не! Туй противоречие в жената произтича от друго влияние. И затова най-нещастното същество е жената. Защо? Защото тя поддържа, че е царица, без да има някой, който да признае, че е така. Тя настоява, другите отричат. Мъжът казва: „Ти си слугиня, нищо повече, ще готвиш.“ Майката казва на децата си: „Вие, моите поданици!“ „Как, поданици ли? Ще ни слугуваш!“ И заповядват.

Аз отивам по-дълбоко, не гледам тъй, както светът гледа. Вие сте раздвоени. Голяма борба има. Защо си раздвоен? Защо си недоволен, кои са причините? Затова най-нещастното същество на земята е жената. И затова 9/10 от нейния живот са само сълзи. Скрие се в стаята си, плаче, плаче, плаче и после ще се изтрие и ще излезе; втория ден – същото, третия – все си поплаква, казва: „Какво си мислех, а то какво излезе!“

Милтон е казал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, Който е в него.“ Какво

означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно господарят да иска от слугата си да му се кланя. Да иска това нещо, значи да обърне нещата наопаки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата – на Бога, Който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа.

14. Изреченото за мъжа и жената вероятно се отнася изобщо за човешките отношения, нали?

УЧИТЕЛЯ: Точно така! Ако поставите един човек в любовта си по-горе от вас, вие ще го намразите. Всеки човек, когото туряте по-горе от себе си, ще го намразите. Всеки човек, когото туряте по-долу от себе си, той ще ви намрази. Всеки човек, когото туряте по-горе от себе си, най-първо ще ви възлюби, но вие ще го намразите. Всеки човек, когото вие туряте по-долу от себе си, вие ще го възлюбите, но ще го подцените и той ще ви намрази.

За да не се яви омраза във вас, вие ще го държите наравно на себе си, а за да не ви намрази, ще го държите равно на себе си.

Следователно, за да няма омраза, един човек няма да го туряте нито по-долу, нито по-горе от себе си – за да не го намразите и за да не ви намрази, и за да се разбирате. И тогава отношенията между вас ще бъдат по Закона на Любовта и ще се споразумявате. Онези хора, които се обичат, те са като човешките крака. Веднъж единият отива напред и върху другия пада тежестта, после се сменят. Да се обичат, то е законът на съвместния живот. Да обичаш някого, значи в един момент да носиш тежестта, в следущия момент той да носи тежестта.

Когато има правилна обмяна, тогава има любов. Когато го натовариш като кон, пък ти вървиш, без нищо да носиш, никаква любов няма.

15. Противоречията между хората, Учителю, и в минало, и в сегашно време поражда огромно напрежение, сблъсъци, мъчения. Възможно ли е те да бъдат разрешавани безболезнено?

УЧИТЕЛЯ: И още как! Като наблюдавам отношенията между хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на обстоятелството, че те не отстъпват едни на

други. Смисълът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване природата нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш.

Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите водни капки не отстъпват ли мястото си на вторите? – Отстъпват. Вторите не отстъпват ли на третите? – Отстъпват. Значи в природата се извършва процес на вечно отстъпване. Питам: де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е вечен процес.

Като идея на физическия свят отстъпването е свързано със срама. Срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на възрастване и обновяване.

Питам: де е краят на възрастването и обновяването? На тези въпроси всеки трябва сам да си отговори.

16. Като те слушам, Учителю, и се питам – къде може да се види краят на възрастването и обновяването? В семейството кипи огромно напрежение, а не бива да е така!

УЧИТЕЛЯ: Просто домът ви не е уреден, вкъщи има неразбиране, биете се, карате се, това не е Любов. А когато влезе Любовта в един дом, мъжът ще отстъпи, жената ще отстъпи, синът ще отстъпи, дъщерята ще отстъпи, всеки отстъпва, не само отстъпление, но всеки дава и всеки иска да покаже услуга.

Ако ние нямаме туй разположение, да вършим тези малки услуги, как ще вършим поголеми? Господ не иска големи работи от нас, много малки работи иска.

А ако аз се спра да свържа общата на един старец, то е една благородна черта. Ако аз се спра при някоя стара баба да ѝ дам една чашка водича, това е велико дело, то струва много повече от няколко милиона лева, дадени за бедните. То струва повече пред Бога на Любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самият аз влагам сили от себе си, а не когато баща ми е оставил 10 000 000 и с тях правя добрини. Това не е никакво добро.

Не се лъжете, не се самоизмамвайте. Старото учение почива на една лъжлива философия. А в новото учение всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко проявление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината на нашата душа, от дълбочината на нашето сърце.

17. Ти, Учителю, говориш за взаимното служене в семейството. А как трябва да се извършват услугите: с пари или без пари? Питам, защото в съвременното общество парите са издигнати в култ.

УЧИТЕЛЯ: Като се говори за служене без пари, вие сте недоволни. Кажете кое подбужда майката и бащата да слугуват на децата си? На какво се основава онова учреждение на брачния живот? Там Любовта се проявява и без пари служат. На какво се основава бракът? Там мъжът и жената слугуват един на друг без пари. И единият се жертва, и другият се жертва.

Всичкият спор, всичката мъчнотия произлиза от факта, че жената не работи, както е обещала; и мъжът не работи според обещанието си. Не е лесно да служиш с любов. Аз говоря за семейството като за една велика работа, като за едно благородно учреждение. За това се изисква голямо знание. Човек трябва да бъде виртуоз, за да живее добре в семейството си.

18. Казваш, Учителю, че за да живее добре в семейството си, човек трябва да бъде виртуоз. Какво имаш предвид, като казваш „виртуоз“?

УЧИТЕЛЯ: Вие се жените за някого и искате той да ви шета. Като се жениш, трябва да

служиш. Дотогава, докогато мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна.

Бъдещата култура носи две качества: вкъщи, ако мъжът иска да бъде господар и слуга; и жената, която иска да господарува, и тя трябва да бъде господар и слуга. Няма ли тия качества, нищо няма да стане. Ще заповядваш и сам ще го направиш. Жената ще заповядва и тя сама ще го направи. Синът, и той ще бъде господар и слуга; и дъщерята ще бъде господар и слуга.

Остане ли мъжът да служи на жената или жената на мъжа, къщата ще пропадне. Защо? Защото мъжът и жената са две равни сили, две равни величини. В този смисъл нито мъжът може да слугува на жената, нито жената може да слугува на мъжа.

Какви трябва да бъдат новите условия? Служене на Бога. Само на Бога може да се служи! Ако мъжът или жената искат доброволно да си служат, това е друг въпрос. Но при това положение нито мъжът, нито жената ще се оплакват, че служат един на друг. Който се оплаква, когато служи някому, непременно трябва да му се плати.

В каквото и противоречие да се намираш, за предпочитане е сам да си слугуваш, откол-

кото другите да ти служат. Това е новото в света. Ако искаш другите да ти служат, това е старият ред на нещата. Ето една формула, с която светът може да се обнови. Жената да каже: „Мъж слуга не искам.“ И мъжът да каже: „Жена слугиня не искам.“ Ако искат да работят доброволно, то е друг въпрос, но да не се насилват. Това значи слуга.

19. Очевидно е, Учителю, че съпружеството е изтъкано едновременно от любов и противоречия.

УЧИТЕЛЯ: Противоречията произтичат от това, че искате, когато обичате някого, той да ви плати за това. Това е престъпление. Това е криво разбиране. Това е все таки, когато пращате някого да прави благодеяние, дадете му известни суми и той казва на сиромасите: „Аз ви правя едно добро!“ Но тези пари не са негови. Той казва: „Вие трябва да ми бъдете признателни! Аз ви давам.“ Това е първото престъпление. Той изисква признателност, която не заслужава.

Много е важно да оставите всеки един да се прояви свободно в своята любов, защото, ако любовта свободно не се проявява, винаги

се раждат престъпления. Престъпленията са плод на насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича. Това е престъпление. Искаш да накараш той да извърши за тебе това, което ти желаеш. Това е престъпление. Освен това, щом ти насилваш, друг някой пък тебе ще насили.

Всички престъпления в света произтичат все от неразбраната Любов. Кой мъж не знае кога се отнася зле със жена си, но казва: „Жена е тя, трябва да се подчинява на мъжа!“ Когато някоя жена има дълъг език, не знае ли тя това? – Знае. Обаче, каквото мъжът ѝ донесе, тя все недоволна остава. Човещина ли е това? В какво се проявява благородният човек? И след всичко това, когато им дойдат гости, мъжът казва: „Добра е моята жена.“ Жената пък казва: „Добър, благороден е моят мъж.“ Това са думи, които се говорят само пред гостите. Щом си отидат те, жената пак не е добра и мъжът пак не е благороден.

Помнете: същественото в живота е истината! Всички трябва да говорите истината. Мнозина дават криви сведения за нещата. Всеки говори неверни работи. Мъжът говори неверни неща за жена си; жената говори неверни неща

за мъжа си. Дъщерята и синът говорят неверни неща за родителите си.

20. А как ние, хората, можем да изправим кривия си начин на живот? Мисля, че това е много трудна работа!

УЧИТЕЛЯ: Не е трудно. Направете си един голям поменик, в който ще изброите всички неща, от които трябва да се откажете за в бъдеще. Ще изброите всичко, от което се отказвате, така: „Отказвам се да принуждавам мъжа си да ми донася какво и да е, оставям го свободен, каквото може да направи според любовта си; отказвам се да карам мъжа си да взима пари назаем, да построява къща, да ми купува скъпи дрехи за Великден и да задоволява моите капризи, както друг път; отказвам се да ме води в странство, на курорт, бани, балове, театри и т.н.; отказвам се да принуждавам мъжа си насила да ме обича, оставям го свободен, както душата му го увлича.“

Ще кажете: „Много опасно учение е това!“ Не, досега то е било опасно: колко сълзи са били проливани за това, че мъжът на някоя жена, нейната собственост, не я обичал! Знаете ли колко този мъж е твоя собственост? В една

къща има много кираджии, тъй че и твоят мъж е един от тези кираджии, над които нямаш никакво право. Турците казват: „Ахмед бурад, акъл дишарда“, т.е. Ахмед е тук, но умът му е навън. Мъжът ви, това е неговата сянка, но душата му, мисълта му е отвън.

21. Имам чувството, Учителю, че като говориш за хората, семейството, поставяш в центъра жената, а в периферията – мъжа. Такава ли е естествената диспозиция на мъжа и жената в семейството?

УЧИТЕЛЯ: Ще ти отговоря с пример. Някой не живее добре с жена си и казва: „Живял ли си ти с такава неразбрана жена?“ Аз му давам съвет и му казвам: „Търпи я.“ Той казва: „Изяде ме. Ти – казва – живял ли си с лоша жена?“ Казвам: „Аз не съм толкоз герой, намирам, че си голям герой, понеже живееш с тази жена. Понеже не съм герой, не се завземам за такъв живот. Понеже тя е попаднала на един герой. Герой е тази жена.“ Той казва: „Какво да правя?“ – „Ще ѝ станеш слуга.“ – „Как?“ – „Каквото ти каже, ще го изпълниш. Думата ѝ на две няма да правиш.“ – „Какъв ще бъде краят?“ – „Направи това за една година и ела при мене, аз ще ти кажа какъв ще бъде краят.“

След една година идва при мене един господин и ми казва: „Господ живот и здраве да ти дава. Каквото ми каза, стана. Жена ми била ангел. Каквото ми каза, като те послушах, измени се цялата работа. По едно време се подчинявах, започна да ме слуша, влиза в положението ми, тръгна добре работата.“ Ами че този закон е верен.

Мъжът трябва да се подчини на Божественото у жената и човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Тогава имаме философия. И в децата ще бъде така. Човешкото на бащата и майката ще се подчини на Божественото у сина и човешкото на сина ще се подчини на Божественото на бащата и майката. Вече имаме нов закон, който важи и за дъщерята, и за слугите, навсякъде. Като се приложи този закон, вече имаме едно истинско положение, една нова философия, едно ново разбиране.

22. Всъщност новата философия на семейния живот, Учителю, в какво се изразява? От край време между мъжа и жената се води мълчалива или явна война. Могат ли те да не допускат противоречия помежду си или просто трябва разумно да ги разрешат?

УЧИТЕЛЯ: Като се съберат мъж и жена да живеят заедно, единият от тях трябва да бъде учител, а другият – ученик. Но вие ще започнете да се борите за първенство. Ако мъжът ви има тези вибрации, които могат да повдигнат вашия ум, дайте на него мястото на учител. Жената ще каже в този случай: „Аз не обичам да се подчинявам.“ Знаете ли какво значи думата „подчинение“? – Да се подчиняваш, значи да възприемеш енергията, да я обработваш. То е култура.

В природата съществува един закон на пълна хармония. Каквото е отношението между светлината и топлината в Природата, такава трябва да бъде отношението между мъжа и жената. Светлината и топлината са диаметрално противоположни една на друга, но въпреки това те са в пълно съгласие. Те вървят заедно. Светлината изпълнява една функция, а топлината – друга. Топлината подобрява кръвообращението на човека, а светлината внася в него мисъл и свобода. Топлината върши това, което светлината не може. И светлината върши това, което топлината не може.

Въз основа на това казвам: жената ще извърши в света това, което мъжът не може да

свърши; и мъжът ще свърши това, което жената не може. Ако мъжът може да свърши работата и на жената, той не се нуждае от жена. И ако жената може да свърши работата на мъжа, и тя не се нуждае от мъж.

23. Строго погледнато, струва ми се, че на мъжа и на жената трябва да се гледа като на принципи, изразяващи същността на природата, на битието, нали? Изглежда, че трябва да се преодолява повърхностното разбиране за тяхната роля в живота, тъй като то неизбежно предизвиква дисхармония и противоречия помежду им. Конфронтацията между мъжа и жената в семейството предоставя лошо възпитание на децата, изкривяване на тяхното развитие още в житейския им старт.

УЧИТЕЛЯ: Да, съвременните хора говорят за възпитание на младите, прилагат ред нови правила, въпреки това малко постижения имат. Защо? – Защото са се отклонили от първичния живот. Майката дълго време учи дъщеря си как трябва да живее, но все ненаучена остава. Питам: как възпитават птиците малките си? Как им предават науката за живота? Когато

един птичи син ще се жени, той съветва ли се с майка си и с баща си коя другарка да си избере и как да живее? Той не се съветва с тях, защото тази наука е вложена в него. Майката и бащата не правят въпрос даже защо синът им избира тази, а не онази мома за своя другарка. Те са напълно съгласни с неговия избор. Когато пчелите се роят, майката и бащата напускат стария кошер, оставят го на синовете и дъщерите си, а те отиват в нов. Същият закон се прилага и между птиците: старите напускат гнездото си, оставят го на младите, а те започват да си правят ново гнездо.

В човешкия свят е точно обратно: майката и бащата остават в старата къща, а младите излизат вън, на нова къща. Аз изнасям тия факти, за да обърна внимание на обстоятелството, че откак хората са се отклонили от правия път, те са забравили всичко онова, което първоначално им е било предадено, и днес отново го учат. Те се намират в противоречие и често се запитват: „Кой ще ни учи? Кой ще ни възпитава?“ Те забравят, че тия знания са вложени у тях и лесно ще ги възобновят. Кога? – Като се върнат към първичния живот, към живота на чистотата.

24. Много интересен е въпросът за възпитанието на децата в семейството. Родителите проявяват много често раздвоено отношение към синовете и дъщерите си и по такъв начин замърсяват реалния им живот. Ти какво би казал по този въпрос?

УЧИТЕЛЯ: Аз често съм слушал какво казва майката на сина. В повечето случаи майките са виновни. Майката дава два различни урока. На сина си дава един урок, а на дъщеря си – друг урок. Майката казва: „Синко, ти ще държиш юлара на жена си – няма да я пуцаш на свобода.“ Като майка тя разсъждава добре, но понеже ще стане свекърва, то да не би снахата да завладее сина ѝ, тя казва: „Ти ще държиш добре юлара. Ако видиш, че тя иска да те води, ти ще вземеш някога и тоягата, тя трябва да има страх от тебе. Жената, ако няма страх от мъжа си, де ще ѝ отиде краят? Така беше татко ти с мене.“ Такъв урок дава майката на сина си. Питам: какъв урок е този? Майката трябва да каже на сина си: „Синко, ти ще обичаш снаха ми, т.е. жена си, както мене си обичал. Както мене си слушал, така ще слушаш и нея. Така искам аз да бъдеш с жена си.“ Тогава кой е крив, че като дойде младата жена в дома на

младоженека, двете жени се карат? Майката е виновна – тя дава лош пример.

От друга страна, бащата е виновен за дъщеря си, ако тя е нещастна. Лоши съвети ѝ е давал преди да се омъжи, за да я задоми за богаташки син. Той ѝ е казвал да мълчи, да се подчинява, да се прави на скромна, да покаже умение, сръчност, да уважава родителите на момъка и чак като се уреди работата, тогава да прави каквото си знае. Това не е култура, така не се говори!

Бащата трябва да извика дъщеря си и да ѝ каже: „Дъще, не се жени за мъж, който още на другия ден ще те направи нещастна, ще те направи слугиня. Ако ти доброволно искаш да му станеш слугиня, добре, но ако той иска да те направи слугиня, не се жени за него, защото аз те родих свободна и свободна трябва да останеш. А да станеш игра на другите, никога!“ Така трябва да каже бащата на дъщеря си.

А така майката ще вика сина си, ще му даде един урок, после на дъщеря си – друг. Това не е възпитание.

25. Имам чувството, че съпружеският живот на мъжа и жената е велико училище, в което човек се учи и се усъвършенства. И

това е в духа на истинската философия на живота, нали?

УЧИТЕЛЯ: Ако мъжете и жените могат да се справят едни с други, те са разрешили една от най-великите задачи. Ако не могат да се справят помежду си, никаква друга задача не биха могли да разрешат. Някои питат: „Защо хората се женят?“ Хората се женят, за да се справят един с друг. Мъжът и жената са двете опорни точки, върху които животът се гради.

Питаш: „Какво задължение имам към жена си?“ – Ти знаеш по-добре от всички. Когато си слизал от небето, ти си поел задължение към своята жена, да ѝ помогнеш, да я повдигнеш. – „Пред кого съм поел това задължение?“ – Пред Господа. Ти си обещал да се ожениш за тая жена, да ѝ бъдеш верен. Бог казва: „Ако изпълниш обещанието си, и Аз съм готов да ти помогна.“

Щом слезеш на земята, забравяш задължението си и казваш: „За тая жена ли ще се ожения? Толкова жени има на земята!“ – Много жени има, но за всеки човек е определен само един изпит. За всеки мъж е определена само една жена.

Като говоря за жената, няма предвид лощото в нея. Жената представя живота. Казват,

че жената е злото в света. Не, жената е, от една страна, голямо благо, а, от друга – голямо нещастие. Същото може да се каже и за живота. За оня, който иска да се учи, животът е велико благо; за оня, който иска да благува, животът е велико нещастие.

Животът не е място за благуване, но за учене. Животът е велико училище.

26. Учителю, струва ми се, че животът на жената и мъжа е вписан във вселенското единство и когато те отново се раждат на Земята, това става в благоприятни за тяхното развитие обстоятелства. Невъзможно е животът на Цялото да съдържа красива хармония, а животът на частта, т.е. човека, да протича хаотично. Та нали животът на човека е вписан във вселенското единство?

УЧИТЕЛЯ: Запомни: няма случайни неща! Всеки един човек идва на Земята точно в условията, които са необходими за него, за неговото развитие. По тази причина правете и най-малките опити да се примирите с това, което Бог ви е отредил. Не да се примирите, а да видите добрата страна на сегашния си живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което се намирате.

Мъжът не разбира защо е мъж, жената не разбира защо е жена. Децата също не разбират защо са деца. Младата мома или момъкът търсят своето щастие, а намират нещастие.

Всеки, който търси щастие, ще намери нещастие!

Вярвайте, обаче, че сте щастливи. Това е истинското разбиране на живота. Иначе няма никакво разрешение. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. Ако ви обикне, има причини за това. И ако премахнете тези причини, ще престане и неговата любов.

27. Повече от очевидно е, че мъжът и жената като брачни партньори винаги са имали трудни проблеми за разрешаване. Сблъскването с тях е пораждало разпадане на това партньорство и се е отивало към ново – второ, трето и т.н. Би ли осветлил по-добре този въпрос?

УЧИТЕЛЯ: Закон е: ако първият мъж не може да ви даде любов, вторият никога няма да ви я даде. Ако първата мисъл не дава плод, втората никога няма да даде. От зло излиза зло, от добро – добро.

Имаш един мъж, като го оставиш, не ще се реши въпросът. И двама мъже не решават въ-

проса. Една жена никога не трябва да напуска мъжа си, нищо повече! Щом се ожени, да го изтърпи докрай. Всеки, който се оженил, да се държи за възлюблената, по-добра няма да намери.

Женитбата на Земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоят възлюблен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия.

Когато една жена се ожени за един мъж и след време го напусне, а после се жени за друг, въпрос е доколко ще живее добре с втория си съпруг. Аз никога не бих се оженил за жена, която е напуснала първия си мъж, макар да е светица, защото и себе си ще изкуша, и нея ще изкуша.

28. Казваш хората да не се женят два пъти, да живеят в еднобрачие. Тази препоръка, Учителю, би ли илюстрирал с някакъв житейски случай?

УЧИТЕЛЯ: Разбира си. Една красива китайка се оженила за богат търговец, но той фалирал, започнал да живее друг живот и станал много умен човек, философ. Понеже той вече нямал предишното богатство, а това, че е фи-

лософ, това не я задоволявало, тя си намерила един ден един богаташ с много пари и каза на мъжа си: „Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в беднотия. Твоята философия не ме ползва. Освобождаваш ли ме да живея с еднокото си по-добре?“

Той ѝ казва: „Освобождавам те, радвам се.“ След 4–5 дена настанала криза в Китай и повикали този философ да я оправи, и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: „Да заживеем както по-напред?“ Той ѝ казал: „Добре, да заживеем.“ Но взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: „Събери нектара в чашата. Ако може да направиш това, тогава и ние ще можем да заживеем.“

29. Доколкото разбирам, Божественото изначално изключва многожененето и многомъженето в един живот, в едно прераждане. Защо? Може би защото във всеки един живот човек трябва да решава конкретна задача?

УЧИТЕЛЯ: В началото мъжът е нямал право да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженят, нямат никакво право да се напуснат!

Сега вече имат право – ожени се за една, за втора, за трета.

Окултистите казват: човек се преражда, за да постигне съвършенство, и като окултист той се преражда 777 пъти и ще има 777 жени. Значи той ще бъде женен за толкова жени и коя от тях ще му бъде жена?

Това просто е едно неразбиране!

Във всички свои прераждания мъжът ще има 12 пъти своята жена, а другите от 777, като извадите 12, той ще се жени за сянката. 12 пъти ще живеят на Земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. И тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Казва Христос: „Ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи при жена си.“ При коя жена? Тази, която обича.

30. В закона на прераждането, Учителю, аз намирам известно обяснение на проблемите в брачния живот. В този смисъл мъжът се радва, че се е родил мъж, но защо жената се чувства нещастна, че се е родила жена?

УЧИТЕЛЯ: Това е интересен въпрос. Ако ти с жена си не си водил един добър живот, с никого не можеш да водиш добър живот. Като

казвам „жена ти“, нямам предвид твоята избраница, но тази жена, с която си роден, с която си слязъл от небето. Онзи мъж, който е слязъл от небето сам, той е един изгнаник, никаква култура не може да има, нищо не може да му се обещава. Казвам: ти си изгнаник, да се върнеш назад и да вземеш жена си! Когато Христос беше при кладенеца, на тази жена, самарянката, Той каза: „Иди и повикай мъжа си.“ „Кой от тях?“, запита тя. Той ѝ каза: „Право казваш, пет мъжа си имала и този, който сега имаш, и той не ти е мъж.“ Няма го мъжа.

Човек е създаден от мъж и жена – двамата заедно образуват човека. Една жена е половин човек и един мъж е половин човек. Когато някой търси жена, той е половин човек и иска да стане цял.

У мнозина се явява въпросът: какъв трябва да бъде човек – мъж или жена? Най-първо ще бъдеш жена, после ще бъдеш мъж; или първо ще бъдеш мъж, а после – жена. Най-първо когато слезеш от Божествения свят, трябва да бъдеш жена, за да станеш после мъж. Когато се качваш нагоре към Бога, ти най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. И най-после, когато мъжът и жената се съединят заедно, те

ще образуват това, което се нарича човек – човек в пълния смисъл на думата.

31. Ясно е, Учителю, че в колелото на прераждането човекът е ту мъж, ту жена. След като това е така, защо в брака съществуват най-често неразборици?

УЧИТЕЛЯ: Защото духовното зрение у вас не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюбен, той е!“ И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата и тя казва: „Не е той.“

Щом дойде любовта, за тебе се отваря цял един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Няма какво да ти се обяснява. Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален. Който ви обича, той всякога ще ви донесе онова, същественото, от което се нуждаете. И когато вие обичате някого, също така трябва да му днесете нещо ново от Божественото съкровище. Не е достатъчно да му казвате само, че го обичате.

Щом между двама души се образува вътрешна връзка, това показва, че Бог присъст-

ва между тях. Божествената връзка е връзка на свободата, а човешката – връзка на робството. В този смисъл, когато ние искаме да се освободим от една връзка, ние искам да сме свободни от човешка връзка, която заробва, а не от Божествената, която дава свобода. Когато Бог прави връзка между хората, Той им дава свобода, светлина, живот, знание. Когато човек прави връзка, Той взима живота на човека, Той му взима парите. Защо? Защото между хората не е влязъл законът на любовта.

32. Значи ли това, че истинският живот се проявява в действието на закона на любовта? В собствения си житейски път съм видял, че когато не обичам, сякаш не живея.

УЧИТЕЛЯ: Ако един ден хората престанат да се обичат, животът ще престане. Благодарете, че се обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта. Любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови.

Човек иска да обича някого в света. Туй е Божественото в нас, което иска да се прояви. То е едно вътрешно стремление на духа. Оставете този човек свободен. Нека Божественото работи в него.

Ако някой мисли, че може да го обичат такъв, какъвто е, лъже се. Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, когато осъзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича и всичкото щастие между вас изчезва. Някой казва: „Аз мога да обичам човек, макар да е с порок.“ Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клонищата му почват да съхнат.

33. Защо става така, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Защото Бог обича това, което е като Него. Бог обича онова, което е Негово. Ти можеш да обичаш другите в Бога.

34. Това не означава ли, че семейният живот на мъжа и жената винаги ще протича в напрежение и конфликти? Ами те като съпружи най-често се ревнуват и ограничават! При такива отношения семейният им живот е малко или много изпълнен с лошотия.

УЧИТЕЛЯ: Добър семеен живот е този, при който нито жената, нито мъжът са кавали една лоша дума помежду си, нито са разменили един лош поглед. И мъжът, и жената трябва да гледат един на друг като чисто злато, което от нищо не се изменя. Ако жената мисли, че други жени могат да излъжат мъжа ѝ, тя трябва да знае, че е първата, която го е излъгала, която е извършила престъплението. Ако и мъжът мисли, че други мъже могат да излъжат жена му, той трябва да знае, че е първият, който я е излъгал.

35. Това не показва ли, че хората са потопени в човешката, а не в Божествената любов? Преди да се оженят двама млади, те са влюбени един в друг и си казват възвишени неща.

УЧИТЕЛЯ: Така е. В случая младият момък казва на младата мома: „Мое ангелче, ти си най-прекрасното същество. Като тебе аз не съм видял никоя друга. Без тебе аз не мога да живея. Ти си слънцето на моя живот и всякога ме огряваш. И ако дойде само един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси.“

Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си за мене Господ, ти си Бог мой. Откак те видях, мо-

ето сърце тупти денем и нощем, а любовта ми е толкова голяма, че аз съм готова да жертвам и баща си, и майка си, и всичко заради тебе.“

Така си говорят и най-после се събират. Обаче след като се съберат, роди се един кошмар – подозрението се явява. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата. И той мълчи, и тя мълчи. Е, защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението.

В какво седи подозрението? Тя казва: „Друга някоя е завладяла неговото сърце.“ Той казва: „Друг някой е завладял нейното сърце.“ Питам сега: как изпъкнаха тези явления, отде се родиха, кое стана причина, че тази любов се е раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, то е немислимо. Такива явления в природата няма. Чистият извор си е всякога чист и нечистият извор всякога си е нечист. Нечистото иде отдолу, а чистото иде отгоре.

Като говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние подразбираме живот извън личните чувства на човека. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са [във] вашия мозък, във вашата глава. Подозрението, ревността е едно

изопахено чувство и се дължи на събрана енергия, която не може да се използва. Човешкият мозък е предавател и приемател на енергия, понеже е живял много пъти на Земята, минавал е през различни среди и култури. В мозъка са се отпечатали различни мисли и впечатления.

Като дойде на Земята, той изявява всичко, което е складира в подсъзнанието си. Ревността, безверието, безнадеждността са болезнени чувства, изопахени, плод на едно минало. Тяхната излишна енергия трябва да се впрегне на работа.

36. Но подозрителността и ревността, Учителю, може да се види не само между мъжа и жената в семейството. Тя може да бъде забелязана изобщо в човешките отношения, в оценяване поведението на другите хора. На какво се дължи това?

УЧИТЕЛЯ: Ревността и подозрителността е вътрешен недоимък на човешката душа. За пример, турете в една стая мъж и жена и попитайте хората какво правят тия двамата. Сто души да си дадат мнението, да ви кажат какво правят този мъж и тази жена, без да се виждат, при спуснати пердета. Нека напишат сто души

какво мислят за тях. Какво ще напишат? Колко души ще бъдат близо до истината, да я кажат. Тия двама души, мъж и жена, могат да разискват най-свещените идеи, но на тях ще припишат най-калпави и порочни постъпки. При такова състояние на нашите умове как можем да служим на Бога?

Ревността като недоимък на човешката душа говори за човешката, а не за Божествената любов. Не натрапвайте вашата любов, понеже това ще ви направи нещастни. Като обикнеш един човек, ти искаш той да узнае за твоята любов. Тогава ще бъдеш нещастен – ще се яви ревността. Например един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, ходи подире ѝ, да не би тя да се среща с някой друг. Че ако не я обича някой, тя ще умре. Но със своята любов той също я уморява. По-рано тя е била красива. Той, като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрознява.

Оставете Любовта да се прояви свободно. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до Любовта, не изисквайте. Поне за една година направете този опит. Дойдеш ли до Любовта, кажи си: „С този въпрос не се занимавам.“ Ти се радвай, когато някой обича някого. Как го обича? Това

не е твоя работа. Остави Бог да оправи всички криви работи на хората. Ако ти искаш да ги оправяш, нищо положително няма да постигнеш, само нещастия ще си спечелиш. Нито един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш някого, ти ще се скараш с него. Това е при човешката любов. След като се обикнат, хората се карат. По-рано не са се карали. Защо са се скарали? Защото след като са се обикнали, Любовта ги е напуснала.

Скарването показва, че Господ го няма между тях. А пък те мислят, че от голяма Любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам? Аз за тебе пожертвах всичко. Напуснах баща си и майка си.“ И тя повтаря същото.

37. От всичко казано дотук от теб разбирам, че още в най-далечните времена Бог е определил мъжа и жената да принадлежат само един на друг. В това ли се изразява Божествената Любов между тях? Защо се стремят към многомъжество и многоженство? Човешката любов ли е причината?

УЧИТЕЛЯ: Бог е казал, че мъжът трябва да има една жена, а жената – само един мъж. Сегашните мъже, обаче, имат много жени, а сегашните жени имат много мъже. Едно време това е било в реда на нещата, но днес не се позволява! В Божествения закон е писано: „Един мъж има само една жена и една жена – само един мъж.“ Обаче, мъжът казва: „Жена ми е малко грозничка, искам красива жена.“ И жената казва: „Умен е мъжът ми, но грозен, няма много пари, искам богат мъж.“ Каква философия е тази? След всичко това учителите казват: „Да възпитаваме новото поколение!“ – Смешно е да възпитаваш вълка. Може да го направиш овчарско куче, да пази стадото, но все пак един ден той ще задигне овца.

Сегашните учители и родители възпитават деца, които не се поддават на възпитание. Църквата възпитава паството си, но и то не се поддава на възпитание. Докато в живота не се приложи принципът, че мъжът ще има само една жена, а жената – само един мъж, никое сърце и никои ум не могат да се изменят.

Ако обича мъжа си, жената е готова да се жертва за човечеството. Ако обича жена си, и мъжът е готов да се жертва за човечеството. Това е жена! Това е мъж!

Това е първата двойка, която може да подобри света. Разбирайте ме право. Всяка жена, която прави разлика между любовта на своя мъж и на другите мъже, създава условия за злото. Злините създават пукнатини в живота, а пукнатините са резултат на раздвояването. Когато се раздвояват мислите и чувствата, човек се натъква на противоречия и мъчнотии. Всяко раздвояване в любовта произвежда пукнатини в човешкия живот.

Всички хора трябва така да живеят, че образът им наистина да прилича на Божий. Образът на всички хора е образ на Бога.

Всички хора искат да са щастливи, те трябва да се обичат едни други.

38. Интересно е, Учителю, защо това естествено желание на хората да са щастливи не се осъществява? Не се разбира добре кой е пътят на истинското щастие ли? Имам чувството, че в това отношение сякаш съществува някаква обърканост.

УЧИТЕЛЯ: Като е дошъл на земята, човек трябва да направи три връзки: земни, т.е. човешки – с хората, духовни връзки – с ангелите, и Божествени – със същества от Божествения

свят. Следователно каквото съчетание прави човек, в него трябва да участват и трите връзки.

Който живее само за земята, има една връзка. Скъса ли се тази връзка, животът му се свършва. Когато Любовта слиза на земята, прави три връзки: на физичния, на духовния и на Божествения свят. Не направи ли тия три връзки, тя напуща земята. Такава любов не е трайна. Когато любовта между двама души се съчетава с правдата, истината и светостта, Бог дава своето благословение.

Казвам: истинската женитба не е създадена на земята. Три вида женитби има: едни, които се извършват на небето, други – които се извършват на земята, а трети – от дявола.

Всеки брак, установен от Бога, ще донесе Любов, Мир и Радост в дома: между мъжа и жената винаги ще има съгласие, лоша дума няма да се чуе; те ще прекарат блажен живот. Всеки брак, установен от хората, има за цел тяхното усъвършенстване: помежду им ще има търкане, докато се изгладят, защото два остри камъка брашно не мелят. Тази женитба не е Божие творение, а човешко; според ума на човека ще бъде и работата му.

Когато Господ създава нещо, като всемъдър Той всичко добре нарежда; когато хората нареждат нещо, то ще го наредят така, че все ще има търкане между тях, което е необходимо за самоусъвършенстване, за изглаждане на характера им. Когато пък дяволът жени хората, тогава въкъщи има раздор, разврат и всичко най-лошо.

Прочее, дайте на всяко нещо неговото точно определение и не смесвайте Божиите действия с човешките, нито с дяволските.

39. Учителю, ти нахрани душата ми със светлина! Благодаря ти.

Пети диалог РАСИТЕ. СЛАВЯНСТВОТО. БЪЛГАРИТЕ

1. Учителю, в съзнанието ми от много време битува един мъчителен въпрос: защо ние, българите, в своята многовековна история не можем да повием връх (да тръгнем със сигурна крачка – б.р.) и да заживеем като свободни и прогресиращи хора? Защо преживяхме петстотингодишно робство, чиито вериги още дрънчат в душите ни? Защо през вековете сме показвали, че не можем да бъдем роби, а в същото време раздорите между нас не стихват, осъждайки ни на робство? Случайна ли е тази историческа участ?

УЧИТЕЛЯ: Няма нищо случайно. Макар че сте минали през всички раси – лемурската, черната, жълтата и бялата раса, пак може да се върнете. Лемуриецът е човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Този, който само си угажда в ядене и пиене, принадлежи на черната раса. Човек, който е крайно консервативен и не може да се

повдигне, принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който започва да мисли и да се стреми, принадлежи на бялата раса. Давам ви само една скица, някои черти, които определят расите.

Народите се прераждат, както отделният човек. Старите народи – финикийци, картагенци, гърци, римляни, и сега живеят.

Съвременните народи от бялата раса са достигнали вече върха на своето външно, физическо развитие. Сега вече иде вторият процес: вътрешното развитие. Единственото нещо, което спъва сегашната раса, е голямата лакомия във всяко отношение. Цялата бяла раса минава през фазата на алчността. Бялата раса минава през алчността колективно, а пък българинът – индивидуално.

Природата, която е толкоз умна, постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде български тип. Тя сега мисли как да го създаде. Толкоз хиляди години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип.

Що се отнася до робствата на българите, особено петвековното турско робство, те са свързани с тяхното непослушание и гоненето на богомилите, които носеха Божествено уче-

ние. Тогавашните български власти – феодали и царе – доведоха до вътрешна разруха България, а за изгонването на богомилите българите скъпо платиха. И не можеше да бъде иначе, защото, ако един народ не приложи Великото Божествено Слово, което му се праща от Провидението, бива изоставен да понесе последствията на своята разумност, като го постига най-голямото зло. Изгонените от България богомили занесоха своите идеи и културата си на Запад.

2. В това, което казваш, има нещо много тъжно, но и много радостно: от една страна сме били благословени с едно Божествено учение, а от друга – не сме успели да го разберем и да го използваме. Наистина хем е тъжно, хем е радостно. Дали само на мен така ми се струва?

УЧИТЕЛЯ: Народите, които разбраха и приложиха на практика идеите на богомилите за социални реформи, процъфтяха. Така българите направиха нещо за света чрез богомилите. Това, което те занесоха сред европейските народи, е принципът на свободата.

3. Ех, този принцип на свободата, Учителю... Приятно ми е да мисля, че и ние, българ-

рите, сме „дали нещо на света“. В същото време изпитвам голяма горчивина в душата си поради нашата духовна мързеливост. В случая не само се чувствам малко объркан, но и се питам: какъв е смисълът човек да живее?

УЧИТЕЛЯ: Дали има смисъл и струва ли си човек да живее? Да, не си струва човек да живее, но при сегашното неразбиране на нещата, на живота. Ами щом не си струва, измени живота си! Ако на едно място не те обичат, иди на друго. Като обиколиш Земята, все ще намериш едно място, което Господ е определил за тебе. Той не те е изпратил на това място, ти си дошъл тук по известни кармични съчетания. Някой е българин, но той още не е определен за България; някой е англичанин, но той още не е истински англичанин. По закона на кармата някой е дошъл в България или в Англия, облякъл се е в дрехата на българин, на англичанин, без да е истински българин или англичанин.

Кръвта, която тече в един народ, създава известни елементи, общи за всички хора на този народ. Кръвта на различните народи е различна. Кръвта на българина се отличава от кръвта на всички останали народи. У българина има примес от монголска, римска, гръц-

ка кръв. Римските типове се познават по широчина на брадата долу; монголската кръв се познава по скулите на някои българи. Гърците са оставили следа в носа. Монголските типове са напълно консервативни, римските – смели. Като смесен тип у българина има разрушителна енергия. Той е активен.

Като не познават себе си, нито познават силите, които се крият в тях, хората се оплакват от условията, от обществото, в което живеят, от народа и т.н. Те не подозират, че като творци, като хора със способности те могат да излязат над всички условия, над всички среди и да живеят, както разбират.

4. Да разбирам ли тогава, че недоволството и оплакването на хората е израз на тяхната духовна ограниченост? Интересно е, че при едни и същи външни условия едни постоянно са недоволни и само се оплакват от живота си, а други живеят щастливо. Какво е обяснението на това противоречие?

УЧИТЕЛЯ: Външното разбиране на хората на едно място не ги определя като общество. Под думата „общество“ ние разбираме сбор от хора, които се разбират, които живеят в мир и

съгласие помежду си. Възвишените и високонапредналите хора представляват духа на обществото, добрите хора представляват душата на обществото, а обикновените хора представляват тялото на тази душа. Ето защо, когато говорите за дадено общество, трябва да имате предвид за какво се произнасяте: за духа, за душата или за тялото на това общество.

Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високодуховни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са спасители на както своя народ, така и на цялото човечество.

Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея. Съжалявам един народ, който има криви хора. Във всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да са прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане.

5. В началото на нашия разговор, Учителю, ти спомена за човешките раси. В какво се изразява тяхната специфичност? Вече се говори за навлизане в епохата на шестата раса.

УЧИТЕЛЯ: Всъщност расите представляват състояние на материята. Съществата от четвъртата раса се ръководеха повече от своите желаниа и затова бяха потопени в среда, по-гъста от тази, в която се намират днес съществата на петата раса. По-напредналите същества от четвъртата раса, които работеха усилено върху своя интелект, влязоха в петата раса.

Днес обаче и тази среда им става гъста, затова тия същества се стремят да влязат в порядъка среда. Сегашните хора трябва да свършат една велика работа. Вашата работа не може да се предостави на следващото поколение. За него е предвидена друга работа.

Лемурийците и в миналото, и сега са най-разпуснатите хора. Всички лоши работи, всички пороци, нечистотата, които съществуват по хората, се дължат на тях. Клането на животните и други престъпления, които се вършат, са тяхно изобретение. Вие ги носите и досега тези лемурийци в себе си.

Атлантската раса и жълтата раса създадоха насилието в света. Дойде бялата раса, за да внесе доброто, да даде подтик и да стане носителка на известна човещина.

Пет раси – пет сетива. Всяко сетиво показва една епоха на културата. Било е време, когато човек се е занимавал само с впечатленията. Тези впечатления, които е придобивал, са останали в ръцете и лицето. Каквото човек е правил чрез тялото, то е било общо знание за външния свят. Втората култура е била вече свързана с вкуса, с яденето. Цялото животинско царство е възприемало света посредством вкуса. Човекът чрез дишането е възприел и възприема живота. И обонянието е дошло едновременно с дишането. Човек е започнал да се храни чрез мисълта и чрез въздуха.

Културата, която идва, ще даде храна чрез ушите. Да слушаш, да схващаш и най-деликатните трептения и онова, което Божествената Любов носи.

Всеки човек, който може да възприема Любовта чрез слушане, е от новата култура. Казано е: „Не само чрез хляб ще живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ С всяко Слово, което излиза от устата на Бога,

човек може да живее. Имало е сила в яденето, в пиенето, в мирисането, но слушането сега започва.

Във всяка нова раса има повече и по-добри условия, отколкото в предишната. Следователно следващото състояние ще бъде още по-благоприятно от това, в което се намирате сега. Но понякога има връщане назад. Всеки може да бъде върнат назад. Макар че сте минали през всички раси, през лемурийската, черната, жълтата и бялата раса, пак може да се върнете. Лемуриецът е човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Този, който само си угажда в ядене и пиене, принадлежи на черната раса. Човек, който е крайно консервативен и не може да се повдигне, принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който започва да мисли и да се стреми, принадлежи на бялата раса.

Давам ви само една скица, някои черти, които определят расите. Когато у вас се зароди желание да станете господари, това е жълтата раса в потенциално състояние. Да искаш да си господар, без да имаш ум и сила да господаруваш, значи да си от жълтата раса, защото човек, за да бъде господар, трябва да бъде умен, даже

нещо повече от гений, нещо повече от светия, нещо повече от Учител. Е, Учителите не господаруват. Ти трябва да бъдеш Божество.

6. Слушайки твърденията ти, Учителю, разбирам, че всяка раса съдържа и елементи от другите раси, от предишни епохи, но с преобладаващи елементи, примерно от бялата раса, към която принадлежим. Бялата раса, обаче, очевидно е нехомогенна и някои от нейните народи са постигнали високо равнище на развитие, а други още не са проявили своя потенциал. В този смисъл какво ще кажеш за западните народи и славянството?

УЧИТЕЛЯ: Западните народи достигнаха кулминационната си точка на своето развитие. Те цъфнаха и вързаха плод. У тях умът е развит. Славяните отсега нататък ще цъфтят и връзват. В славянската раса са развити чувствата, сърцето. Славяните сега носят силите на душата – Любовта. Те са хора на човеколюбието. Те носят културата на братството. Славяните днес са израснали духовно и те са най-подходящият материал за работа на Духа. Славянството е дървото, върху което ще бъдат присадени Англия, Германия, Америка и Франция. Те са четирите професори на славянството.

7. Ако наистина споменатите четири държави са професорите на славянството, какво е обяснението за славянството, че именно то ще бъде създател на новата култура, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Духът Елохил, който е Божий помазаник, е ръководител на българите. Той е ангелът, който е поставен от Господа да води българския народ и цялото славянство. Той е ангелът на Завета, Господ, Когото българите дължат своето политическо освобождение. Да, българите дължат много на Елохил! И Той ще се яви между славяните, но те няма да Го разпънат като евреите. Българите са пионери сред славяните. Златният век е започнал в България, когато Бялото братство е започнало да работи в тая страна. Богомилите едно време от България се разпростираха на запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде.

Най-хубавото у славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовешко. За да се развият силите, заложили у славяните, се изисква една мощна, духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна ра-

бота. На славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване между народите. Също така и правилото, че всеки народ трябва в политическо отношение да действа не с насилие, а със силата на моралното въздействие и човеколюбие.

Духът на самопожертвуванието го има у славяните. Бог извика славяните да съдействат за Божието Царство на Земята.

8. Учителю, тези силни слова за славяните скоро ли ще се материализират?

УЧИТЕЛЯ: Славяните сега, с изключение на българите, преживяват железния си век. Затова са сегашните изпитания на различните славянски народи. Към края на XX век славянството ще излезе из железния си век и ще влезе в златния век на своята история. Единственият народ, който сега се намира в златния си век, това са българите. Славяните приближават златния век на своята история, но само при условие, че те изпълнят своята мисия. Защото всяко нарушение на един природен закон води към смърт. И цели раси са били изтребени. Много раси има, които са изчезнали поради неспазване на тези закони в Природата. Всич-

ки народи, които живеят с неправда, ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народите трябва да знаят това.

Една от великите черти на славянството е самопожертването. В славяните работи Духът на жертвата. Ето защо бъдещето е в славянството. Новата култура ще излезе от славянството. Досега не е имало такава компактна маса като славянството, готова за Новата култура. Това ще бъде на първо време, а след това ще дойде шестата раса. У всички славянски народи ще се възплъгнат напреднали души. И то вече е започнало!

9. Сега ми става ясно, Учителю, че утвърждаването на Новата култура не е другото име на шестата раса, а е врата, през която тази раса ще дойде на земята. Питам: славянството, за да изпълни своята мисия, отредена от Бога, ще премине ли по пътя на Запада или му е отреден друг път?

УЧИТЕЛЯ: Славянството е девствената почва на бялата раса. Това, което евреите не можаха да разрешат, славяните ще го разрешат. Бъдещето е на славяните. Славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи,

защото досегашните култури на бялата раса са култури на насилието. Петата раса ще предаде управлението на шестата раса. Шестата раса още не е слязла, сега почва да слиза. Тя подготвя формите, с които ще слезе на Земята. Най-старите раси ще бъдат корените на дървото, бялата раса ще бъде стъблото и клоните, а шестата раса ще бъде плодът на дървото. Плодовете на шестата раса са свобода, разбирателство между народите, ще има едно стадо и един пастир и това няма да бъде по закон, а Любовта ще обединява всички народи.

На българите и славянството не е отредено да имат никакви успехи чрез войни. Защо? Защото Божият Дух днес работи в тях и Той изключва този метод за разрешаване на противоречията чрез войни.

Бъдещето е на славяните, бъдещето е на българите! Те ще оправят всички народи! България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят. Славянин е този, който слага великия закон на Любовта като основа на живота си и познава своя Баща. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата Воля. Христос казва: „Аз и Отец едно сме.“ Днес славянството представлява Юдиното коляно, чрез което Христос проповядва.

10. Тъй като говориш за расите и народите, да разбирам ли, че те се съдържат във Вселенското битие и че всяка раса и всеки народ имат строго определено място и роля? Впечатлението ми е, че всичко, което се случва, не е случайно и че всичко е подчинено на естествени закони.

УЧИТЕЛЯ: Всеки народ е призван в света за една велика мисия. И всеки човек е призван да извърши една велика работа, една Божествена работа. В това е стойността на човека. Благото на цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек зависи от цялото човечество.

Разберете, че всеки народ има определена мисия, която, ако не извърши както трябва, той е загубен – нищо не може да го спаси.

Всеки народ има строго определено място, свое предназначение в големия космичен човек. Българите заемат черния дроб. Дотогава, докато българите изпълняват службата на черен дроб на човечеството, работата ще върви много добре.

Частиците на черния дроб, както и всички същества, еволюират и постоянно се изменят. Така и българите след време ще минат в друга

форма на развитие. Тогава ще търсите българина по-горе в общия космически организъм. Казвам на българите да не се страхуват, защото те представляват черния дроб на човечеството. Изчезнат ли българите, с тях ще изчезне и черният дроб. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, и храносмилането не може да се извършва. Всеки народ изпълнява специална работа в общия Божествен организъм.

Черният дроб е необходим, но като се увеличи много, настъпват нещастията, и малък като стане, ще бъде лошо. Черният дроб трябва да функционира, за да образува жлъчката. Следователно, ако българите изчезнат от света, ще има запичане, а от това и големи страдания. Благодарете, че сте българи, и не се безпокойте какво ще стане с вас.

11. Мястото на българите в Божествения организъм, Учителю, очевидно е много специално. Понеже това е така, би ли направил аналогия между Божествения организъм и човешкия? Подозирам, че съществува някаква незаменима и изключителна функция на черния дроб в който и да е организъм.

УЧИТЕЛЯ: Имаш право да мислиш така. Черният дроб е оная материя, която е създала

света. Господ е създал света чрез черния дроб. Знаете ли какви киселини, какви сили са действали при създаването на черния дроб! Това на вас ви се вижда невъзможно, но аз ви казвам, че черният дроб е бил способен да създава.

Човек живее в четири тела: физическо, астрално, умствено и причинно. Всяко тяло извършва специфична служба и е съставено от специфична материя. А всеки орган на физическото тяло е свързан с един от четирите свята. Черният дроб например е свързан с астралния, т.е. с духовния свят или със света на чувствата. Той регулира низшите чувства на човека. Той поглъща отровите на организма и ги трансформира. Ако се разстрои, отровите се разнасят по целия организъм и човек умира. Понеже черният дроб е свързан със същества от нисшия астрален свят, те започват да влияят на човека и му нашепват песимистична философия или го карат да се самоубива. Тия същества са силни, но не са организирани. Като не разбират живота, те са способни да убият всеки, който се изправи на пътя им.

Щом попаднете в едно мъчително състояние на духа, ще знаете, че сте в областта на неорганизираната материя. Светиите са със здрав черен дроб, с организирани висши чувства. До

известна степен и англичаните. Организираните черен дроб е най-добрият слуга на сърцето. Разстройството на черния дроб причинява различни болести. Неврастенията се дължи също на разстройство на черния дроб.

Който не е готов да услужва на хората, няма общение с Бога, той боледува, черният дроб е разстроен. Обърни се с молба към Господа да ти даде повече знание и светлина, да оправиш черния си дроб. Не можеш ли да търпиш хората, не ти ли вървят работите, не можеш ли да учиш, черният дроб е виновник. Разстройството му се отразява върху умствените способности и чувства на човека, както и върху духовните му прояви. Низшите чувства влияят върху черния дроб, както термитите, които изяждат всичко.

Който е организиран чувствата и мислите си, той е организиран и черния си дроб. Той е готов да се примири с всички хора. Той има отношение даже и към вярата. Да вярваш в Бога, това значи да имаш организиран черен дроб. Да вярваш в Бога, това значи да имаш организиран ум, организирано сърце и организирана душа. Под „вяра в Бога“ се разбира едно Божествено състояние, при което човек се чувства силен да постигне всичко, каквото желае.

12. Добре, Учителю, приемам, че българите представляват черния дроб в общочовешкия организъм. Приемам, че черният дроб на човека е свързан с Божествените сили. В същото време питам: защо животът на българите е препълнен със страдания и огромни противодействия?

УЧИТЕЛЯ: Голяма част от изпитанията и страданията на българите се дължат на клетките, произнесени в името Божие. За никакви блага човек не трябва да изтрива мръсните си ръце в Бога. Както и да ви предизвикват, не се кълнете, не кълнете и другите.

Ако употребявам често думата „Бог“, ще кажете: „Той петни името Божие.“ Ако не употребявам името Божие, ще кажете: „Той е безверник.“ Чудно, като говоря за Бога, извеян съм, като не говоря за Бога, безверник съм. Туй е неразбиране. Аз не говоря за човешките богове, които хората са измислили. За мене думата „Бог“ малко е обезсоляла. Тя и на български, и на английски, и в другите езици е неразбрана. Най-хубавото име, което евреите са имали и българите са го заимствали, е Йеова, а в еврейски език е Йехова, но те никога не го произнасят. Те казват Йот, Хе, Вав, Хе.

Когато евреите са се намирали в големи мъчнотии, целият народ започваше да пости, обръщаше се към Господа и тогава този Йехова им помагаше. Сега, ако ви се каже името на Йехова, да се молите да ви спаси, всички ще почнете да се смеете. Името е там, но този Йехова го няма.

Българите си приличат с евреите по едно: както българите, така и евреите са твърдоглави. Само че у евреина има досетливост, той цени времето, той слага всяко нещо на мястото си и на времето си, а българинът все отлага. И всичките му нещастия идват оттам, че той все отлага, казва, че има време.

Открай време в България има престъпления, убийства, убийства, убийства: баща убил сина си, свещеници се убиват, жени се убиват, всеки ден убийства, убийства... Аз казвам: всеки български дом трябва да бъде църква. Не свещениците в църквата, а майката и бащата да стана свещеници на дома. Тогава само светът ще се поправи. Докато имаме само официални църкви, нищо няма да се постигне.

По-общо казано, страданията на българина произтичат от слабата му вяра в Бога, чувството на Любов към Бога е слабо развито. Съвестен е, твърд е, съвест има от Божествения свят. Твърд

е и когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На невидимия свят всички дирекци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става.

Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам ѝ: „Много си съвестна, честна, справедлива, но Любов към Бога нямаш. Много малко Любов имаш. Всичко, което го правиш, не го правиш от Любов.“ – „То, казва, ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е.“

Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има един свещен трепет, благоговее пред всички хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва.

Ако българите са страдали толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза – Любов към Бога, този център на Любовта към Бога е слабо развит.

13. Това, което казваш, Учителю, не само ме убеждава, че земният живот на хората е в ръцете на невидимия свят, но и че всеки народ пребивава в него със своите специфични качества. Освен това става от ясно по-ясно, че българите в духовния свят са отличават преди всичко със своята твърдост. Кажете нещо повече за характерологията на българина.

УЧИТЕЛЯ: Ще каже някой, че е българин. Това не е достатъчно. Българинът трябва да съдържа три елемента в себе си: тяло, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; ум, който се ръководи от вярата и работи без никакви ограничения; и сърце, което се ръководи от любовта и работи без никакви ограничения.

Следователно, като знаете какво може да бъде българинът, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българини? Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на Земята, между българите. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, той пак го изпраща на Земята, да се роди българин. Който иска да се справя с мъчнотиите, да придобие твърдост, става българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се отнася за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин. Казано е в Писанието: „Ако баща ви и майка ви забравят за вас, Аз ще си спомня.“

За това учение се работи тук, сред българите, които представляват сравнително една потвърда почва. С това ще се опита силата на Уче-

нието. За да се покаже силата на едно учение, трябва да влезеш в една по-неорганизирана материя и тя да се организира и да се подготви за живота.

14. Доколкото разбирам, нашите страдания като народ са благословение, а не проклятие. Мисля, че страданията, които преживяваме, са просто твърдата Божия десница, която ни упътва да пренесем Божествения живот на Земята. Но аз питам: съществуват ли доказателства за Божествената роля на българите, дошли на Земята? По какво може да се познае, че те наистина правилно решават Божествената си задача?

УЧИТЕЛЯ: Всеки българин, който е познал Бога, може да влезе в рая. Всеки българин, който може да връзва нещата на земята и на небето и който ги развързва на земята и на небето, живее в рая – него можете да слушате. – Защо? – Защото Бог го е кръстил. Името „българин“ не е произволно дадено. То съдържа в себе си велика Божествена идея. Който е готов да приеме тази идея, той носи вече това име.

Вие сте българи, но не знаете какво означава думата „българин“. Първият елемент в тази дума е буквата „Б“, която означава пося-

ване на семето. Вторият елемент е буквата „Ъ“, което означава товара, който българинът носи. Третият елемент – „Л“ – означава това, което българинът носи от горния свят. Четвъртият елемент – „Г“ – е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата „А“, която показва, че българинът е бременен с нещо. Шестият елемент – „Р“, показва, че като се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си.

Трябва да се знае, че българският език е най-точният език, на който могат да се предават окултните закони и Словото на Бога. И това е така, защото българският народ е най-древният народ на Земята.

15. Това твърдение противоречи на научните изследвания на някои учени историци, които определят старите българи като номади и разбойници. Има ли доказателства, че техните твърдения са неверни?

УЧИТЕЛЯ: Тезата на тези учени е неправилна. Моите проверки на голям брой черепи потвърждават обратното.

Българинът има един овал на главата, резултат на заседнал хилядолетен живот. Прочу-

тата гостоприемност на българина красноречиво говори за домолюбието, което притежават добрите стопани. Скитническите племена и народи, произлезли от тях, нямат качествата на подобно домолюбие.

Представите за азиатския произход на българите се получават от кръвосмешението на азиатските племена, които впоследствие са останали и заживели с българите или както ги наричаме – благари.

Духовността на българите има по-друг произход. Има ли друг народ по света с толкова много ясновидци и гадатели? Има ли друга страна в света с такива движения като древните богомили, а в наши дни като толстоисти, теософи и всички други религиозни култове? Ясновидците са някои от древните еврейски пророци. А това не е случайно. Засега те са предтечите на Новото учение. Те разбиват преградата, сложена от материалистичните възгледи. Новото учение намира прием в тази страна и това не е случайно. От стотици хиляди години се подготвя почвата за настоящите духовни движения. След закриването на Христовата Школа преди 2000 години душите на древния Израил почват да се прераждат в България. Христовите последователи стават гръбнака на бого-

милското движение и на редица възрожденски школи.

16. С удоволствие приемам тези твърдения, Учителю, но би ли посочил някои очевидни факти, доказващи тяхната истинност? Все пак това са неща, които не е достатъчно само да се изкажат, но и да се докажат, нали?

УЧИТЕЛЯ: Ще приведа един осезаем пример. В тая страна, България, кога е имало лъвовеве? Никога! Дори нашите южни съседи, Гърция и Турция, не познават съжителство с лъва. Идеята за лъва е пренесена от подсъзнанието на ония българи, имали редица прераждания в миналото като стари евреи, живели на Синайския полуостров, като египтяни в поречието на река Нил, като древните асировавилонци и прочее. Така че за да бъдат верни известни исторически хипотези и теории, трябва да се основат и на проверки в записките на природата, наричани от някои Акашови летописи.

17. В смисъла на окултното познание, Учителю, би ли посочил най-силните положителни качества на българина? От история-

та знаем, че по българските земи са живели много племена и народи и кръвосмешението е било неизбежно за тях.

УЧИТЕЛЯ: В българите има три хубави черти. Най-първо са живели тук българите-траки, които са се наричали “благати хора“ или “благари“. Те са били добри. От тях българите са взели склонност към мистичното, духовното. После са дошли славяните, заели са Българския полуостров. От тях българите са взели духа на жертвата – самоотричането. Най-после са дошли Аспаруховите българи. От тях са приели храбростта и волевия елемент.

18. Наистина споменатите характерологични черти могат да бъдат забелязани у българина: той е духовно-мистичен, жертвоготовен, храбър, смел, волеви, твърд. Със сигурност, обаче, у него виреят редица черти, които му пречат да върви по предназначения му от Бога път.

УЧИТЕЛЯ: Българинът има едно чувство, много преувеличава. Като иде някой на сбор, казва: „Свят, свят – яйце да хвърлиш, няма къде да падне!“ Преувеличава. Пък то – събрали се сто-двеста души. Ако му кажеш за материални-

те работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: „Бинберекетверсин!“ Той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българина го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе; казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже знае, че Бог е щедър, и чака от Него повече.

Като говоря за българите, и мнозина се докачат. Българинът има една особена черта: много е щедър на думи. Толкова години идват при мене хора да ги лекувам, че водят и близките си, и тях да лекувам. Ще дойде някой и като му дам цера, наставление за лекуване, казва: „Какво ще ми дадеш за моите близки, че и те боледуват?“ Започне да изрежда три-четири души. Казвам: „Нека дойдат и те. Ти най-първо опитай този цяр за себе си.“ Той още не е опитал моя цяр и казва: „На другите какво да им кажа?“ То е тщеславие. Иска да се покаже, че като бил там, помислил и за тях.

Зае т съм с нещо. Чука се на вратата. Все по-силно се чука. Излизам. „Само три минути, Учителю!“ Пусна го вътре. Стои три часа, пет часа. Българинът няма никаква мярка за времето.

Един от големите недъзи на българите е, че те нямат почитание един към друг. Туй липсва и у вас. От изследванията, които съм направил, съм заключил, че религиозното чувство у българина е слабо, а личните чувства са силно развити у тях. Ако моралните им чувства са толкова развити, българите щяха да бъдат гениални. Религиозното чувство в тях е слабо развито. Мястото на това чувство горе на главата на темето е вдлъбнато. Тая е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит, на уважение. Като влезете в някое българско семейство, ще видите, че синът не почита баща си, дъщерята не почита майка си. Това се дължи на отсъствието на религиозно чувство у тях. Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите славяни. Тези българи живеят в Родопите, около Стара планина. Останалите българи са претърпели криза в религиозно отношение вследствие на смесване на кръвта им с чужди народности. Когато става смесване на кръвта, това се отразява върху възвишените чувства на човека.

У българина има един елемент, който руши. Българинът, където и да спре, възрастен или

млад, той ще извади ножа и ще вземе масата да я прободe. Някой дърво ще накълца, някой камък ще хвърли. Излезте из българските гори, ще видите как са накълцани дърветата. Това е човек на действието. Не му дохожда наум, че това дърво ще страда. Или ще напише името си, ще го вреже. Аз съм виждал дървета, изписани отгоре надолу. За 20 години името му е изписано – еди кой си „Стоян от село Сапарево“. Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм от далечното минало, един лош подтик в човешкия развой. Така и съвременните хора и в Америка, и в Англия, и в Русия, и във Франция, и в Германия – навсякъде трябва да се освобождават от цялата грамада атавистични идеи, вложени преди хиляди години.

Аз съм изследвал българина. Той от философия не се интересува, от поезия не се интересува, но българинът е крайно любознателен. Като му споменеш за късмет, той веднага проявява интерес. Почти не съм срещал изключения. Познавам един от българските философи – студен, хладнокръвен, като че не се интересува от нищо. Дойде ли въпрос за щастието, за гаданието, даже и той се вълнува. Като се гадае на ръка, и той си поглежда ръката, но тъй, че да не го видят. Казва: „Трябва да има нещо.“

19. *Като слушам размислите ти, Учителю, чувствам, че ние, българите, по много причини вървим по житейския си път, лъка-тушейки ту наляво, ту надясно. Често слушам да се говори, че сме номер едно в света, но в повечето случаи се самоопределяме, че сме хора, нестavaци за нищо. У мен това люшка-не поражда чувство на неудовлетвореност и скрита тъга. Наистина ли България е бедна страна и българите са осъдени да живеят в нищета? Съдено ли е българите да се лутат в предначертания път?*

УЧИТЕЛЯ: България не е бедна, а е една богата страна. И аз се чудя защо при това голямо богатство тя страда? България е една културна страна и аз се чудя защо при една голяма култура българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да проповядват, да покажат пътя на хората, да канализират тяхната мисъл, но ги изгониха. Само истинските поети, писатели, философи, талантливи и гениални хора са в сила да отворят пътя да се канализира човешката енергия.

Българинът е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се

освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, не е способност. Българинът е толкова твърд, че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да се склони да възприеме нещо, в което не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира.

Това, което става между българите, говори за безидеен живот. В тях няма никаква основна идея. Сега вие сте българи, родени сте в България, питам ви: имат ли те някаква литература или някакви исторически паметници, от които да се види каква е тяхната основна идея? Те и досега са безидейни хора. Не че нямат идеи, много идеи са имали и имат, но основна идея в техния бит не са имали и нямат. Като ви казвам това, аз искам да ви предпазя от атавизъм. Атавистически, гледам, и във вас се заражда същата характерна черта – да разпръсквате енергията си във всички посоки. Ще се пазите от това! Преди всичко трябва да знаете, че сте мислещи същества и затова трябва да имате една основна идея в света. Ще пребродите цялата земя и отдето и да е, ще намерите тази основна идея. Като намерите тази идея, ще я турите на най-свещеното място в себе си, а всички ваши идеи ще поставите в съответно съотношение

към нея. И като работите по този начин, знанието, което придобивате, ще има полза за вас. И тогава, като растете и се развивате, няма да остарявате, но във вас ще става едно вътрешно разширение.

В България има скрити много богатства – въглища, скъпоценни камъни, злато и други, но не могат да ги намерят и затова българите си казват: „Хайде да направим един заем, да подобрим положението си!“ За заем всички мислят, но никой не мисли да намери в себе си тази основна идея и да я използва. Тя е богатство, енергия, скрита вътре в човека.

В България всеки мисли, че може да стане министър. Не е така! Да се мисли така е една глупост. Българинът казва: „Ако стана министър, ще избеся всички, които не се подчиняват на моите заповеди.“ Светът така не може да се оправи. Който не разбира, казва: „Дърво, дърво на тези хора, няма какво да им приказваш! Наложил ги както трябва и те ще млъкнат.“

За да бъде държавник, човек трябва да е най-ученият в света, да разбира дълбоко човешкото естество, човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце, да разбира дълбоко неговите сили, да взима предвид всички неща.

Всички хора срадат от една и съща болест. От хиляди години те все се бесят. Според моите изследвания в България има само четирима души български управници, качествата на които, ако се слоят в едно, ще образуват истински държавник. Да ви кажа кои са тези образци: 1. Григор Начевич, като дипломат. 2. Константин Стоилов, за външна обхода. 3. Стефан Стамболов, за смелост. 4. Петко Каравелов, за честност.

20. Като се вглеждам в нашата история, Учителю, както и в днешния ден, все ми се струва, че в обществено-политическия живот се повтарят едни и същи лоши резултати. Уж хората избират своите политици, слушат много, много обещания за добруване и просперитет, но почти всички винаги остават излъгани. Би ли обяснил защо става така?

УЧИТЕЛЯ: Аз мисля, че политиците няма да спасят човечеството. Любовта ще го спаси. Политическите партии идват в света по силата на специален закон. Искате или не искате, те ще дойдат, както расте трескотът по нивите.

Когато правих своите френологически изследвания, селяните все ме питаха: „Кога ще

се оправи светът? Искаме да дойде някое ново правителство, да ни освободи.“ Рекох: „Много се лъжете! Никое правителство няма да ви освободи. Свободата не е външен, а вътрешен процес.“

Хората от политическите кръгове са силно честолюбиви и ако се случи някой измежду тях да каже някоя дума на кого и да е от тия видни политически лица, даже с мек език, може да го засегне толкова много, че да произведе цяла реакция в него. Често в някои държавници, политици, които са на власт, личните чувства биват тъй силно развити, че те само за една дума, даже деликатно изказана, са в състояние да отворят цяла война.

Хората нямат свещено понятие за човешкото достойнство, а още по-малко за животните и растенията. Всяка страна, в която се изсичат горите, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която животните се избиват безразборно, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това?

Хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас, в България, всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил

баща си, баща – сина, какви ли не убийства стават! И после търсим причината за това. Къде е причината? Търсим причината там, където я няма. Причината е там, че всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже двата края.

Не, светът никога няма да се изправи по този начин. Животът на човека е осигурен и от светлина, и от въздух, остава само хлябът. Пък и хляб има, остава му само една разумност.

Религиозните хора ще кажат, че Бог така е наредил. В кой кодекс е писано така? – Човек е писал това, то не е от Бога. Ето, имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне 100 лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна.

Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношението на Божието право, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора.

21. Впечатлен съм, Учителю, че говориш за Божественото човешко право. В този смисъл ние, българите, открай време пренебрегваме Божественото право и скъпо сме плащали до-

сега. Смяташ ли, че това неразумие продължава и в днешно време?

УЧИТЕЛЯ: Цели 40 години аз предупреждавах българите какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде. Никой не ме слушаше. Нито управниците, нито духовенството. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Аз дойдох в света за най-малката служба, която никой не искаше. Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение.

Ако царят и българският народ ме бяха послушали, работите нямаше да вземат такъв обрват. Ония, които съветваха царя, не го съветваха както трябва. Всеки си говореше както знае. Всички му даваха криви съвети. Аз и на царя казах: „Обичай Бога и на Него служи.“ И българският народ трябва да служи на Бога, както аз служа. Едно зная – докато служа на Бога, аз съм човек. Щом престана да Му служа, от мене нищо няма да стане. Искам да разбирате нещата, както аз ги разбирам, и да правите всичко, каквото Бог прави.

Аз предупреждавах Фердинанд за много неща, но той не ме послуша. Вървеше слепеш-

ката подир Австрия и българите пострадаха за нищо заради Австрийската империя. По-късно българите нарушиха Божия план, когато им даваха територията, западно от линията Мидия-Енос. А те не я взеха, защото германците им казаха, че това ще бъде само за шест години, и те им повярваха и загубиха условията. И накрая България изгуби условията, дадени от Небето.

Кобургите имаха много тежка европейска карма. И вместо да си седят в Европа и там да си я разрешават, дойдоха в България, че заангажираха и Бялото братство и за тяхното непослушание и вироглавство трябваше да плаща и ще плаща българският народ.

Досега никой от нашите царе не е изпълнявал това, което Великият Учител казва. Дори и когато идват да Му искат съвет за даден случай. Всички съвети, които съм ги давал, са били за доброто на България, но те нищо не изпълниха и по този начин изкушиха Бога и Неговото Слово. Такава е истината! Тя трябва да се знае и помни от българите. Защото българите ще отговарят пред Бога заради това.

22. Понеже говориш за обществено-политическия живот на България след Освобожде-

нието ѝ от турско робство, моля те да споделиш нещо за Божествения план и правилно ли той се реализира. Как стои този въпрос от духовна гледна точка?

УЧИТЕЛЯ: Англия наруши Божествения план, като наруши границите на Санстефанска България и предизвика Берлинския конгрес и разделянето на България. А това бе най-хубавият Божествен акт на Земята. Англия се уплаши от Русия, че ще се увеличи влиянието ѝ. Тя сбърка. Напротив, щеше да се увеличи английското влияние. Тя не трябваше да се меси. Раздели България на две, за да не стане България руска губерния и да не би да се завардят и блокират проливите и Черно море. Но Англия сбърка. Ако беше оставила България в границите на Санстефанския мирен договор, то Санстефанска България щеше да бъде в услуга на Англия. Но те не можаха да предвидят това и сбъркаха. Но онези сили, които противодействаха, не сбъркаха, а сполучиха. Това са същите сили, които направиха атентат на двойния освободител цар Александър II и го убиха. Тези сили не се шегуват!

Свободата на българите е дадена от Бялото братство и ако злоупотребят с нея, да му ми-

слят! Щяха да видят българите свобода, ако не беше влязъл Бог в руския цар Александър II и не му беше внушил да освободи България! Манифестът на руския цар за обявяване на войната е Словото на Господа за освобождение на България.

Казвам: това Учение, което проповядвам, не е човешко – то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял! Евреите, които престъпиха това Учение, вече 2000 години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките – това е Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохождат глад, мор, раздори. Аз разглеждам болшевизма като религия на труда, но болшевиките няма да оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Светът ще се оправи, като се приложат трите закона: Любов към Бога, Любов към ближния и Любов към своята душа.

За Бога все още се говори като за едно материално същество. Казва се, че хората са обезверени, няма Го. Казвам: щом един народ е обез-

верен, Господ Го няма сред него. Един народ, който не е в контакт с Бога, той изгубва правите си постъпки, изгубва своята смелост, своята правдивост и справедливост, способността си да се приспособява.

Вие, като наблюдавате това, което става в света, извадете си поука. Това, което става, то не е за пръв път. В света всички ние, хората, трябва да възстановим онази истина, която съществува. Животът без положителна и отрицателна Любов не може да се прояви. Любов, която не дава, и Любов, която не взема, не е Любов. Животът не може да се прояви, ако няма Любов, която да дава и която да взема. Животът е проявление на Любовта.

В България атмосферата е много тежка. Българският народ много се е свързал с материалните работи и за да се повдигне, трябва да го развържем от материята.

Това, което проповядвам, не е учение за обикновения морал, но за великата Любов. Тя може да подобри здравето, да просветли ума, да разшири сърцето, да даде подтик на духа. Към каквато и партия да принадлежиш, от който народ и да излизаш, използвай това Учение.

Божественото Учение, което ви преподавам, е живо учение. Аз преподавам мир без насилие,

а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, не на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение, учението на онази велика истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика.

Повдигането на българския народ зависи изключително от духовно издигнатите му хора. Ако те дружно заработят за него, и той ще се повдигне. Ако не заработят, други ще свършат неговата работа, но за това вие колективно ще бъдете отговорни пред невидимия свят за неизпълнение на своята длъжност.

23. Учителю, макар и накратко, би ли посочил бъднината на нашия народ?

УЧИТЕЛЯ: Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още 10 реторти, а като излезете от последната, от десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли оттам, никакви бесилки няма да има вече в България. Туй нещо ще опитат всички българи, ще видят дали моите думи са верни, или не. Най-много 100 години давам срок да се проверят моите думи. От

днешните саби нищо няма да остане, те ще се превърнат на рала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо, от съдилищата – също, от съвременните бесилки – също. От всички тях ще останат само някои паметници – свидетели за културата на някогашните хора.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всички възможности, в които той може да се прояви. Държавата е отличен институт, който спомага за външните и вътрешните условия на българския народ да подобри отношенията си към другите народи. Българската държава е едно благо за народа. Религията представлява вътрешната връзка на човека, която той има с Божествения свят, и има за задача да възстанови човешките чувства и постъпки и да го държи във връзка с Божественото в този живот. Да обича Бога, ближните си, народа си и да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал за благо на човека.

На българите и славянството не е отредено да имат никакви успехи чрез войни. Защо? Защото Божият Дух днес работи в тях и Той изключва този метод за разрешаване на противоречията чрез войни. Бъдещето е на славяните, бъдещето е на българите. България ще бъде

духовен кредитор и духовен разсадник за целия свят. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата воля. Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Днес славянството представлява Юдино коляно, чрез което Христос се проявява.

Всеки народ в света е призван за една велика мисия. Не само всеки народ, но всеки човек, бил той мъж, жена, дете, е призван в света да извърши една велика работа, не както вие си я представяте, но една Божествена работа. В това седи достойнството на човека. Благото не цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек зависи от цялото човечество.

Желая в България да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце. Той трябва да е крайно внимателен – на първо място в отношенията си с Божествения свят, след това към народите, както и към своя собствен народ. А това значи: да погледне много отговорно на своята съдба. Благословието „отгоре“ трябва да бъде оправдано. „Българин“ в космически смисъл на думата е човекът на Духа. Оттук, съвсем не случайно, България е средище на духовен подем – извор на идеи, люлка на Новото учение. Ако богомилите успяха да раздвижат европейските народи и да

внесат необходимото просветление, то сегашните българи имат не по-малката задача – да поднесат на човечеството най-високия идеал: Любовта към Бога.

Богознанието е основата на Новата култура, която иде. Настъпило е времето човечеството да се освободи от химери и заблуждения, от суеверия и предразсъдъци, от религиозни увлечения и фанатизъм и да поеме по Пътя на живота. Това е Божествената привилегия на българския народ, между който работя. Така ние Отгоре познаваме българина – това е представата за неговата аура, такава е златната нишка на неговата съдба.

24. Благодаря ти, Учителю, за изгрева, който роди в душата ми.

Шести диалог

УЧИТЕЛ. УЧЕНИК. УЧЕНИЧЕСТВО

1. Още като дете съм слушал да се казва, Учителю, че животът е училище. В същото време се чудех къде е това училище, кои са учителите в него, кои са учениците. Не разбирах изричаното: „Животът е училище.“ За мен училище бе сградата, в която се учех да чета и пиша. Когато възрастнах, изразът „животът е училище“ зазвуча разбираемо, но пак се чудя – защо учителите в него говорят различно, дори противоположно едни на други?

УЧИТЕЛЯ: Един Учител има в света! Един е Учителят, който носи истинското знание. Той има много проявления в живота. Но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговата проява, едновременно с това ще намери и себе си.

Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците Си: „Един е вашият Отец“, той подразбира Великия, Единия Учител. Под Учител, в универсален смисъл

на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдрост, която внася истинското Знание в света, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси в Живота. Защото, казал съм ви и пак ви казвам: едно е Знанието, една е Светлината. Но Знанието от едно място не идва и Светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на Знанието, неизброими са прозорците на Светлината.

Всеки, който е натоварен с мисията да изяви на хората Истината, не говори от свое име. Той говори от името на Единия Учител. Затова Христос казва: „Аз не дойдох в света да сторя Моята воля, а волята на Оногова, Който Ме е проводил.“ Всеки истински Учител, всеки Помазаник Божий е изпратен със специална мисия на Земята. И тъй както човешките закони, които са, в края на краищата, отражения на законите в духовния свят, изискват от обикновените преподаватели известен ценз, за да могат да встъпят в длъжност, така е и в духовния свят. Може да бъде Учител само онзи, който е осенен и помазан от Божия Дух. Който не е осенен от Божия Дух, няма право да учителства.

2. Това не означава ли, че Учителите са такива изначално?

УЧИТЕЛЯ: Разбира се, че не. Не мислете, че Учителите не са се учили. Те са минали школите на физическия, духовен и Божествен свят и са имали откровението на целия Космос. Те познават вътрешните закони на Природата, познават устройството на света, познават устройството на човека, неговия път на развитие и великото му предназначение.

Но вие ще попитате: „Как можем да познаем един Учител?“

Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външно явление в живота. Учителят идва като вътрешна, разумна проява в човека. Затова отвътре става познаването на Учителя – в душата на ученика.

Мнозина възприемат известни мисли по внушение и мислят, че това е техният Учител, който им говори отвътре. Има обаче грамадна разлика между вътрешния говор на Учителя и внушението. Внушението е един акт на насилие. Говорът на Учителя е свободен акт. И за-

това когато Учителят говори отвътре, ученикът се вдъхновява.

Понятието за Учител е строго определено в Живата Природа. Учител е само онзи, у когото няма никакво насилие – той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа – неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло – неговата доброта изключва всякакво зло.

Щом у някой човек има насилие, лъжа и зло, той не е Учител, той е ученик. Това е най-простото и най-достъпно определение за Учител и ученик. Присъствието на Учителя се познава по това, че той дава Живот, Светлина и Свобода. Защото Учител е само онзи, който живее и работи по законите на Любовта, Мъдростта и Истината.

3. Да разбирам ли, Учителю, че учителстването е Божествена задача само на завършения човек? И в миналото, и в сегашно време редица човешки същества се определят като духовни учители, без да са свършени. Тези случаи на самоопределящите се като духовни учители не показват ли, че това са ученици, затънали в тщеславие и суета?

УЧИТЕЛЯ: Учителстването подразбира един процес на висше самосъзнание. Трябва да се извърши един чисто духовен процес между Учителя и ученика. Необходимо е при това пълно съзнание за задачата, която те имат да изпълнят. В случая трябва да съществува такава пълна обмяна между Учител и ученик, каквато съществува между детето и майката в нейната утроба.

И както човешкият дух работи в утробата на майката, за да изгради тялото на детето, както той се учи при този процес, вземайки участие в работата, която върши духът на майката, така и Учителят и ученикът трябва да работят едновременно с помощта на Божествения Дух, за да изградят духовното тяло на ученика – неговото вечно жилище. Ето защо да бъдеш Учител, това ще рече да раждаш духовно.

В този смисъл на думата се говори в Писанието за раждане на мъже от мъже. Мъжът трябва да ражда, сиреч да бъде добър Учител. И първото нещо, което трябва да направи Учителят, е да разкрие на ученика духовния, невидим дотогава за него свят, така както майката, след деветмесечно носене на детето в своята утроба, му разкрива един нов за него свят.

Ясно е тогава каква деликатна и отговорна работа е да бъдеш духовен Учител. Затова Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не се наричайте Учители!“ Ако някой си позволи самоволно да учителства и осакати духовно някои души, ще отговаря пред великия закон. Великият закон е благ, но и справедлив. Всички самозвани учители биват хвърлени в затвор и след като излежат своето наказание, чак тогава ще поемат правия път на своето развитие. А знаете ли колко хиляди години са потребни за това?

4. Учителю, би ли посочил някакъв пример за илюстриране на отговорността, която носи посветеният за допуснатата грешка?

УЧИТЕЛЯ: Ще припомня случая с Мойсей. Мойсей учил при най-добрите учители в Египет. Учил е дълго време и е минал през известна школа. И наистина, чудесата, които той е направил пред фараона, показват, че той е имал известни знания. Но заради една постъпка (убийството на египтянина, абсолютно забранена за един ученик на Бялото братство) той трябваше да отиде на уединение цели четиридесет години в пустинята, за да изкупи своя

грях. За едно убийство той трябваше да учи и изкупва цели четиридесет години. Чак след това той получи ново посвещение.

Като ви напомням голямата отговорност, която има един посветен за една направена грешка, искам да ви наведе на мисълта колко голяма отговорност поемат онези самозвани учители, които осакатяват човешките души. Затова Христос с такава предупредителност наставя учениците Си: „Не се наричайте Учители!“

5. След като наред с истинските учители съществуват и лъжеучители, Учителю, по какъв начин ще разпознаем учителите от Бялото братство от тия на Черното?

УЧИТЕЛЯ: Учителят на Черното братство не познава истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича в най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити и си слага пръстени, обсипани с брилянти. Той казва на учениците си: „Само мен ще слушате, само в мен ще намерите Истината.“

За разлика от учителя на Черното братство, Учителят на Бялото братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи

пръстени и украшения. На учениците си казва: „Не очаквайте много от мен!“ За да не изпадне ученикът в заблуда, той иска да го накара сам да изпита чистотата на своя Учител, сам да намери неговите вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блясък. При това Учителят на Бялото братство не ограничава учениците си, а им дава пълна свобода.

Учителят на Бялото братство, Учителят на Истината носи със себе си три неща: свобода за душата, светлина за ума и чистота за сърцето. Лъжеучителят носи със себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърцето.

За да имате обаче пълна представа за Учителите, ще ви кажа, че има и друга една категория учители – Великите Учители на Всемирното Братство, които познават методите и на едните, и на другите и регулират тяхната дейност.

Идването на един Учител на Земята е разумен акт на цялата Жива Природа. За да се прояви един Велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат на едно място. При това на Земята също трябва да се подготвят съответните условия за неговото идване.

Само за да набележа бегло пътя, по който тези условия се създават, ще кажа: трябва да се родят двама гениални хора, за да се роди един светия – в смисъла, който Живата Природа придава на тези думи. А за да се яви един Велик Учител, трябва да се родят десет светии. Ясно е тогава защо Учителят, който е една колективна единица, отразява живота на целия Космос и защо неговият живот от своя страна има отражение в целия Космос.

Учителят черпи своите знания и принципи от великата книга на Живота, в която всяко камъче, всяко клонче и цветче, всяко растение и животно, всяко човешко същество, всяка жива форма, с една реч, представлява написани слова.

Когато той вземе един лист от някое дърво, разглежда го и чете кога, къде и при какви условия се е развил този растителен вид, какви са били хората тогава, какво е било състоянието на Слънчевата система. Той прочита и много събития от настоящия живот, на които този лист е бил свидетел.

Защото всичко оставя следи и отпечатъци върху този лист. Листата на едно дърво хроникират всичко, което е станало в неговата окол-

ност. Те носят вест за това какви хора са минали, какви са били техните мисли, желания и постъпки.

За Учителя няма безсловесно същество в Природата – всичко му говори на свой език.

6. Учителю, това, което споделяш, поражда в сърцето ми чувство на преливане и сливане с Живата Природа. „Губейки се“ в нея, изпитвам една красива умиротвореност, но и тиха тъга, свързана с неразбориите на хората в конкретното ежедневие. Питам се защо едни са груби и егоистични, а други са отзивчиви и услужливи; едни са добронамерени, а други – злонамерени; едни са честни, а други – лъжливи; едни се жертват за ближния, а други – жертват ближния. Вижда се как хората живеят различно в едни и същи условия. Би ли дал някакво обяснение на този факт, Учителю?

УЧИТЕЛЯ: Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тези термини, защото липсват други, по-подходящи думи и най-вече защото будят у хората познати образи и идеи. Тези думи изразяват четири големи

епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни течения в човешкото съзнание.

Какви са били възгледите на старозаветните хора, ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на новозаветните, ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните, можете да узнаете това, като проучите съвременната култура. Праведните – това са хората на един установен правов ред. Но ако търсите пътя на ученика, не ще го намерите нито в Стария, нито в Новия Завет, нито в научните и етически системи на днешния свят.

Пътят на ученика – това е новото, което днес влиза в живота на човечеството.

За да ви дам една представа за положението на тези четири категории хора в света, ще си послужи със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на Земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това, или не искате. Такова е положението на старозаветния.

Второто положение: изпращат ви на Земята, дават ви тяло, като се ползвате с една малка свобода да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек.

Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на Земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода. Това е положение-то на праведния.

В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а когато дойдете като ученик на Земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта. При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към съвършените същества.

7. Това категоризиране на хората с какво трябва да се свързва? Какво искаш да кажеш с тези обяснения? Нали хората трябва да се обичат, а не да воюват помежду си? Самото категоризиране не ги ли поставя в условията на конфронтация?

УЧИТЕЛЯ: Не, разбира се. Аз описвам нещата в тяхното космическо състояние. Всички противоречия, които съществуват в света, произтичат от тия четири вида живот, от тези

четири колективни течения, които действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в дробовите и симпатичната нервна система, животът на праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Затова животът на ученика представя идеалното в човека.

Мнозина са се мъчили да примирят тези течения в живота, да отстранят противоречията, които възникват като естествена последица от тях. Обаче резултатите от тези четири живота са сами по себе си непримирими. Тези течения не могат да се изолират изведнъж. Тяхното изолиране или, по-скоро, тяхното пълно овладяване става постепенно. То се постига, едва когато животът на ученика достигне своя завършек и постигне своите високи цели.

8. Казваш, Учителю, че животът на ученика представя идеалното в човека. А може ли да се твърди, че животът на ученика изключва живота на старозаветните, новозаветните и праведните?

УЧИТЕЛЯ: Напротив. Животът на ученика включва ценностите на тези четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозаветните подготвят пътя на новозаветните, новозаветните подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на Земята. Там предстои разрешаването на тази трудна задача.

И когато човек минава от старозаветния в новозаветния живот, той пренася всичко ценно от първия във втория. Като минава от новозаветния живот към живота на праведните, той пренася в последния ценностите на втория. Най-сетне, всички ценности от живота на праведния се пренасят в живота на ученика.

По този начин се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение – отвъд и свръх всички противоречия, които са присъщи на тези четири вида живот.

Различни са изворите на тези четири живота и различни са условията, при които те се развиват. Ученикът, след като мине през всички школи на тези четири живота като през под-

готвители училища, навлиза в съвсем нови условия и черпи живот и сила от един съвсем нов извор. За този извор загатва Христос, когато казва: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“

9. Вероятно когато човек е навлязъл в пътя на ученика, той силно се различава от тези в пътя на старозаветните, новозаветните и праведните.

УЧИТЕЛЯ: Естествено. Влязъл в пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тези три категории хора живеят все още в сферата на личния живот – те не живеят още за Цялото.

Старозаветните търсят богатство и имот. От негодите на живота те се озлобяват.

Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и негодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват.

Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така

болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши.

Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните.

И затова ви казвам: само ученикът учи, а всички други се занимават.

10. С какво се отличава ученикът от живота на другите хора, Учителю? Кои са най-определящите го характерологични черти?

УЧИТЕЛЯ: Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито

морализира някого. Той съвсем не се занимава с грешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилният живот – животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Йехова, който съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика.

И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа: **ЛЮБОВ, СВЕТЛИНА, МИР И РАДОСТ ЗА ДУШИТЕ!**

Това не е един идеал за вечността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за Мъдростта и Истината – за тях ще дойде друга епоха. Сега на учениците им трябва Любов, но не без светлина; светлина, но не без мир; мир, но не без радост. Всички тези неща са свързани в едно.

Съвременните хора нямат в себе си ни мир, ни радост. Затова когато религиозните или учени хора говорят за някоя своя опитност, техните изводи и заключения са обикновени, преходни.

Когато един ученик изнася една своя опитност, тя трябва да бъде опитност на Любовта, в която има светлина; тя трябва да бъде опит-

ност на светлината, в която има мир; тя трябва да бъде опитност на мира, която носи радост за душата.

Любовта, светлината, мирът и радостта, за които аз говоря, в сегашния живот, в живота на обикновените хора, не се проявяват. Те са достойние само на учениците. Учениците са едничките проводници на техните сили, едничките техни изразители в живота.

Велико нещо е да опита човек Любовта в нейния развой и непрекъснатата проява, като се почне от физическия свят, мине се през духовния и се стигне до Божествения свят.

Велико нещо е човек да опита светлината във всичките форми, които тя създава.

Велико нещо е да се опита мирът, да се опита радостта.

Това са области, които ученикът трябва да премине, да опита и проучи по своя път, докато стигне крайния предел на своя живот като ученик, след което той ще започне да изучава великия път на Учителя. Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа в света, до разбиране на причините, които заставят великите Учители да идват да работят между хората.

11. Като те слушам, размишлявайки, откривам в душата си голям недоимък на любов, мир и радост. Мътните вълни на ежедневието понякога като че ли ме завихрят на дъното на живота. Защо става така? Заблуди ли има в моето ученичество?

УЧИТЕЛЯ: Защо става така ли? Защото си още в началото и любовта, светлината, мирът и радостта в душата ти бързо изгряват, но и бързо залязват. Любовта, светлината, мирът и радостта са плодове на Божествения Дух и ученикът трябва да се храни с тези плодове. Първият плод, който той вкухва, е Любовта. Ученикът трябва непременно да вкуси от тоя плод, защото той носи вечния живот. И който иска да намери вечния живот – живота, който произтича от Любовта, трябва отново да се върне към дървото на живота. Той трябва да напусне пътя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по пътя на ученика.

Знаете думите на Христа: „Иди, продай всичко, раздай го на сиромасите и ела Ме последвай.“ И аз ви казвам сега: „Идете и раздайте живота на старозаветните, раздайте живота на новозаветните, раздайте и живота на праведните и тогава идете при вашия Учител! Той ще ви посрещне.“

Учителят има четирима ученици в света, които обича. И ако тия четирима ученици ви препоръчат на него, той ще ви приеме в школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия учител, ако светлината ви препоръча, ако ви препоръчат мирът и радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратите на школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици и от този момент вие ще бъдете ученик на своя учител.

Ала пазете се да отидете при своя учител, преди да сте раздали вашите богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него с всичките труфила и накити на тия три живота, ако отидете с всичкото си достойнство на праведник, великият Учител само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на школата.

12. В смисъла на ученичеството, Учителю, би ли казал кои са първите стъпки в пътя на ученика?

УЧИТЕЛЯ: Правило е – ученикът трябва да започне с любовта. После ще мине към светлината, след туй към мира и най-после към радостта.

Ученикът ще носи радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радостта, която се мени, а за радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да го засегне. Божественото слънце всякога го огрява. Никакви бури няма на този връх – там царува любов, там царува светлина, там царува мир.

Този е естественият път на ученика – Любов, светлина, мир и радост. Човек може да обиколи целия свят, може да похлопа на вратите на всички школи, може да потърси всички велики учители, които носят Божието слово – те всички ще му покажат този път. Те всички имат само една определена, Божествена идея за пътя на ученика, който не може да се измени.

Навсякъде ще му кажат, че първата стъпка в живота на ученика, това е любовта. Като започне да прилага любовта, дверите на неговия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето, ще започне да се втича у него по един естествен начин.

Като говоря за ученика, аз имам предвид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук на земята, в този свят, и горе, в невидимия свят. Той никога не напуска школата – денем се учи в лабораторията на земята, а нощем отива горе при своя учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията.

В по-тесен смисъл на думата под ученик се подразбира онзи, който учи тук на земята, в този ограничен кръг на живота. Той се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на земния живот позволяват. Той няма още съзнателна връзка с невидимия свят – със заспиването си вечер неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо под ученик в истински смисъл на думата се подразбира онзи, който има вече реален опит в духовния свят, който има съзнателна връзка с него.

13. Учителю, искам да ти задам въпрос, който вероятно вече са ти задавали многократно: хората около теб, които се наричат твои ученици, наистина ли всички вървят в пътя на ученика?

УЧИТЕЛЯ: Лесно е за един човек да се обяви за ученик, да се запише в школата на Любовта, но трудно се върви по пътя на ученичеството. Защото то е израз не на етиктиране, а на решаване на задачите, поставени от противоречията и трудностите на живота. Защото, ако теорията на Любовта се изучава на небето, то нейното практикуване се извършва тук, на земята.

Пътят на ученика е път на постоянна будност на съзнанието, докосване до духовния свят, усещане за красота и хармония. То е златното време на човешкия род, тъй като изправянето на себе си е приносът на човека за изправянето на света.

Един човек, тръгнал по пътя на ученичеството, не се занимава с оправянето на обективния свят, защото това не е негова работа. В центъра на неговите мисли и действия е самият той и грижата му е да не критикува абсолютно никого, да не морализира никого, да не съди кой е крив и кой – прав. Ученикът абсолютно не се занимава с грешките, пропуските и слабостите на другите хора.

14. С други думи, да разбирам, че истинското ученичество се изразява в строгото прилагане на законите на Любовта!

УЧИТЕЛЯ: Точно така, и трябва да изявяваме Любовта, както намерим за добре. Някой няма право да ни съди. Постъпваме ли така, ние ще бъдем благословени. Защото важно е какви са мотивите, които предизвикват проявлението на Любовта.

15. В пътя на ученичеството, Учителю, може ли да възникне противоречие в живота на ученика, когато, от една страна, той ясно разбира някоя своя слабост, а, от друга – няма воля да я преодолее?

УЧИТЕЛЯ: На въпроса ще отговоря с един пример от братския живот. Нашият брат Георги Радев беше много даровит, умен човек. Знаеше чудесно няколко езика. Имаше особено хубави схващания. Разбираше много добре онзи свят, но умря от едно противоречие на своя ум и своето сърце. Обясних му по един или друг начин какво му е положението и понеже много не слушаше, най-после му казах: „Мислех, че вие, младите, сте много силни, но се оказа, че сте много слаби.“ Предлагам му един много прост и лесен начин как да се освободи от болестта, а той не можа да го приеме. Трябваше постоянно да го подтиквам. Отгова-

ряше ми, че не могъл да приеме препоръчания от мен метод на лечение, защото щели да му се смеят.

Какъв е методът? – Да носи две пълни стомни вода от извора. Рекох му: „Ами сега, като си болен, не ти ли се смеят?“ Иначе беше умен човек, знаеше как да умре, и точно така стана. Не можа да преодолее противоречието!

Един ден ми казва: „Този, лошият език, с който съм хапал хората, трябва да го оставя, и цялото семейство сме живели разпуснат живот.“ Много ясно астрологически ми обясняваше тези неща. И каза: „Ако не бях влязъл тук, в тази школа, щях да си замина много по-рано.“

Да, десет години по-рано щеше да се замине. И брат Георги Радев плака горко, както никога не бе плакал, казвайки: „Не мога да се справя с тази карма, няма изходен път.“

16. Този пример, Учителю, в един или друг вариант може да бъде видян в живота на много хора, поели по пътя на ученичеството. В този смисъл, разбира се, включвам и себе си.

УЧИТЕЛЯ: Виждам мнозина от вас да казват: „Тъй рече нашият Учител!“ Вие си служите с мене, за да си създадете авторитет ли, какво

ли? Ако вие имате следните условия в себе си, само тогава можете да кажете какво аз съм казал: ако Любовта, Мъдростта и Истината във вас е цел, тогава може да кажете: „Тъй рече нашият Учител.“ Но ако в това вие се колебаете, онова слово нищо няма да допринесе. Или пък казвате: „Христос тъй каза.“ Ако вие не можете да носите греховете на целия свят на гърба си, не сте разбрали Христа. Ако вие не можете да понасяте всичките обиди, които светът може да ви даде, нито мен, нито Христа сте разбрали.

Коего можете да направите – направете го. Онова, което не можете, оставете го на Божественото, което работи у вас. Да чувствате, че в едно и също време и Господ работи, и вие работите. Мине добра мисъл през ума ви – изпълнете я. Имате едно приятно чувство – то е някой, който ви обича. Понякога с дни ви съпровождат хубави мисли и чувства – ама това е онзи, който ви обича и постоянно ви изпраща своите добри мисли. Вие може да сте го забравили, но той не ви е забравил. Активност е, когато ученикът понася всякакви хули по негов адрес, върви напред и винаги има предвид Бога в себе си. Защото Любовта не е въпрос за знание. Човек може да знае и да няма любов,

а може и да не знае и да има любов. Любовта предшества всяко знание, всичко чувство, всяка постъпка.

17. Да гледаме ли на всичко, което ни се случва в живота, като задачи, които трябва да решаваме правилно?

УЧИТЕЛЯ: Несъмнено! Богатството е задача, падението е задача, пороците, насилието, грубостта са задачи. Някой работи 12-16 часа – това е престъпление, това е непосилен труд. Най-много три часа физически труд трябва да работи човек. Другите часове ще работи за съществени неща, да благодари за всичко, което е постигнал, а пък той постоянно мисли за своята прехрана. Как няма да огрубее? Вие отлично ме слушате и както ме слушате, ви слагам отличен, шестица, но за приложението най-много две-три. Онова, което ви говоря, не искам нищо да приемате без опит. Когато няма какво да направите, ако ви остане един час през деня свободен, вместо да спите, направете опит с това, което ви казвам – приложете го. Не ви казвам да посветите живота си на това учение, но ви казвам да направите опит, да се убедите в справедливостта на Божествения живот.

*18. Като прилагаме Учението на Любо-
вта, наистина ли ще бъдем щастливи? Наис-
тина ли щастието е постижимо за човека?*

УЧИТЕЛЯ: Някой от вас, който не му вър-
ви в живота, казва: „Аз ще напусна школата.“ В
която школа и да влезете, законите на приро-
дата са едни и същи. Не мислете, че има лесен
път. И в света да влезете, пак ще учите. По-дъл-
го време тогава ще учите. Във всичките школи
крайните резултати са едни и същи. Ученици
сте на една Божествена школа, а мислите само
за обикновени работи, за това, което не може
да донесе щастие. Докато имате слабост към
парите, слабост към славата, към гордостта,
слабост към жените, към удоволствията в жи-
вота, слабост към вещите, дотогава няма да бъ-
дете щастливи.

Защото щастието извън Бога не съществу-
ва. Щастието съществува в любовта, която е в
нас. То се състои в това, да превърнеш известна
отрицателна сила вътре в себе си в положител-
на. Ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не
превърнеш нещастieto в горивен материал. Не
можеш да обичаш, докато не превърнеш омра-
зата в горивен материал.

19. Учителю, би ли дал някаква формула, която да ползваме при превръщането на отрицателното в нас в положителна сила?

УЧИТЕЛЯ: Да. Първото нещо, като станете сутрин, е да отправите ума си към Бога и да кажете: „Благодаря Ти, Господи, за очите, които си ми дал, да виждам красивото, което си създал. Благодаря Ти, Господи, за ушите, които си ми дал, за да чувам най-хубавото в душата си.“ Като вземете хляба, за да се нахраните, кажете: „Благодаря Ти, Господи, за устата, която си ми дал, чрез нея да живея. Нека всичко бъде за Твоята слава.“

20. Доколкото ми е известно, Учителю, в школата има ученици, които въпреки горещите си молитви не получават това, за което се молят. Има ли обяснение за подобни факти?

УЧИТЕЛЯ: Така е, когато човек нищо не жертва, а само търси любов и щастие. Такъв човек си вдига ръцете да се моли на Господа и Господ ще го чуе, та никой няма да го види. Само с вдигане на ръцете и с „Господи, Господи“ – нищо не става. Чистота, безкористие, искреност, любов, щедрост са нужни.

Ученикът не трябва да се разколебава от неуспехите си, които може да срещне по време на ученичеството си. Ученикът е в постоянна връзка с Бога. Като ученици на Бялото братство трябва да се отличавате с честност, искреност, обещаете ли нещо, непременно да го изпълните. Искрени спрямо духа си, спрямо душата си, спрямо себе си, спрямо всички. Това учение, върху което говоря, не сравнявайте с други учения и не говорете нищо за него навън. Докато не опитате това, което учите, докато нямате резултат, не говорете.

В тази школа аз не желая да ви правя фанатици, нито калугери и калугерици. Със знанието, което ви давам, искам само да ви пробудя, за да не се спъвате, защото човек като тръгне в пътя, има много да се спъва. Когато нямате достатъчно светлина, на много места ще се спъвате.

21. Да разбираме ли, Учителю, че като говориш за Пътя, това е пътят към Бога, в който, неосъзнавайки доброто, се спъваме в злото? Би ли споделил в какво лежи коренът на доброто и в какво – коренът на злото?

УЧИТЕЛЯ: Да, Пътят, това е пътят към Бога, пътят на Любовта. Доброто е основа на живота,

а извор на живота е Любовта. Доброто е почва на Живота и същевременно – негова храна. Когато Бог се ограничава, ражда се Доброто в света. Когато човек се ограничава, злото се ражда. А когато се освобождава от ограниченията, явява се Доброто. С други думи казано, когато в човешката душа се зароди великото желание да служи на Бога, тогава се явяват условията за Доброто. Но не свърши ли човек добро, не служи ли на Бога, злото се ражда.

Злото произтича от един неустановен ред, то е един свят на произвол. В органическия свят то може да се определи като размножава-не без закон.

Злото, обаче, е една неизбежност в света на отношенията между сили и същества. Ето защо единственото същество, което може да впрегне злото на работа, е Бог. Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва и да му противопоставя Доброто. Зло и Добро в Живата Природа са сили, с които тя еднакво оперира.

Човешкият живот е място, където понякога отвътре е Доброто, а отвън злото, а понякога – обратно. Когато злото е отвътре и взема надмощие, а Доброто е отвън, тогава злото царува на Земята, с други думи – адът царува на Земята.

Когато пък Доброто е отвътре и преодолява, а злото е отвън, тогава Небето управлява и Доброто царува.

Всеки човек, според живота, който води, се намира или в полюса на Доброто, или в полюса на злото.

22. Как в пътя на ученичеството, Учителю, да разбираме в кой полюс се намира даден човек?

УЧИТЕЛЯ: Човек, у когото злото господарува, живее в непрестанно безпокойство. Отвън той може да разполага с големи богатства, може да има почитта на хората, но отвътре той е неспокоен. Него постоянно го тормозят зли предчувствия и страхове. Той постепенно започва да губи здравето си и силата си. Когато пък Доброто е в сърцето на човека, той може да няма ни богатства, ни власт, но пак е спокоен и весел. Условията отвън са лоши, но отвътре са добри. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички го обичат.

При различаване на Доброто и злото помнете следните неща:

Доброто повдига ценностите на човешкото съзнание, злото ги понижава. При Доброто дарбите се усилват, при злото те отслабват и се

помрачават. Доброто, изобщо, може да се уподоби на извор, който постоянно тече. Злото пък прилича на пресъхнал извор, който едва сълзи.

23. Учителю, макар и общо, би ли обрисувал профила на добрия човек?

УЧИТЕЛЯ: По принцип злото много обещава, ала нищо не върши. Доброто пък не обещава, но всичко върши. Изворът има ли нужда да обещава, че ще тече? Той си блика.

Така е и с добрия човек – в него Доброто е като извор. Затова той всякога, при всички условия си остава добър. Заблуда е да се мисли, че условията можели да го променят. Преди всичко Доброто прониква цялото му естество, то лежи в основата на целия му строеж.

Добрият човек по строеж коренно се отличава от лошия. Нервната система на добрия човек е по-сложно и по-fino устроена. Мозъкът му има повече клетки, повече гънки, той има по-друго устройство. Кръвоносната система също така образува по-богата и по-гъста мрежа. Кожата на добрия човек има повече клетки, тя е с по-фина направа, отколкото кожата на лошия човек.

Добрият човек, изобщо, има по-съвършено устройство. Той е високо напреднало същество.

Ето защо всеки човек, който закъснява в пътя на своето развитие, става лош.

В този смисъл казваме, че злото е неизползвано Добро. Злото не може да се изкорени от света. И когато Христос говори да не се бутат плевелите, докато не настъпи време за жътва – свършека на света, Той подразбира, че ще дойде в бъдеще една нова вълна и тогава това, което сега е зло в света, ще мине в една нова фаза на развитие.

Когато говорим за Добро, за добра постъпка, ние всякога подразбираме здрав човек. Болният човек не може да прави Добро. Очевидно тук не става въпрос за обикновените добрини, така както хората ги разбират. Истинското Добро, от гледище на Божествената наука, се определя с три качества: то носи Живот, Светлина и Свобода. Няма ли ги тези три качества, то не е Добро. А за да бъде една наша постъпка истински добра, тя трябва да бъде жива, да ходи след нас. Доброто трябва да ни придружава. Ако Доброто не може да дойде след нас, то не е Добро. Понеже Божественият закон е колективен, той засяга изведнъж всички. Като направиш Добро на един човек, това Добро се отнася и за целия свят. Дали хората ще знаят това, или не, за Божествения свят е безразлич-

но. Факт е обаче, че от това Добро ще се ползват всички.

И когато Христос препоръчва на хората да си събират съкровище на Небето, той подразбира Доброто. Съкровището – това е Доброто, което човек е извършил на Земята. Затова казвам: да правиш Добро, това е един свещен акт, защото по този начин ти предизвикваш Бога да се прояви чрез теб в Своята Доброта, в Своята Любов, Мъдрост и Истина.

23: Има ли най-подходящо време за извършването на едно добро?

УЧИТЕЛЯ: Да, има, и това най-подходящо време е доброто да се направи навреме. Когато го вършиш, то изисква ума ти, сърцето ти, волята ти, душата ти и духът ти да бъдат напълно съсредоточени през онези минути, когато правиш доброто.

В правенето на добро не трябва да има отлагане. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално, без отлагане. Отложиш ли, моментът е пропуснат.

Не мисли при това, че трябва да правиш добро, само когато имаш добро разположение. Доброто може да се направи и при най-лошото

разположение. Неразположението е нещо, което засяга плътта. То не засяга духа на човека.

Доброто е първата връзка между хората. То е единствената материална връзка, която истински свързва хората. Нещо повече – доброто е първата истинска връзка между душите на всички хора, все едно дали са те на Земята, или на Небето.

Едно направено добро никога не се забравя. То е записано в Божествената книга, понеже е любовен акт и като такъв той се помни в Божествения свят за вечни времена. Не мислете, че като правите добро, това ще ви лиши от някакво благо. Напротив, доброто ще ви повдигне в очите на хората и ще станете идеал за тях.

Не забравяйте при това, че човек трябва да остане неизвестен в Доброто, както се стреми да остане неизвестен в злото.

24. Накрая, Учителю, искам да те попитам така: и в света, и в школата на Любовта всеки копнее да бъде обичан, да бъде признан, да бъде зачитан. Това като очаквано отношение е разбираемо, но като изразено отношение към другите е недостатчно ясно. Човек винаги иска да бъде обичан, а той невинно обича. Какво ще кажеш по тази тема?

УЧИТЕЛЯ: Никога не пожелавай да те обичат! Това не е твоя работа. Ти да обичаш – това е твоята работа. Проявявайте вашата любов. След като я проявите, другата сама по себе си ще дойде.

Бог е ред, Бог е точност. Когато спазвате Неговите закони, Той ще ви отговори на разумното желание. Казано е: „Преди да попросите, Аз ще ви отговоря.“

Цялата природа е подготвила много неща за онези, които обичат, на които душите им са отворени за Божествената Любов. Ако кажете на някого „брат“ и не го обичате, вие не вършите волята Божия, но ако го обичате, вие вършите волята Божия. И тогава именно всички дарби, които имате, ще ги развиеете. Във вашата любов трябва да влезе Божествената, да я подкваси. Защото който не е приел малката любов, той никога не може да приеме голямата.

Да любиш хората, дори и когато те ненавиждат и ти мислят злото, да им служиш постоянно, без да знаят това – туй ще рече служене на Бога. Защото това е една от основните черти на Божествената Любов – тя иде към нас независимо от това дали сме грешни, или не. Защото само Божествената Любов определя ученика като истински ученик.

25. Благодаря ти, Учителю, за светлината на изреченото слово.

КАКВО БИ КАЗАЛ УЧИТЕБЯ

Лазар Стойчев

Редактор	<i>Константин Златев</i>
Предпечат	<i>Иван Джеджев</i>
Художник	<i>Илиана Попова</i>